وختونه

(ناول)

سیده حسینه گل

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونه

سیده حسینه ګل

۱۳۹۴ل کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: وختونه

لیکواله: سیده حسینه ګل

خپرندی: د افغانستان ملي تحریك، فرهنګي څانګه

ویبپاڼه: www.melitahrik.com

کمپوزګر: سلیم نابناد (nashad.saleem@gmail.com)

ډیزاینګر: ضیاء ساپی

پښتی ډیزاین: فیاض حمید

چاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپکال: ۱۳۹۴ ل کال/ ۲۰۱۵م

د تحریك د خپرونو لړ: (۳۸)

یادونه: د چاپ حقوق له ملي تحریک سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسولیت لیکوال پورې اړه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تړون

د استاد اسمعیل یون او د هغهٔ د تحریك
په نوم چې د لروبر د پښتنو ...او د لوی
پوښتونستان د یو والي زېری دې شي ـــ

سیده حسینه ګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

خپل دا ناول په ډېره مينه خپل پلار
استاد سيد مظهرشاه کاکاخېل ته ډالۍ
کوم چې د فکر او د لاس تر سيوري مې
تنګ کړی دی او په خپلو رڼاګانو يې
راته وختونه رڼا کړي دي۔

سيده حسينه ګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تحریك یادښت

د افغانستان ملي تحریك د (۱۳۹۳ ل) کال په پیل کې له خپلو ګرانو هېوادوالو سره ژمنه کړې وه چې د دې کال په بهیر کې به (شل عنوانونه) بېلا بېل دیني، علمي، ادبي او ټولنیز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې کوي. ملي تحریك دا ژمنه د یاد کال د کب پر (۲۸)مه نېټه پوره او د یوې پرتمینې غونډې په ترڅ کې یې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې کړل. ملي تحریك په یاده غونډه کې ژمنه وکړه چې د (۱۳۹۴ ل) کال په بهیر کې به انشاء الله د خدای (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې کوي. طبیعي خبره ده چې دا اسانه کار نه دی، ډېر زیات زیار او زحمت ته اړتیا لري، خو ملي تحریك ټینګ هوډ کړی چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملی کوي. دا اثر چې ستاسو په لاس کې دی د همدې (سل عنوانونو) ژمنه کړو اثارو له جملې څخه دی، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحریك هیله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې ګټه پورته کړي. ملي تحریك له ټولو هغو لیکوالو، ژباړونکو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندویانو او چاپ چارو څخه چې ددې اثارو د چاپ په دې ټول بهیر کې یې یو بل سره مرسته او ملګرتیا کړې او دا فرهنګي بهیر یې بریالی کړی، د زړه له کومې مننه کوي او کور ودانی ورته وایي.

د هېواد د فرهنګ د ښېرازۍ په هیله

د افغانستان ملي تحریك فرهنګي څانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور به څه ووایم؟

نور خو لیکلو او وئیلو ته څه شته هم نه . ولې چې هرڅه مې وختونه کړل . تاسو ته مې وړاندې کړل ـ خو دومره به بیا هم وئیل وي چې وختونه ناول لکه زما د وړمبي ناول ملکه یوه ژوندۍ کیسه ده . د ژوندو کردارونو سره . هیله لرم چې ستاسو به خوښ هم شي او لکه د ملکه به پرې خپلې درنې رائې ښکاره هم کړئ ـ د څه وخت نه مې ناول لیکلو ته پام شوی دی په دې خاطر چې پښتو کې په شته ناولونو کې زیات والی راشي او هغه که د معیار سره وي نو به ډېره ښه وي . نورې خبرې به په دې ناول تاسو کوی ځکه چې دا اوس ستاسو دی . ما خپل کار تر دې ګڼلو خو یوه خبره بیا هم چې هر پښتون لیکوال ترخپله وسه خپلې ژبې ته کار کوي خو دغه کار بیا کتابي بڼه کې راښکاره کېدل یو لوی غم دی ـ ځکه چې تاسو په دې هرڅه پوهـ یئ چې دلته په پښتونخوا کې پښتو ژبې ته لاهاغه پام د واکمنو نه دی راګرځېدلی چې ترمخه یې پښتو کتابونه دولتي چارواکي چاپ او خپاره کړي ـ خو بره پښتونخوا ځنې د پښتو خوا خوږي لګیا دي او دا کار ترسره کوي ـ مونږ په دغه ټولو پښتنو ویاړ کوو چې پښتو نازوي ـ د پښتو ژبې لوی پوهاند استاد اسمعیل یون او د هغه د غورځنګ زلمي ټول د ستائینې وړ دي چې دې ګران کار ته یې بډې وهلې دي او پښتو ښائسته کوي هم او شته کوي یې هم ـ دغه ناول به د دې پښتنو په ویاړ او مرستو ترتاسو دوروسي کورونه یې ودان، خو مننه کوم د ځینو هاغو ملګرو چې قدم په قدم راسره په دې وختونو کې ملګري وو ـ په ملا به یې ټپولم او د لاسو به یې نیولم ـ د ټولو نه وړمبی د خپل ژوند د ملګري وارث خان نایاب یوه نړۍ مننه چې دې ناول ته یې په مینه لیکلو ته کښېنولم . د ساحل یوسفزي، مهراندېش، عبدالوحید ګران،

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبدالرحمان لاژوال او په تېره تېره د استاد فیض الوهاب فیض هم د زړه نه مننه چې ډاډه یې راسره وه ـــ د ګران لطیف شاه شاهدچې سترګې په لاره یې دی ــ د ګرانې ورېمه عامر هم مننه چې وخت په وخت یې رانه ځان خبرساتلی دی د ناول حال یې رانه اخستی دی ــ د ملګري او ګران ورور حسین عالم مندوخېل ذکر که ونه کړم دا به یو لوی زیاتی وي چې وخت په وخت یې خپلې مرستې رارسولې دي ـــ د مشر امین الله داودزي هم مننه چې همت او حوصله راکوي ـــ

او په آخر کې د ګران ملګري سلیم ناشاد چې د دې کتاب کمپوزنګ یې په ډېر اخلاص ترسره کړوــــ او ستاسو د ټولو چې دا کتاب مو مخې ته دی . خدای دې د لروبر پښتانه د پښتو په حقونو، مینه او غوښتنو پوهـ او ښائسته لري ـــ د سرلوړۍ دعاګانې به مې درسره وي .

د ملګري قیصراپریدي، ګران عبدالرحمان لژوالـ او د خپل کشر فریداحمدتسکین یو جهان مننه چې زما د اثارو مخ ته راوړلو کښې یې زماډاډګېرنه کړې ده .

په درنښت

سیده حسینه ګل

۸م اګست ۲۰۱۵ء

مردان، مقبوضه پښتونخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

زېبو خپل زوی مشال په دواړه مخه بې واره ښکلوو لکه د لېونو يې ترېنه خپلې لېچې بيا بيا له دې ویرې تاوؤلې چې هسې نه د هغې د ژوند د دې لوی ګټلې داؤ په خوشحالۍ څوك د هغې يك يو نيازبين بچی د هغې نه جدا نه کړي ـ د مشال په سر د واده تړلې سهرې د هغې د ټول ژوند د هيلو غوټۍ هم نن د پرانستو ګلونو په څير د هغې د ژوند په دښتو د خوشحالو سپرلي راخواره کړي وو ـ ... ـ مشال هم د خپلې مور د ژوند په دې لويه خوشحالۍ نن په جامو کې نه ځايېدو ـ د هغه په سترګو کې هم د جذباتو سمندر لکه د ډکې پيالۍ د هغه تر لېمو راغلی وه ـــ د خپلې مور يوې يوې سختې، صبر، زغم هغه هم د ژوند په هر قدم ډېر لړزولی وه خو څه يې کولی نه شو، هغه ته د مور د ژوند د ټولو ستړياګانو سفر کړۍ په کړۍ رامخې ته شو ـ د نن ورځې په هيله د هغه د مور د عمرونو، سفر... خو په سر تړلې د واده سهرې يې د وجود او زړه دننه د ماتې ګوډې کيفيات په مخ د دې سهرې ګل ورينو لړونو پټ او د زمانې د سترګو نه پناه اوساتل ـ د مور د سينې سره ډېره لحظه جخت او رانسکورې ولاړې د هغه د پښو تلې مېږي مېږي کړل ـ خو نن هغه د دې ستړياؤ پروا نه ساتله ـ د مشال ډېر همځولي دوستان هم د هغه ترڅنګ ولاړ ښه ستړي شوي وو نن هره سترګه د خوشحالۍ په دې موقع نوژنه وه، لونده وه، وختونو او زمانو د دې کورنۍ انقلاب ليدلی وه ـ د يوې لرې شتمنې کورنۍ په لويه ميښنه پاتې دا يك يواځينۍ نخښه د دې انقلاباتو يوه داسې حواله ده چې د زمانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او عمرونو د پېښو، سختیو، غمونو او خوشحالیو تاریخ ورسره ګنډلی وه ـ دا بوټي چې د وخت او حالاتو ډېرو تاودو سړو بادونو، خاورو دوړو، طوفانونو او سیلو ډېر زورلی مات رامات کړی وه ـ خو د خپل استقامت او د بقا میني ژوندی ساتلی وه ـ د خپله ځانه یې ډېر خزانونه د دوام او بقا په ډانګ لرې شړلي وو او د ژوند د یو داسې سپرلي لپاره یې د دې بوټي نه لمحه لمحه خپل ځان له د سپېلنو لوخړه کړی وه ـ چې نن د هغې د ژوند د هغې د میني او د بقاء د یو تل عمري سپرلي بڼه یې خپله کړې وه د هغې ترڅنګ یې د ګلونو او خوشبویو څادر راخور کړی وه .

"بس زېبو! هلك دې ستړی کړو..."

او په دې غږ چې زېبو د مشال د مخ نه خپل مخ اخوا وګرځولو ـ ـ نو اقبال یې ترڅنګ ولاړ ولیدو او بیا یې ورو غوندې د خپل وجود ټول حصار په مزه مزه د مشال نه راټول کړو ـــ مشال لکه د ماشوم اوس وړې وړې سلګۍ وهلې ـــ د ډهول سُرنا غږونه هم اوس لږ غلي شوي وو ـ د مشال په ډولۍ پسې ډېر دروند جنج راغلی وه ـ د رنګ رنګ لباسونو راخور سپرلي دنیا حېرانه کړې وه ـ پېغلې د کړو سینګارونو په منډه کې د هرچا نه ډېرې وړاندې وې ـ د مشال د واده خوشحالي هر کس خپله خوشحالي ګڼله ـ اقبال هم د خپل زوي د ژوند د نوي سفر د هر چا اُمبارکۍ اخستې ـ خو خدای خبر ولې په هر ځل، هرکس ته په دې وېنا ـ ـ "مننه ستا دې امبارك شي ـ ـ" لږ کچه او ملامته شو ـ خو زر به یې د ملامتیا احساس د ځانه اخوا کړو ـــ د مېلمنو په مېلمستیا کې به یې ځان بوخت کړو ـ اوس د ډولۍ د اوچتولو مرحله ده ـ خلکو که د مشال د ځوانۍ صفتونه کول نو د سپوږمۍ د حسن او ښکلا خبرې هم کېدلې په زمکه د دې سپوږمۍ ننداري ته نن ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخلوق راغونډ شوی وه . د سپوږمۍ همځولو هم د سپوږمۍ نه ګېرچاپېر د خپلو رنګينو او رڼاګانو شپول جوړ کړی وه ـــ او په خپلو شوخو اداګانو يې په جنج کې د راغليو زلميو زړونه وړل . د ډېرو پېغلو او زلمو سترګې به د څه وخت لپاره د يو بل سره خوږې هم شوې چې زړونو ته به يې د يوې نوې ادا ست کړی وه . . . دواړه به د لږ وخت لپاره وارخطا هم شول لکه چې د ځوانۍ او پېغلتوب څه کاواکه جذبې ناڅاپي د زړه په سر يوه کاسيره چونګاره لګولې وي ـــ خو د ټولو خلکو پام ټول په ټوله يا خو زېبو ته وه او يا يې د هغې د تېر ژوند داستان يادولو ـــــ "دې خوارې د دې ورځې ډېر لوی ارمان کړی وه ـــــ" يوې ښځې چې به زېبو په سرو سترګو ژړغونې وليده نو د بلې ښځې سره به يې غلې شان پس پسی وکړو ـــ د ډهول اواز يو ځل بيا اوچت شوـــ د غوږونو پردې يې شلولې ـــ اوس سپوږمۍ د کالو پترو نه ډکه په سره جوړه کې غونډه راغونډه د حيا نه خولې خولې د مشال ژوند ته او د زېبو کور ته روانه وه ـــ په ورو ورو او مېده مېده تګ او دقدم د اوچتولو او ږدلو ادا هم لکه چې ډېر زړونه په درزا کول . د پانزېبو يو لېوني شړنګ سره چې سپوږمۍ د خپلو دواړو اوښو په مرسته پل واخستو نو دغه وخت او لمحې يو ځل بيا د زېبو د جذباتو دنيا کښې د مستۍ ډمې په ګډا کړې ـ اوس دا سپرلی د هغې د کور او ژوند انګڼ ته د ډېرو ګلونو، رنګونو او خوشحالو سره روان وه . . . . الا . . الا . . الا . . . د مستو زلمو او پېغلو په تاودو تاودو الګانو کې د سپوږمۍ د ارمانونو غوټۍ هم ګل شوی . زېبو د مشال د ناوې سره د سمبال کړي ګاډي په ورستۍ برخه کې په پسته بخملي چوکۍ د حيا نه راغونډه ناسته وه ـ ګېر چاپېره يوخوا بل خوا د سرو ګلابونو او سپينو رامبېلو خوشبويانو ترې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مست اتڼونه کول کله به ورته په غوږ کې سُور ګلاب څه خبره وکړه ـــــ او کله به سپین رامبېل مسکی کړه . د حیا نه به نوره هم راټوله شوه . خو په څنګ کې ناستې زېبو داسې کله پرېښودله . د چپیانو بارانونه یې پرې راښکې کړي وو . د بنارسی پلو به یې ترېنه بیا بیا اخوا کولو ـــ ماشاء الله ... او بیا به یې پرې د نظره اوتوکل . د ګاډي په وړاندې چوکۍ ناست مشال هم لکه د بل مشال ښکارېدو . د زېبو د ژوند تیاره انګڼ که یو خواته مشال په خپله رڼا ځلولی وه . نو بل خوا ته د سپوږمۍ د مخ پلوشو د دواړو د ژوند ټولې تیارې روښانه کړې وې . زېبو هم اوس د خپل ژوند نه د تیارو څادر لرې ګوزار کړی وه . اوس یې د غبرګو رڼاګانو په لور خپل سفر د نوي سره پېل کړی وه . خو د ګاډي د پایو په غږ به کله کله د هغې د خیال پایه هم په چورلکونو شوه ـــــ زېبو چې هاغه ژوندنه یادول غوښتل خو د دې باوجود به هغه د تېر ژوند په ګوټ پېرونو سترې سر وهلی بروهلی روانه شوه ـــــ د هغې د فکر پایه نه ودرېده ـــ او هغه ډېره لرې لاړه ـــ ډېره لرې ...!!!!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهادر شاه د چنار کلي یو شته من کس وه چې د پلار نه ورته د دولت ګټلو یو داسې میراث پاتې وه چې د سیمې خلکو ورته په ښه سترګه نه کتل، خو د چنار کلي غربت او د اولس ستونځو یې هر بنده د بهادر شاه موتازه کړی وه ـــــ د هغه دهنده د سود وه او دې وتلي سودګر د خپل عقل او ځیرکتیا په اساس په دې دهنده کې د پلار نه هم برې وړلې وه ـ په کاروباري معاملو کې به یې د خپلوو او رشتو هیڅ لحاظ نه ساتلو ـ خلکو به وئیل چې پلار یې ډېر ښه سړی وه په سلو (۱۰۰) پسې به یې لس نفع اخسته خو بهادرشاه د خپل منافعې شرح سېوا ساتلې وه ـ او دا به یې وئیل چې په لږه ګټه خپله سرمایه ګېرول د عقل کار نه دی ــــ" د چنار کلي خلکو ډېر د غربت ژوند تېرولو ـ په کلي کې د وچو غرونو او شاړو مېرو نه پرته بل څه نه وو د استوګنو د امدن وسیلې یې د نشت برابر وې ، اکثرو کورونو کې به زنانو چرګ چرګوړې یا ګډې بیزې ساتلې وې چې د کور ګوزاره به پرې روانه وه ـ ډېرو خلکو خو به دغه ګډې بیزې هم د بهادرشاه نه د سود په اخستو پېسو اخستلې وې ـ او چې د رقم په ادا کولو کې به څومره وخت اوږېدو د دې خوارانو د شپې خوبونه به ورکېدل ـ ولې چې د میاشت په سر به د بهادرشاه نوکر چې د پلار په نیکه نه د هغه په کوټو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسېدل رفیقی به د دې مجبورو خلکو په سر ولاړ وه "بچی یې راکړه، سر دې درسره وي ـــــ" او د رفیقي په دې تللې خبره به په دې خوارانو یخې خولې راغلې ـ کله کله خو به د پېسو په سر د سود ادا کول هم ګران شو ـ او لږ وخت پس به دومره سېوا شو چې سر او سود به یو شو ـ داسې حالاتو کې به د ضمانت په توګه د تورسرو د ګورکفن لپاره ابښی هاغه کالی پټری به د بهادرشاه سره پاتې شو. بهادرشاه ته د خپل پلار نه یوه لویه حوېلۍ پاتې وه ـ چې د لرغوني فن د تعمیر خدوخال یې د دې حوېلۍ د وسېدونکو ډېرې خاطري او داستانونه په خپله سینه کې خوندي ساتلي وو. خو د حوېلۍ دنګو دنګو کوټو، دېوالونو او دالانونو د وخت د لاسه د کړو وړو بلو او چبوترو نن هم د خپل دور د خالق قادرشاه د ژوند او انجام داستان تربهادرشاه رارسولی وه ـ هاغه تېر وخت ډېر غلی تېر شوی وه ـ ډېر رازونه یې لرل ـــــ خو اوس په دې حوېلۍ د بهادرشاه واکمني وه ـــــ دې دور هم د یوې یوې لحظې لرلي یاداښتونه، رازونه او ډېر درانه هم هاغه رنګ په خپله سینه کې ساتل ـ ډېر خلك د دې حوېلۍ په رازونو خبر وو خو د بهادرشاه د دولت د قهر او د جبر لاس د وخت په خله لکه د ظالم حاکم خپله پنجه کلکه لګولې وه ـ او داسې له ویرې ډېر رازونه د خلکو په زړونو او سینو کې خوندي پاتې شوي ـ د وخت واګې اوس د بهادرشاه په لاس راغلې وې ـ د تندي ځوانۍ په چابك اس په مستۍ لکه په هوا روان دا شهزاده د ډېرو پېغلو د خوبونو شهزاده هم وو خو د هغه دنیا بدله وه ـــ د درېو کشرانو خوېندو یك یو نیازبین ورور چې د پلار نه پس په دې حوېلۍ کې د قهر نه ډك د هغه غږ هم اورېدو او د هغه غضبناکه څهره یې هم لیدله ـــ د حوېلۍ ټول دېوالونه به د هغه په قهرېدلي غږ رانسکورېدل ـ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوېندو کې يې پري د ټولو نه مشره خور وه چې په بهادرشاه پسې دوه کاله پس پېدا شوې وه ـ دوېمه خور يې تاج بي بي وه چې څلور کاله ترې کشره وه او د ټولو کشره سنګينه وه ـ د پري او تاج بي بي پېغلتوبونه خو هم په درينجکو وو د بهادرشاه قهرېدلې جوټې ترېنه وينې څښلې وې او چې سرونه يې راوچت کړي وو نو د دې حوېلۍ دننه د اسيرۍ ژوند يې خپله برخه ګڼلې وه ـــــ بهادرشاه به وئيل د پېغلو کاڼي بوټي غل وي، چې په کور دننهه ناستې وې نو د پلار او ورور زوړنه په ارام وي ـ پري او تاج بي بي خو يې د اخونې[1] د کوره هم زر په کور کړې وې ـــــ په هاغه ورځ خو په دې دواړو سم قيامت تېر شوی وه چې بهادرشاه د اخونې د کوره په سختۍ منع کړې ــــ يو غړمب يې کړو ـــ بس نور مو سپيارې کور کې وايئ ـ ـ ـ ـ!!! د پري زړه غوښتل چې د خپل ګران لالا منت وکړي څکه چې د قرآن شريف ختم ته يې څو سيپارې پاتې وې خوـ ـ ـ ـ د بهادرشاه فېصله به د کاڼي کرښه وه ـ او داسې پري او تاج بي بي دواړه په کور شوې ـ اوس د جينکو په حوېلۍ کې خپله خپله دنيا وه ـ چې بهادرشاه به کور وه نو په حوېلۍ به د مرګ چپتيا خوره وه هر چا به د خپل زړه درزا په زوره زوره اورېده ـ په سينو کې وريته وريته ارمانونو به يو بل سره خلې وركړې وې ـــ د حوېلۍ دنګو دنګو کوټو او دېوالونو به دا تور سرې لاويرولې ـ ـ ـ خو په تاج بي بي کې يو داسې طاقت موجود وه چې د بهادرشاه قهر ته به يې لکه د ډهال کار کولو ـ ـ ـ لړه به وويرېده ـ ـ ـ خو چې بهادرشاه به د کوره ووتلو نو ټوله ويره به يې په سيند لاهو کړه ـ پري او سنګينه خو به چرته لرې په يو کُنج کې په ويره ناستې وې ـ ـ ـ!! جينکۍ د ورکوټوالي د

---

[1] : اخونه: د سيپارې استاذه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دور نه د پېغلتوب تر دوره رسېدلې وې خو د قهرژن ورور د غمه یې د خوبونو دنیا هم د حقیقي دنیا نه بدله نه وه ـــ پرې ډېره خیالولې وه . د خپلې جامې لباس به یې ډېر خیال ساتلو. د نوو نوو رنګینو لوپټو، سوچه جامو ډېره شوقینه وه . زرو یې د اخونې د کور د سیپارې د سبق یوه همځولې وه چې د زړه خبرې به یې ورسره کولې . او چې ځنګه به یې د سیپارې ذوت کړی سبق خپلې مشرې اخونې ته واورولو او د هغې له خوا به ورته رخصتي اعلان شوه نو دواړه به د اخونې د کور په یو کُنج کې پټې کېناستې . پرې او تاج بي بي چې بهادرشاه د اخونې د کور نه په کور کړې نو په پرې لکه چې سپینه ورځ توره تیاره شوه . د زرو مخ به یې له خیاله نه اخوا کېدو . په وجود به یې میرېږي اخته وو. خو د حویلۍ د درشل نه بهر یې قدم نه شو کېښودی ـــ د بهر دنیا نه خو خپل ورور داسې ویرولې وې چې د اخونې کره به تلې نو هم به یې چرته یوخوا بل خوا نه شو کتلی هر ځائی به ورته د بهادرشاه د قهرېدلو سترګو پېرې ولاړې وې . تاج بي بي ته به د اخونې د کور د سیپارې د سبق همځولو د بهر د کلي او چم ډېرې خبرې کولې . . . اوکله چې به د دې خبرورنګ دکچه کچه زلموداداګانو اواشارو په ذکر رنګین شو نو ډېرو پېغلو به خپلې سیپارې قط کړې په تاخونو کې اېښودې وې . . . او د یو بل سره د راز و نیاز یوه ښائسته دنیا به یې جوړه کړې وه ـــ کله کله به یوې پېغلې د رفیقي دځوانۍ صفتونه هم کول ـــ او د رفیقي په ذکر به خدای خبر ولې د تاج بي بي په اننګو د ګلونو غازه خوره شوه ـ په مخ به یې دواړه لاسونه کېښودل او د ټولو همځولو شوخیانواو تنګولو به د هغې د زړه دنیا رنګینه کړه ـــ د تاج بي بي زړه به غوښتل چې داټولې همځولې دې هغه د رفیق په نوم تنګوي . . . خوبیا به یو دم د هغې د مخ سور رنګ تک

(c) ketabton.com: The Digital Library

زیړ وتښتېدو . . . زړه به یې په زوره زوره په درزېدوشو. . . د بهادرشاه ویرې به واخسته داسې به یې ګڼل لکه چې چرته مخامخ په یو ګوټ کې بهادرشاه قهرېدلی ولاړدی ـ درفیق دنوم ټکی یې دتاج بي بي په څهره لوستلی و ي . هغې به د ویرې نه د جینکو د مینځ نه راودانګل خپله برقع به یې راواخسته ـ خو اوس د تاج بي بي دنیا هم پیکه شوې ده اودپري نه هم خپله درازو نیازهمځولې . . . زروپاتې وه ـ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکندرشاه د بهادرشاه تربور وه چې څو واره یې د مشرانو په خله د بهادرشاه نه د تاج بي بي لاس غوښتی وه . خو د بهادرشاه د وخت د سره د خپلو تربورانو سره نه لګېده ــ وئیل به یې چې د دوي خپلوي کول غرض نه دی ــ مطلب یې زما مال دولت دی ــ!! اوس خو یې د تاج بي بي د لاس غوښتلو په خبره سکندرشاه سره ټوله غم ښادي، تګ راتګ او د حجرې جومات ناسته ولاړه هم پرېښې وه . تاج بي بي هم د سکندرشاه خوبونه لیدلي وو خو د بهادرشاه د پرې کړي انکار د هغې نه د همېشه لپاره د دې نوم ارمان شوکولی وه ــ د دواړو کورنۍ په اصل نسب، په وینه هډوکو یو وې خو بهادرشاه د سود دهنده کوله او سکندرشاه د حقې حلالې ګټې روزۍ ته ناست وه . د دوکان په لږه ګټه کې ورته خدای ډېر لوی برکت اچولی وه ــ د بهادرشاه کره په خپلوۍ خو یې د مور زړه پوټی هم نه وه خو د هغه دا خیال وه چې جینکۍ د مور پلار نه بې اسرې ورور ته پاتې دي چې په خپل وخت د خپلو کورونو شي . خو د بهادرشاه سپي لرې لرې غاپېدل ــ "زه خپله خور د لوږو تندو نه شم وژلی ــ زما خوېندې لاوړې ماشومانې دي ــ!! دا خو د بهادرشاه جرګې ته هغه سکوټ جواب وه چې د تاج بي بي د غوښتنې لپاره بهادرشاه ته د سکندرشاه د اړخه رالېږلې شوې وه ــ

د جرګې د تش لاس ستنېدو غم د تاج بي بي په زړه لکه چې د صبر تیګه کېښوده ــ هغې ته نن خپل مړه مور پلار بې شانه رایادېدل ــ په کور کې بل داسې څوك هم نه وو چې هغې ورته د زړه حال وئیلی شو- بس دوه خوېندې یې لرلې چې د دې لویې

(c) ketabton.com: The Digital Library

حوېلۍ په کارونو کې به بوختې وې ... د بهادرشاه د واده مخه هم نه خلاصېده . ځکه چې بهادرشاه که څه ته کار وئیلی وه نو د پېسو ګټېل وو د ژوند او د اولس غم ښادي خو یې د سره په کتاب کې نه وو د کور یو بامبېر یې خپلو خوېندو ته داسې په غاړه کړی وه چې عاجزانو نه یې د خپل ژوند او کور فکر اخستې وه . سنګینه هرڅو که د ټولو کشره وه خو د کور په کارونو کې ډېره تکړه وه . اخلې پخلی، جامې وینځل پاکي ستهرائي به یې په چپه خله کول ــ خبرې به یې ډېرې نه کولې . خدای خبر ولې چې ګران لالا به د کور په درشل راښکاره شو نو په هغې به د ورور سهم سم ډېر درونـد ولګېدو . ژبه به یې د ډېر هېبت نه ټرټرۍ شوه . هواره خبره کول به ورته ګران شو ــ او په شنه منډه به یو ګوټ کې چرته پټه شوه . کله کله به د دې هېبت نه دومره وارخطا شوه چې سم دم قدم به یې یو په بله کېدو ــ کله به په زمکه پړمخې راګوزار هم شوه ــ د تاج بي بي دا خیال وه چې په سنګینې چا کوډې کړې دي ــ!! چې لړه به سمه شوه نو په کور کې به یې په زوره ځان له کار پېدا کولو . د لویې حوېلۍ ټولې کوټې به د سنګینې د لاسه لکه د شیشې پړقېدې، د کچه خاورې په ګړوبې چې به هغې د ټولو کوټو دننه تلې ګړوبي کړل نو د کچه خاورې مینه ناکې خوشبوئۍ به لکه د خپلې مور په غېږه کې واخسته، هغې به اوړدې اوږدې ساګانې راښکلې، د لاس د منګلو نه ترخنګلو د ټینګ خاورین کرښې کرښې راروان ګړوبی به یې بیابیا بوئیولو ــ دې خوشبوئۍ به هغې ته ډېر خوند ورکولو . بیا به یې د ګران لالا په کوټه کې د هغه د کټ سره خوا کې په پروت د لرګي په لوی ټول د هغه د فرېم کړې عکس ترخنګ د سرو ګلابونو ــ او سپینو رامبېلونو ډېر ګلونه لړۍ لړۍ کښودل . د کوټې ټولې دوړې خاورې به یې اوڅنډلې ــ په کټ به

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې ورته ګل کړې څادر برابر هوار کړو ـــ د سور شنیل بالښت به یې ډېر په هنر کټ کې کېښودو ـ په قلاره به یې د دروازې تمبې راواړولې . او کله کله به د ګران لالا د واده ارمان غلې غلې په زمزمه کړه . اوربل مې ډمه خوروي په ولونه ولونه، وهي راته خالونه، واده زما د ورور دی .

د حویلۍ په لویه سینه د دنګو کوټو او دالانونو یو بل سره تړلې لړۍ به د خلکو پام ځان ته راګرځولو ـ د دیار د مضبوط لرګي او سرو پخو خښتو نه جوړه حویلۍ لکه چې د پخواني باچا محل وه . د هرې کوټې د دروازې په څنګ کې لګېدلې کړکۍ د سرو شنو او نورو رنګینه شیشو نه په داسې اعلی طرز او شکل تراشلې شوې د کړکیو په تمبو کې ځائی شوې وې لکه چې څا ماهر جوهري په خپل ټول مهارت د کاڼو سینه تراشلي وي ـــ او د ښائسته غمیو جوڅه یې ورکړې وي . د حویلۍ د ټولو کوټو دننه دغه رنګینه شیشو د تیاره په وجود خپلې رڼاګانې داسې شیندلې وې . لکه چې شیش محل وي . په لوی دالان کې یوسر ته به د تاج بي بي د ساتلي طوطي پنجره راځوړنده وه بل سر ته د پري د نازولې مېنا ـــ د تاج بي بي او پري د ساتلو مرغیو طوطي او مېنا به په ښائسته پنجرو کې د سوز سندرې وئیلې . داسې ښکارېده لکه چې د دې حویلۍ د قېدوبند په دې ژوند کې د تاج بي بي او پري یك یواځینې همرازې دا مرغۍ وې ـ تاج بي بي او پري به د خپل زړه ټول حالونه دغه طوطي او مېنا ته وئیل دواړه به ډېر ساعت د پنجرو سره ناستې وې ـــ تاج بي بي ته خو دا هم نه وه معلومه چې د سکندرشاه د خپلوۍ نه د انکار نه پس تاج بي بي خپل زړه د دې حویلۍ نوکر(رفیق) ته پټ په پټه سپارلی وه . د ا هسې د هغې یو خیال وه ـــ یو ارمان . ګني د دې نه ګېرچاپېره خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه د روایاتو دنګ دېوالونه ولاړ وو. او څه د بهادرشاه د قهر او غضب څهره . بس دا خو په ځان د هاغه ورځې نه پوې شوې وه کله چې دا د اخونې د کور نه په کور کېده ـــ ماښام په توره خړه چې په لویه برقع کې ولول نغښتې په مړو مړو ماتو قدمونو کور ته راروانه وه ـــ په تږله لار یې یوخوا بل خوا کتل په دې اسره چې یو ښائسته ځوان اووینې ـــ او پټ یې د خپلو خیالونو په دنیا کې د ځان سره کړي ـــ هغه به نن په انه بهانه په لاره پښه نیولې شوه ـــ خو نن تږلې لارې کوڅې داسې پاکې وې لکه په نوم انسان چې پرې نه وي تېر شوی . او بیا چې کله هغې د خپلې حویلۍ په درشل خپل قدم کېښوو نوـــ یو نوم ..... یو احساس دلته راګېره کړه ـــ هغې په وړمبي ځل د رفیقي نوم په خله لکه د خوږې ګولۍ واړولو راواړلوـــ او بیا چې په دغه ماښام هغه د کوټې بلۍ ته وروخته نو لرې ډېر لرې یې رفیقی په نظر شو. هغې رفیقی په وړمبي ځل د کوټې د بام نه مخامخ په لاره راروان ګړندی ګړندی لیدو. د هغه په دې چال د تاج بي بي زړه په وړمبي ځل په زوره زوره ودرزېدو. په سپین پرتوګ او بوسکي رنګه قمیص کې ورته رفیقی د خپل خیال د جانان په څیر ښکاره شو. خو د تاج بي بي نه دا هېر وو چې د رفیقي حېثیت خو په دې حویلۍ کې د یو نوکر دی ـــ نوکر هم داسې چې د بهادرشاه ورکړو حدونو او کرښو رفیقی چرته د هغه دروازې ته نه وه راپرېښی . هر سوال جواب او خبره اتره به یې د دروازې نه بهر د بهادرشاه سره وه ـــ د دومره لویې فاصلې باوجود رفیقی نن تاج بي بي ته ډېر نزدې ښکارېدو. ـــ هسې خو د رفیقي پلار نیکه د دوي په کوټو کې پاتې کېدل خو د رفیقي په رنګ اوقواره کې یو داسې زړه راښکون وه چې د کلي ډېرو پېغلو به یې په ګودرونو او تنورونو خبرې کولې ـــ د تاج بي بي د اخونې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کور د سپيارو د سبق همځولو به هم د رفيقي ذکر کولو۔ او داسې تاج بي بي دې نوم او قوارې پټ په پټه ځان له راښکلې وه ـــ او نن يې چې ځانګې ځانګې راروان رفيقی د نظره تېر کړو نو په خپل انتخاب د ځان سره بې خرته مسکی شوه ۔ رفيقی هم د تاج بي بي د خوږ نظر په پېغام رسېدلی وه ۔ خو د پېړو پېړو نه چې وخت کومه طبقاتي کرښه د دواړ تر مينځه راښکلې وه نو داسې ارمان ته په زړه کې ځائی ورکول هم د دې کرښې نه پښه اړول وو۔ رفيقی په دې حقيقت پوهېدو ۔ هغه د ډېرې ويرې د لاسه د تاج بي بي نوم د خپل زړه د تختی نه د همېشه لپاره وران کړو۔ خو تاج بي بي دا نوم د خپل زړه په تختی داسې پوخ اوليکلو چې په هيڅ دستور نه ورانېدو۔ اوس به هغه د خپل ساتلي طوطي د پنجرې سره بيا بيا کېناسته ـــ او د خپل ساتلي طوطي په ژبه به يې دغه نوم ۔ ۔ ۔ پخولو۔ تاج بي بي او پري دواړه د ډېرو ويښو زړونو مېرمنې وې ۔ د خپلو جذباتو ړندو اسپو به هر وخت په ترپکو کړې وې ۔ د تورې شپې توره سينه به يې د خپلو احساساتو په توده شپېلی ورو ورو زمزمه کوله ۔ د حوېلی قبلې غاړې ته د شنو ښائسته شګو په لويه دونکاچه د هرچا نه بېله ناسته نن تاج بي بي چې د سپين ململ رومال يې ډېر په مينه ګل کولو۔ نو پټ په زړه کې دننه يې د سندروبار شؤو اوښانو د جذبو جرسونه ټنګول ـــــ هغې يو نوم بيا بيا د ځان سره تکرارولو۔ تهاووايه رفيق جان ۔ ۔ ۔ ته اووايه رفيق جان ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکندرشاه خپل کور اباد کړی وه . جماله یې د ژوند ملګرې شوې وه جمالې د ټول کور سره سره د سکندر شاه ژوند په خپله مینه داسې راټول کړی وه چې د سکندرشاه نه اوس د تاج بي بي د لاس د نه ورکولو احساس ترډېره حده لرې شوی وه . خو کله کله به د دې جینکو د پېغلتوب او یواځې توب فکر ګډوډ کړو. سکندرشاه جمالې ته د خپل زړه ټول حال ټکی په ټکی وئیلی وه . او د جمالې زړه به هم په دې جینکو ډېر سوزېدو. خو د وخت او حالاتو د کبله هر سړی لګیا وي خپل غم شړي ... د شپې چې به ناوخته د حجرې نه سکندرشاه کور ته رانبنوتو۔ نو په جمالې به اختر شو ولې چې هغې به هم ټوله ورځ د سکندرشاه په طمع تېره کړې وه . په رښا ماښام به سکندرشاه د دوکان نه راغلی وه خو څه ساعت د حجرې ناسته د هغه نشه وه د چم ګاونډ د ښې بدې نه به د حجرې ناستېخبرولو. د کلي د غم ښادۍ نه خو به د لویبازار د دوکان ناستې خبر کړی وه ـــــ د مشرانو خوږې خوږې د پخوپخو تجربوخبرې به یې په ډېر غور سره اورېدې ... د مشرانو د تګ نه پس به د زلمو د ټوقو ټقالو دور شروع شو. د شنو چائو څښلو به دا خوندره ناسته لا ښکلې کړه ــ ډېرو مشرانو به د چیلم شغلکولو. چې د هغوي د ناستې په وخت به چیلمدکټونوترمینځه په حرکت

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه ــــ د کټونو اوږد قطار کې به دا نازولی چیلم په ډېر ناز تر ټولو رسولی شو. خو د تماکو رنګینه د کناویز جوړه کځوړه د بهادرشاه او سکندرشاه د پلرونو دوختونوراسې د حجرې د لویې کوټې په سرکې د اچولي کټ د پښې په برخه رسېدلې وه . د دې کځوړې نه یوخوا بل خوا د رېښمو زونډو به د هرچا پام ځان ته راګرځولو او د ماحول رنګ به یې هم شوخولو. هسې خو په حجره کې د ځوانانو د وخت تېرولو لپاره منګی او رباب هم پراته وو خو اکثر به د مشرانو د خلې خبرې دومره خوږې او په زړه پورې وې چې دا دور به اختتام ته رسېدو نو د رباب او منګي وخت به نه وه ــــــ سکندرشاه چې به د خپل کور د دروازې زنځیر وروستو او د تمبو پورې کېدو غږ به د جمالې تر غوږو شو هغه به د حیا نه راټوله شوه ــــــ په شنه منډه به کوټې ته لاړه . یو سلایې رانجه به یې نوې په سترګو کې واچول په شونډو به یې غازه ومخله، په دواړو لاسو د سرو شنو بنګړو شونډې به هم پرانستلی شوی د بنګړو د شړنګ سندرو به د هغې زړه په چورلکونو کړو ــــ او بیا چې به سکندرشاه څنګه د کور انګڼ ته راننوتو نو د جمالې سره حنائي لاسونه به د نرۍ مسکا سره تندي ته رسېدلي وو. د شپې تیارې به دواړه د ژوند او محبت په لاسو دمه کړل . یوه شپه چې سکندرشاه او جماله دواړه په مینه ناست وو. جمالې په خبروخبرو کې سکندرشاه ته د یوې نوې خوشحالۍ زېری واورولو ـــــ هغه بې اختیاره د جمالې څېرې ته وکتل . د جمالې په مخ د دې نوې خوشحالۍ وړې وړې ډیوې روښانه ښکارېدې . په غونډ مخ یې د تورو تېرسرو غونډ ککوړې سکندرشاه ته م ډېر ښائسته ښکاره شو او چې سکندرشاه غلی غوندې مسکی شو د جمالې لاس یې په خپل لاس کې ترخپلې درزېدونکې سینې یوړو ... نو جمالې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې محسوس کړه لکه د کائنات همه خوشحالۍ د هغې غېږې ته رارسېدلې وي ـ هغې په وړمبي ځل په ډېر زړه ورتوب خپل سر د سکندرشاه سینې ته جخت کړو ــــ ستا لور خوښه د او که زوی ـ ـ ـ؟ سکندرشا د جمالې په دې نوي اعتماد ډېر حېران شو ـ ـ ـ هغه په برقه برقه وخندل د جمالې رنګ د سکندرشا په خنداتك سُورشو ـ د هغې دننه یو نوي وجود چاچۍ پاپۍ وهې ـ ـ!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهادرشاه ته اوس هرڅه دا وئیل چې خپل کور دې اباد کړه نو د پېغلو خوېندو فکر به دې ډېر کم شي ـــــ او اوس خو بهادرشاه ته هم دا فېصله کول ووـــ خو د غه طبعې هر ښځه نه اخستله ـ وئيل به يې داسې ښځه به کوم چې ډېرې نخرې يې نه وي زده بس چې ساده باده تکړه ښځه وي چې کور راټول کړي او داسې کورنۍ وي چې څه غوښتنه نه لري بس په دوه درېو جوړو جامو کې يې قبول کړم ـــــ نه دې رانه څه غواړي او نه به ترېنه غواړم ـــــ او خدای خبر چې په کوم زيارت يې لاس اېښې وو چې سوال يې قبول شوـزبرګه په رښتيا چې زبرګه وــــ خپلې کورنۍ ورته په يوه جرګه ورکړه ـــــ ولې چې د بهادرشا کورنۍ په اصل نسب هم ښه وه ـ او په پېسه ټکه هم ـ اوس د جينکو په ژوند کې هم د زبرګې په راتګ يوه لويه خوشحالي راغلې ده ـ زبرګې ته دا جينکۍ لکه د خپلو خوېندو ښکارېدې ــ خو په دې حوېلۍ کې د نوې مشرتابه له رويه يې ځان د دې جينکو مور هم ګڼله ـ سنګينه خو به په ولاړه ولاړه د خپلې ورندارې نه ځارېدله ـ د کور کارونه به يې هسې هم په مينه کول اوس خو يې دا قسم کړې وه چې "په ناوې ورندار به تر يو کاله ټك نه کوم چې ناويتوب وکړي ـــ" د بهادرشاه ژوند هم لږ په سمې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوی وه ـ خو زبرګه هرڅو که نوې ناوې وه خو ټوله ورځ بـه د خدای په ذکر او عبادت کې اخته وه ــ تاج بي بي د زبرګې پـه راتګ لـږ زيات زړه موندلی وه ـ مخکې به يې د ورور نه څه غوښتنه نـه کولـه اوس بـه د ګـران لالا مخې تـه ډېـر پـه زړه ورتـوب ورتلـه ـ د ښـو ښـو جامو پېزار غوښتنه به يې ترېنه خوېندو تـه هـم کولـه او ځـان لـه هـم ـــــ په حوېلۍ کې دننه ژوند چې نور هرڅنګه وه ــ خو د زبرګې پـه راتګ پکې لـږ ښـه بـدلون خامخـا راغلـی وه ـ هسې خـو بهادرشـا د خوېندو د کـور بهر وتل ښـه نـه ګڼـل د ښـځو ډېـر تـګ راتـګ يـې پـه غتـه غم ښادۍ هم خوښوله ــ دغه وجه ده چې خپلې دروازې يـې هـم د ډېرو نـزدې خپلـو د راتلـو لپـاره پـورې سـاتلې وې ـ ـ ځکـه خـو دې پېغلو که چرته د پردي نارينه نوم اورېدلی وه نـو هغـه د رفيقـي وه ـ بهادرشاه به د ده نـوم هـم پـه کـور کـې نـه اخسـتو د هغـه دا خيـال وه چې د يو پردي نارينه نامه اخستل د پېغلو خوېندو د مخې ښـه خبـر نه ده خو د رفيقي نوم خو تـاج بـي بـي او پـري د اخونـې کـره د ډېـرو پېغلو د خلې نه اورېدلی وه ـ تـاج بـي بـي خـو پـټ پـه پټـه د دې نـوم سره ډېره لرې لرې په خپلو خيالونو اوخپلوخوبونـو کـې ـــــ تلـې وه ـ

د رفيقي خوش بختي وه چې که يو خوا بهادرشاه د سـرو او سپينو نه خبر وه د هغه پـه ژونـد کـې يـې يـو خـاص مقـام وه، نـو بـل خـوا د حـوېلۍ د يـوې پېغلـې پـه زړه يـې هـم باچـائي کولـه ـــ خـو رفيقي ته دا نه وه معلومه ـــــ هغه د بهادرشاه په خوی او مزاج ډېر پوهـ وه ـ چې پـه کـور کـې پـه خوېندو ډېره سـختي کـوي ـ چرتـه تلـل راتلل يې نه وي خوښ ـ رفيقي د بهادرشا سره د کاروباري خبـرو نـه سېوائي خبـرې نـه شـوې کـولې ـ د بهادرشـاه پـه مـزاج کـې د شك او ګمان نه هم خبر وه ـ بيا د کور او پېغلو خوېندو په اړه څه خبرې خـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شکمن کولی هم شو او د هغه په ژوند کې د او د هغه په ژوند کښې د دې لوی اهمیت نه یې لاس وینځلی شو ــــ خو د زلمیتوب هوا خو د رفیقې په احساساتو هم لړزان راوستلی وه کله کله به د هغه هم زړه غوښتل چې د تاج بي بي یا پرې ذکر دې څوك د هغه سره هم وکړي ــ خو بیا به یو تریخ حقیقت وازه خله د ده مخې ته ولاړ وه ـ زه خو یو نوکر سړی یم د بهادرشاه کنډرې هم یم ماله داسې نه دي کول پکار ... هغه ته د تاج بي بي او پرې وړوکوالی یاد وه ـ دواړه ډېرې ښکلې وې کله کله به یې د رفیقې سره لوبې هم کولې خو چې پلار به یې ولیدو نو زر به یې کور ته منډې کړې ــــ د وړوکوالي ډېرو خبرو او یادونو د رفیقې خیالونه هم ګډوډ کړي وو ـ د هغه د ژوند لویه سرمایه هم دغه یادونه وو ګني حاضر وخت خو هغه په غاړه کې د بهادرشاه د غلامۍ طوق اچولی وه ـ خپل غربت او بې وسۍ ترینه د ژوند او زړه د یو داسې نازولې ارمان حق هم ترورلی وه ـ هغه ته څه پته وه چې د تاج بي بي په زړه کې اوس هم د دې نوم یو ماشوموالي د دور همځولی ماشوم د لاسو نیولی چرته په لوبو کې منډې وهي کله د تاج بي بي ترځنګ ولاړ وي او کله د پرې شاته ــــ خو کله کله د بهادرشاه د پلار د مشدې لونګۍ او تېله داري کولې د لاندې غضبناکه څېره او غضبناك غږ د دوي لوبې او منډې په سیند لاهو کړي ـ

کور ته ځۍ بلاګانو ــــ!! او رفیقی د ډېرې ویرې نه په ځائی ولاړ پاتې شي ــ پرې او تاج بي بي خپل کور ته منډې کړي ــــ خو تاج بي بي او پرې ته هم دا نه وه معلومه چې رفیقې هم د دې یادونو ترځنګ سفر غوځ کړی دی خو د ویرې نه په ژبه چرته د تاج بي بي یا پرې ذکر نه شي کولې ــــ وختونو ډېر سفر سرته رسولی وه، د یوبل څېرې هم اوس د خیال او یادابنت په شیشه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېرې تتې تتې لیدې شوې ـــــ خو دا خو یو لېونتوب وه چې کله کله به یې دا تتې تتې څېرې په نوي رنګ د ځوانۍ، د پېغلتوب او زلمیتوب په رنګ راوځلولې ـــــ ژوند به ودرېدو ـــــ رفیقي که د یادونو په دې لویه لار په تاج بي بي او پري دواړو پسې کتل نو، تاج بي بي هم په ورستو ورستو په رفیقي پسې کتل ـــــ د تاج بي بي په زړه پري نه وه خبر او د پري د خیالونو نه تاج بي بي ـــــ پخوا به د رفیقي نیا شمشو ترور کله کله راپېښه کوله ـــــ خو د بهادرشاه بدګمانۍ هغه هم د کوره منعې کړه . بهادرشاه وئیل اوس مې خوېندې پېغلې دي شمشو چې زما ترکوره راځي نو په لاره د چم ګاونډ د شلو سړو سره په خبرو راروانه وي ـــ او که زما خوېندو سره یې د دې سړو قیصې بیان کړي نو د سترمنو خوېندو سترونه به راته مات کړي ـــ او د کله نه چې رفیقی د زلمیتوب په شپېلو وهلو سر شوی وه ـــ نو د هغه رنګ، اوچت قامت او ښائسته قوارې خو د کلي پېغلې لېونۍ کړې وې . د شمشو ترور خلې به د رفیقي په صفت کولو وار نه کولو . په خپله خوړه پسته ژبه چې به یې د نمسي د ځوانۍ او ښائست صفتونه کول ـــ نو پېغلې به اوترې اوترې ګرځېدې خپل لاسونه به یې په زړه ایښودي وو ـــ خدای خبر په څومره کورونو کې به رفیقې په داسې رنګ موجود وه، څومره پېغلو به د هغه د نوم او ځوانۍ ارمان کولو؟ خو د کله نه چې تاج بي بي د خپل کور د بلۍ نه لرې رفیقی چابک چابک راروان لیدلی وه نو د شمشو ترور په خبرو یې هم باور راغلی وه او د اخونې د کور د سیپارې د سبق وئیلو همځولو په خله هم ـــــ اوس هغې د زبرګې ورندار په مرسته دا هسه کوله چې په ګل لالا شمشو ترور یو ځل بیا خپل کور ته راوغواړي ـــ ولې چې اوس د زبرګې ورندار کره د یو بچي د زېږون مرحله په سر راروانه وه ـــــ

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د دې کار پوهېدونکې هم شمشو ترور وه ـــ هغې اورېدلي وو چې يو کال مخکې د سکندرشاه لور ګل پاڼه هم د شمشو ترور په لاس کې پېدا شوې وه ـــ تاج بي بي په دې نوي سنجك د ځان سره مسکۍ شوه ـــ او د لويې حوېلې په لوی دالان کې په يو کټ کې خوره ور راپرېوته ـــ په ځنګل يې سر کېښودلو ـــ او د رفيقې د خيال په ټال يې يوه لويه جوټه ووهله ـــ!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکندرشاه هرڅو که اوس د خپل کور، ښځې خاوند او د یوې لور پلار هم وه، خو کله کله به یې د بهادرشاه نه ډېره کرکه کېده، د قهر او تاؤ په وجه به یې د کور سم دم ماحول خراب کړو، د جمالې د لاس سمو کارونو کې به یې چینجې راوښکل اوس خو د جمالې دا غالب ګمان وه چې سکندرشاه په تاج بي بي مئین وه او چې تاج بي بي یې کورته رانغله نو اوس داسې چینجن شوی دی ـــ په نه څه خبره د ډوډۍ لوښي لرګي زمکې ته ګوزاروي ـــ کله به په اینګولي کې د مالګې مرچکي د زیات والي بهانه کوي او کله به ورته سمه دمه ډوډۍ سوی لیده شي ـ خو جمالې ته څه پته ده چې د سکندرشاه دا تاؤ تریخ والی بهادرشاه ته کم خو رفیقي ته ډېر دی، هغ به روزانه د بهادرشاه ترڅنګ په نخرو پېښنو روان رفیقی چې لیدو نو کلمې به یې ورته خوټکېدې ولې چې اوس یوه ګنګوسه د سکندرشاه غوږونو ته رارسېدلې وه ـ رفیقی خو یو غریب کسبګر سړی وه خو بهادرشاه چې کله په خپلو سرو سپینو کې راننویستی وه نو خپل مقام تربنه هېر شوی وه ـ خپل ورځ یې له یاده وتلې وه اوس خو د غه د نیا د شمشو ترور مازغه هم بل شان شوې وو ـ چې جماله په ګل پاڼه ناروغه شوه نو سکندرشاه زر په شمشو پسې لاړو ـــ شمشو لکه د سړو وینښه بېدار او خبرداره وه ـــ ماسخوتن یې چې سکندرشاه د خپلې دروازې سره ولاړ ولیدو نو په پوزه پرتې چشمې یې لرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوري راښکته کړي ـ سکندرشاه ته یې نیغ نیغ وکتل ـــ په چاربندونو یې لاس ایښي وو، ولې!! په دا مال دلته کومې بلا راوړی یې ...؟ په سکندرشاه د شمشو دا خبره ډېره بده ولګېده ـــ خو د جمالې ناروغۍ ډېر مجبور کړی وه ـــ په لنډو ټکو یې ورته د جمالې د ناروغۍ ذکر وکړو ـــ لاړه به شم خو ما اوس دا کار پرېښی دی ... نه شم په پردو وینو ځوو کې لاسونه وهلی ـــ!! د سکندرشاه دا طمع نه وه چې د هغوي د کورنۍ دا تالي څټ به نن د هغه مخکې داسې خبرې کوي ـــ خو حق دق ډېره لحظه لك د بُت ولاړ وه اوس شمشو لږه پسته شوه ـ ته ځه درځم ګورمه یې . ..دا یې ووئیل او کور ته کړه شوه . سکندرشاه چې غوږ کېښودو نو شمشو د ځان سره په ګوربدو و او بیا په درنو پښو هغه د شمشو د کور راروان شو لږ مخکې تلی نه وه چې یو ځل یې بیا د شمشو ګوربدل واورېدل هغه پوې شو چې شمشو وریسې راروانه ده ـ د جمالې ناروغي په ښه کېدو وه ـ شمشو ورته په خېټه د تودو تېلو مالش شروع کړو او د جمالې دردونه سبوا شول ـــ او بیا چې د ماشوم د ژړا غږ د شپې د چپیا سینه څیرې کوله ... نو شمشو د سکندرشاه مخې ته هم هغه رنګ ولاړه وه ـــ لُور دې وشوه ـ ښځه دې ښه شوه ـ په سکندرشاه کې لږه ساه راغله ـ خو هغه نن د شمشو وران بوتاړ او سپورو ستغو ډېر زورلی وه . بیا ورته د رفیقي نوې خپله کړې کواره ترسترګو شوه ـــ "هوا خو یې په نمسي کې هم راغلې ده" ـــ د ځان سره وګونېدو. د هغه ګل پاڼې په زوره زور ژړل . اووان .. اووان خو د هغ د سترګو په وړاندې چې کوم منظرونه اورېدل راورېدل نو هغې سکندرشاه ډېر ګډوډ کړی وه ـــ هغه داسې محسوس کړه ـ لکه رفیقي چې اوس د سکندرشاه مخ او لحاظ د سره پرېښی وي . د هغه په وړاندې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

نخرو نخرو په ګډا ګډا روان وي . . . کله کله د ښي لاس په دوو ګوتو د خلې نه يو اوچت شپېلی وباسي ـ او سکندرشاه د رفيقي په دې حرکتونو لکه چې اور واخلي ـــ او بيا چې ګوري نو رفيقی د بهادرشاه د دروازې سر ولاړ وي ـــ کله په ښکر پرته ټوپۍ يو اړخ ته کړه کړي او کله بل اړخ ته ـــ د رفيقي دې حرکتونو د قهر نه د سکندرشاه د ټول بدن وينه د هغه په مخ راوسته ـــ اوس هغه په دې نتيجه رسېدلی وه چې د رفيقي د دې بربنډو حرکتونو په شا چرته د تاج بي بي يا د پري لاس خو نه دی ـــ؟ د هغه وارپار خطا شو .د بهادرشاه سره که د هغه هرڅو نالګي ده خو تاج بي بي، پري او سنګينه هغه خپل عزت ګڼلې .

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زبرګې ناویتوب اوس سر ته رسېدلی وه، د هغې د داج په رنګ رنګ جامو تاج بي بي او پري اوس مزې کولې که داسې يې نه کول نو په دې کور کې به ورته ژوند ډېر ګران شوی وه ـ زبرګه په دې خبره ډېر خفه و چې د هغې نصیب هغه د یو داسې کور مېرمن کړې ده چې په حرامو ولاړ دی ـ په ټول کور کې به يې زړه ډېر بوربنېدو ـ د بهادرشاه د ټولو سرو سپینو مالکه دا وه خو هغه په دې نه وه خوشحاله خپل خدای ته به هر وخت په سجده نسکوره پرته وه ـــ خدایه زما او زما د بچو د حلال رزق سوبونه وکړې، بهادرشاه ته د نېکو هدایت وکړی ـــ!! کله کله خو به يې په مصله ډېر ژړلي وو ټول جانماز به يې په اوښکو لوند وه ـ زړه يې د بهادرشا په کور کې ډېر تنګ وه ـــ خو د نصیب نه يې تېښته نه شوه کولې ـ بل خوا د تاج بي بي او پري د لاسه هم په اور کې ولاړه وه، یوه سنګینه وه چې د هغې د هر مرض دارو و ـ په منډه منډه به يې ورسر د کور کارونه کول تاج بي بي خو اوس د مور کوټه په خپل قبضه کې اخستې وه وئیل به يې دې ته به بل څوك نه راځئ ـ دغسې پري به هم په یوه کوټه کې ناسته و ـــ د مور نه پاتې صندوقونه دواړو وېشلي وو ـ خو په هاغه غټه لویه د لرګي تونۍ يې وس نه رسېدو چې تاج بي بي خپلې کوټې ته وړلې وې یا پري، خو سنګینه د دې ټول هرڅه نه بې پروا وه ـ د خپلې ورندار سره ډېره خوشحاله وه، دواړو خوښدو ته به يې تیاره ډوډۍ مخې ته کېښوده

(c) ketabton.com: The Digital Library

او خپله به د زبرګې سره کېناسته ـ د زبرګې د اولاد زېږون هم نـزدې وه ـ سـنګینه خپـل وراره وربـرې تـه ډېـره خوشـحالېده خــو د خوشحالۍ په طریقه نه پوهېده ـ د سادګۍ د لاسه به ترینه یوه نیمه خبره داسې وشوهچې مشرانو خوېندو به ورپورې ملنډې وهلې ـ په ترټـرۍ ترټـرۍ ژبـه بـه یـې د یـوې سـمې خبـرې ځـواب هـم نیمګـړی ورکړو نو د خوارې به خبر نـه وه، پـري خـو بـه ورپـورې لکـه د سـرې مچۍ ونښـته ـــــ چاړۍ !!
د سنګین په سترګو کې به غټې غټې اوښکې راغلې ـــ او بیـا بـه ورنداری دلاسه کړه ـــ خو د تاج بي بي د زبرګې سره لـږه روغـه وه د زبرګې په خله یې څوڅو واره بهادرشاه تـه دا خبـره رسولې وه چـې د شمشو ترور سره روغـه وکړي ـــــ چې د زبرګـې د روغ رنځـور لپـاره به مو پکار راځي ـ او چې نن سحر څنګ ډېر موده پس شمشو ترور کور ته راپېښه وکړه نو تاج بي بي ترینـه لکـه د مچـۍ تاوېده ـ دوه بالښتونه یې ورته کېښودل ـ په قلار پرېوځه ترور!! دا دې خپل کـور دی ـ تاج بي بي چې د ټینګو چایېو غټـه پیالـه شمشـو تـه مخـې تـه کېښوده نو شمشو ځان په اووم اسمان ګڼلو ـــ او بیا چې شمشـو پـه یو مخ د رفیقي د ځوانۍ صفتونه راواخسـتل نـو پـري هـم د شمشـو ترور سره د کټ په لنګه کېناسته ـ د تاج بي بي خله خو نـن هسـې د خنـدا نـه نـه راټولېـده ـــــ شمشـو تـرور د زبرګـې جـاج واخسـتو او د هغې د لنګون اندازه یې ولګوله ـــــ نن ځم د خبره دې کې لا ورځې شته ـ بیا به راځم ــ!! شمشو ترور چې د تګ لپاره راپاڅېده نو تاج بي بي بیابیا کېنوله ـ ترور مه څه شپې له پاتې شه، خو شمشو ترور کورته روانه شوه ـ تاج بي بي او پري ورسره تر دروازې پـه جلب کـې لاړې ـ د رفیقي ذکر نن شمشو تـرور ډېر پـه خونـد خونـد کـړی وه ـ د تاج بي بي خو احساسات داسې راپارېدلي وو چې د خپـل وجـود نـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې اور اخستو ـــ نن يې سم د سحره خپل ځان لکه د نوې ناوې ښه سينګار کړی وه ، په رنجو تورو کړو سترګو يې نن د زړه د يوې غلا چغلي خوړله ـ د مړې مور نه پاتې لويه د لرګي توښې چې د مودو او زمانو راسې بهادرشاه د زلميتوب په کوټه کې په لنډه چنه اېښودې شوې پرته وه ـ نن ترېنه تاج بي بي توده توده تاوېده په دې کې يې د مور د لاس د خپلو درېواړو لوښو ته اېښې د ارمانونو داغ خو هرځل په دوې پورې د طنز خنداګانې کړې وې، کله چې هم تاج بي بي د خپلې برښې ځيزونو پسې د توښې تمبې خلاصولې ـ ـ ـ نو خپل ارمانونه به ورته مخامخ ودرېدل ـــ خدای خبر چې په دې ځيزونو به د وخت څومره دوړې خاورې او جالې پرتې وې خو د ډېر غم او مايوسې نه به ورته نه تاج بي بي لاس وړلی شو نه پرې ـــ وختونو او زمانو خو په هاغه رختونو خپل بدرنګ رنګونه خېژولي وو ـــ خړ، پړـــ خو بيا هم د دې خړو رنګونو او خاورو دوړو په شا يې د مړې مور ټولې نخښې امانت پرتې وې ـ پرې لړه په زړه تکړه وه کال به يې په هر پشکال کې دا ټول رختونه په ډېره مينه راسپړدل او لمر ته به يې کېښودل ـ نن چې د شمشو ترور خبرو د تاج بي بي زړه لکه د مرغۍ په هوا کړی وه هغه په ډېره مينه څه خوبولې خوبولې هاغه توښې سره جختـه ودرېده، د توښې په تمبه پورې غټ تور د اوسنې ونځير يې په قلاره غونډې پرانستللو، د توښې دننه توره تياره وه خو د هغې د ارمانونو داغ لکه د ډيؤو رڼا کول، هغې نن په ډېره بې تابۍ يوه يو ترلې غوټه، يويو پنډوکی د توښې نه رابهر کولو، په لاس به يې ډېرې خاورې دوړې ولګېدې ـــ خو په منډه منډه يې بيا د دې ټولو سينه هم لکه د خپل زړه راوسپړدله ـ کټونه يې د سرو شنو بخملو او نورو رختونو نه ډك پراته وو ـ د مور د لاس قت کړې سرو شنو لوپټو خو دومره خوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړو چې په تلوار راغله او د دالان سر ته په يو ټيټه موړه اېښودې شوې لويې شيشې ته مخامخ ودرېده . تکې سرې لوپټې يې پرې د رنګونو باران راښکې کړی وه . د ډېرې حيا نه يې سترګې نه شوې پورته کولې، هغې په شيشه کې هم خپل مخ ته نه شو کتلي، ولې چې هرځل به ورته د شيشې سترګې لکه د رفيقي د دوو ناقلاره سترګو ښکارېدې لکه چې هغې ته بق بق په يو مخ ګوري . خو بيا به يې غلې غوندې سترګې په شيشه ورغلې ـــ د هغې په سر سره لوپټه لکه د سرې بنارسۍ د هغې په مخ نيم کښو پرته وه، لکه چې د ډېرو کالو پټرو نه ډکه په سور پالنګ ناسته وي ... سترګې يې په مزه پټې کړې وې ... او په سرو منګولو کې سوچه برګ رومال يې پوزې ته نزدې کړی وه، د هغې زړه په زوره زوره ودرزېدو، هغې د خپلو ارمانونو او خواهشونو ټول پنډوکی هم د رفيقي په نوم تر دې دمه امانت ساتلی وه . . . اوس هغه د رفيقي ناوې وه . هغې دې وخت ته ځومره انتظار کړی وه ... څومره کلونه يې د خپل پېغلتوب زهر ځښلي وو، هغې په خپلو لاسو پښو سرو نکريزو ته کتل چې نرۍ نرۍ خوشبوئي ترېنه راوچتېده، هغه ډېره وارخطا شوه او اوږدې اوږدې ساګانې يې راښکلې او بيا د يو درونډ او معتبرقدم باوقاره ښکالو په هغې يخه خوله راوسته . د هغې زړه خو سم د سينې نه راټوپ کول ـــ د زړه درزا يې لکه د زلزلې ټول وجود په لړزان کړی وه . خو دې لمحو او وختونو په خپل لمس د هغې ژوند، بدن او جذبو ته يو نوی خوند ورکړو، اوس هغې ورو غوندې خپله پنجه په ګرېوان کې دننه کړه . د ژوند او جذبو نه ډك پېغلتوب يې نن د ګوتو په سرونو داسې ولګېدو لکه چې ټول عمر پرې هغې سترګې پټې کړې وي . داسې يې محسوس کړه لکه د بجلۍ دوه بربنډ مزي ته يې لاس وروړی وي . دې لمحو د هغې ژوند او

(c) ketabton.com: The Digital Library

احساساتو ته یو نوی سکون ورکړو ـــــ کشي سر وخوري ـــ!! او یوې چرګې ته د پري د خلې دې غږ د هغې د خيال دنيا تـالا والا کـړه ـــــ يو ځل يې سترګې په زوره زور وځنبولې ... . د شيشې مخې ته يوه ښائسته پېغله ولاړه وه ـــ خو په وېښتو کې لړې لړې يو نـيم سپين وېښته به د هغې په ارمانونو اوبه واړولې . په قـلار قـلار يـې ټول رختونه يو ځل بيا راغونډ کړل . او پنډوکي يې يـو ځـل بيـا د تورې تونې تورې تياره سينې ته لك د خپلو ارمانونو ورښکته کـړل ـــ په سترګوکې راغلې دبې وسۍ اوښکې يې پاکې کړې ـ اوپـه خپل خيال په ناخوالۍ ځان سره مسکۍ شوه .

شمشو ترور راتګ اوس يو وارې بيا پيل شوى وه . سنګينې ورندار د کارونو نه اوچته کټ ته خېژولې وه ـــ په شمشـو تـرور بـه يـې ډېر سودونه کول چې د ورندارې او نوى ماشوم خيالل يې ساتي ـــ تـاج بي بي او پري خو هم د شمشـو تـرور نـه چاپېره بنګړې اچولې ... . تاج بي بي به په نه څه خبره د شمشـو تـرور د خلې نـه د رفيقي ذکـر اورېدل غوښتل او چې ذکر به شروع شو نو تـاج بـي بـي بـه ورپسـې ټول فرض مونځونه هم قضا کړي وو. د رفيقي د ځوانۍ او ښائسـت صفتونو به تاج بي بي د خيالونو په ټالونو ځانګوله خو کله کلـه بـه يې چې خپله خور پري هم چرته يوائې د شمشو ترور په خوا کـې پـه ګنګوسه وليده نو وار پار به يې خطا شو ـ په دغه ورځ خوتاج بي بي ولاړه وه په تنور يې ډوډۍ پورې کولې او په دالان کې ناستې شمشـو تـرور غلـې غلـې د پـري سره څـه خبـرې کـولې ـــ پـري بـه کلـه ورو غوندې د تنور خوا کـې ولاړې تـاج بـي بـي تـه وکتـل کلـه بـه يـې سر شمشو ترور ته نزدې کړو ـ تاج بي بـي د تنـور تـور اورلړونـى پـه لاس کې نيولى وه ـ يو شك يې په مازغو کې کېناستو چرته ... . شمشـو خو پري سره د رفيقي خبرې نـه کـوي؟ او بيـا يـې چې لاوکتـل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پري په هيبت د لوپټې د پيڅکي نه پېسې پرانزي او د شمشو په لاس کې يې بړدي نو زړه يې وغوښتل چې په دواړو پسې دا اور لړونی يوسي او دواړه پرې ښې اوځنبي . . . تاج بي بي ډوډۍ او قلپۍ په ځائی پرېښوده ــ په قهر کې په ترپکو راغله او پري يې دکمڅۍ نه ونيسله ـــ داڅه مو سره خلې ورکړې دي . . .؟ په چا کورونه ورانوی ـــ د چا د زړه اباده دنيا په سيند لاهوکوی ـــ!! شمشوچې په دومره قهرتاج بي بي په پري راغوټه شوې وليده نو خپل خبر يې په دې کې ګڼلوچې پاکه خبره ورته وکړي . خوپه تاج بي بي دمينې او رقابت داسې پېريان ناست وو چې په هيڅ شان د خبرې اورېدو په کور کې نه ښکارېده ـــ زماخبره واوره!!! شمشوترورهغه دپري نه راپاڅوله ــ چې په وهلو وهلو يې د هغې عاجزې د پاسه خپل ځان غورځولی وه . هغې وران وران شمشو ته وکتل ـــ د شمشو وار خطا شو . . . . او د پري د ژړا او چغو په اوازونو سنګينه او زبرګه د کوټې نه بهر راووتې ـــ د تاج بي بي په ګوتو کې د پري د وېښتو غټه شوړه ښکارېده . مخ يې ټول نوکارې نوکارې وه . ټول حق دق ولاړ وو . . . په څه نتيجه څوك هم نه رسېدل چې څه چل شوی دی ؟ د پري نه کومه خطا شوې ده . اخر چې زبرګې پري هم د زمکې نه دم دلاسه راپاڅوله او تاج بي بي يې هم يو خوا ته کړه ــ نولږه چپتياخوره شوه ــ اوچې بياشمشوترورپه قلاره د تاج بي بي زنه په مينه ونيوله او ورته يې ووئيل چې پري په ماخپلې همځولې زرو ته سوال جواب لېږي . . . نو ټولو په حېرانتيايوبل ته وکتل . دپري نوکارې مخ اوس د تاج بي بي مخې مخې ته کېدو. د ګران لالا ويرې اوس د هغې په اعصابو هم نوکارې راښکلې . سنګينه خو په داسې صورتحال کې ډېره خرابه وي ـــ ژبه يې نوره هم ونښلې خپله خبره په اشارو بل ته رسوي او چې په اشاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې لاتاج بي بي ته په خپل مخ لاس راښکلو ... نو د تاج بي بي د لاسو نه طوطيان والوتل اف ګران لالا به مې خبر وي ـــ!! شمشو ترور د تاج بي بي يقين پخولو لپاره قسم وکړو ... چې زرو ته يې ليږلم .ـــ اوس د تاج بي بي يقين پوخ شوی وه ـــ هغې ته د اخونې د کور د سيپارې د سبق دور راياد شو چې ټولې جينکۍ به د سبق نه پس خپلو کې په ټوقو ټقالو ناستې وې ـــ خو زرو او پري به دواړه نه وې ... او بيا ځوځو ځل په يو کُنج کې دواړه ليدلې شوې وې ـــ!! د هغې خيال د يوې نوې غلا په لټون ـــ د ژوند تر يو داسې کُنج رسېدلی وه چې د انساني فطرت د غېر فطري رويو او عادتونو جولاګانو پکې جالې جوړې کړې وې ـــ او نوی جنسيت او جبلت پکې اپوټه راځوړند ليدی شو. د زرو او پري د دواړو ډېر ساعت ناستې اوس د ټولو پېغلو ځوابونه موندلي وو ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکندرشاه به اوس شمشو هم هسکه غړی دبهادرشاه کره په تلوراتلو لیدله . د هغه غوږونو ته د ډېرو خلکو د شمشو په حقله ډېرې ګډې وډې خبرې رارسولې وې . چا به وئیل شمشو د هلکانو او جینکو دلالي کوي . چا به وئیل د هلکانو هلکانو سره خبرې هم جوړوي . دسکندرشاه داغالب ګمان وه چې د بهادر شاه په کورنۍ یې کوډې کړې دي ـ نیااو نمسي دواړوــــ نمسی یې د بهادرشاه ترڅنګ اوړي راوړي اونیايې دخوېندو مخې مخې ته کېږي . دهغه په زړه کې به د نفرت اور په غرغنډو شوــــ جمالې به د دې تاؤ هم محسوسولوــــ یوه ورځ یې په قلار قلار پوهولوـ ستا څه کار دی ـــ غټ پټ بهادرشاه شته دخپل کورد ښې بدې ذمه وار خپله دی ستا سره خو یې د لارې کوځې غم ښادي هم نشته . خوسکندرشاه کله داخبرې منلې؟ هغه پوهېدو چې بهادرشاه خو د دولت خورجېبونه ډکوي ـــ دکوردهیڅ حاله نه خبرېږي . اوس خوبه تاج بي بي هواره په کوټه اوبلې راښکاره ولاړه وه ـ ـ . څوځوځله یې دشمشو سره چرته په تلوهم لیدلې وه . او دایې لاڅه کی .... شمشوبه کله یوه جینۍ راروانه کړې وه او کله بله .. دبهادرشاه کورخو اوس د رنګ رنګ نخرویومېله وه . خو د دروازې تمبې به اوس هم پورې وې ـــــ د رفیقي ورځې هم بدلې شوې وې د بهادرشاه ښی لاس جوړ شوی وه ... د کور نقشه یې بدله شوې وه ــــ اوس خو به بهادرشاه بازار نه هم کور ته په څه سوال ځواب پسې رالېږلو ... او چې د پوري وره

(c) ketabton.com: The Digital Library

په شا به ولاړې تاج بي بي د رفيقي سره سوال جواب کولو نو د رفيقي به په خپل ځان د باچا ګمان کېدو ـــ د تمبو په نرو نرو درزونو کې به يې داسې نېغ نېغ کتل لکه چې تاج بي بي ورته خپل ځان ټول ښکاره کړی وي ـــ اوس خو يې په دې کوځه د تلونکو راتلونکو پروا هم نه کوله . او کور په کور به د هرچا په خله دا يوه خبره بيا بيا کېده . د غريب سړي دومره زړه نه وي خو د هغه په شا د چا لاس دی ـــ!! سکندرشاه ته د دې ټولو خبرو پته وه ـــ د خلکو د پس پسو نه خبر وه . . . د شمشو د دې نوې لګولې تماشې په چل نه پوهېدو خو بس وينې او غېرت به يې جوش وکړو ـــ د خپلې جرګې نه پس يې پرې نورې جرګې هم تش لاس د دې کوره په ستنېدو ليدلې وې ـــ او هرځل چې به کومه جرګه راتله نو سکندرشاه به د خدای نه دا سوالونه کول . . . چې خدايه! د بهادرشاه په زړه د رحم اوبه توې کړې چې د جينکو بند اسان شي . خو بهادرشاه د سود په ګټه کې د خپلو خوېندو د برخې قائل نه وه . هغه دا پخه اراده کړې وه چې خپلې درې واړه خوېندې به په کور زړوي ـــ د تاج بي بي او پرې عمرونه خو مخ په سېواکېدو وو ـــ خو د سنګينې نور حالت د دې جوګه نه وه چې د يوکور په ژوند کې د چا مېرمن شي تاج بي بي خو ځکه اوس د خپلواحساساتو لاس پښې په رفيقي پسې وهل ـــ او پرې په نورو جينکو مئينه وه . . . او دا ټولې خبرې ټکې په ټکي سکندرشاه ته رارسېدلې . . خو د هغه غېرت او پښتو دا نه شو زغملی چې پلار په نيکه د دې کورنۍ تالې څټ دې اوس خپل پلونه د دې کورنۍ ترعزتونو راورسوي ـــ هغه د رفيقي او بهادرشاه سره سره د خپلې تربګنۍ او دشمنۍ پت ښه برابر پاللو . خو ځينو مجبورو يې لاسونه بند په بند تړلي وو ـــ سره د دې چې شمشو ترور په خپل ژوند د رفيقي سره ډولۍ هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیدلې وه ــ خو د واده پېکړو هم د رفیقې پښې ونه ترلې ــ او خپل کچه پیکه حرکتونه یې کول ـــ خو اوس د رفیقې د واده حقیقت د هاغه پېغلو احساسات لکه د صابون د ځګ کېنولي وو کومو چې به په تناره او ګودر د رفیقې خبرې کولې ..د رفیقې دنیا د هغه زوې شفیقې ترڅه حده بدله کړې وه .کټ مټ د پلار کواره وه .د وړوکوالي نه یې ډېرې نخرې زده کړې وې ...خلکو به وئیل چې رفیقې پل اوچت کړی او دې شفیقې پرې اېښی دی .د رفیقې دخُلې او ګوتو شپېلی خو دومر مشهور شوی و چې په کور دننه به هرې پېغلې د ځان لپاره ګڼلو ــ اوس به هم رفیقې د خپل عادت ترمخه د بهادرشاه د کور په څنګ کې کله کله شپېلی وهلو په دې عادت ډېرو خلکو بې عزته کړی هم وه خو وئیل به یې د عادت نه مجبوره یم ــ او هم دغه عادت وه چې د سکندرشاه په زړه کې لکه د ازغې چوکه کېدو ــ پټې پټې یې ورته کُلمې خوټکېدې ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونو د زبرګې جولۍ ته د درېو اولادونو ورکړه کړې وه . طاهرشاه اوظاهرشاه دخپلوترورېانود سترګو تور وو او وړه زېبو چې په حوېلۍ کې د خپلې نصیبې سره راغلې وه د هغې ورځ اونصیب هم د خپلوترورېانونه بدل نه وه . دپلارد قهراو غضب نه به په سُوړونتوته ـ پلارخویې څه کوې هغې ته خوخپل وروڼه هم دپلارنه کم نه وو ـ هرنارینه په هردورکې خپل فطرت ښکاره کړی دی ـ د دې کورنۍ تاریخ د داسې پېښو نه ډك پروت وه ـ لُور خور خو په دې کورنۍ کې بس یو پاتې مخلوق ګڼلی شو . دهغوي حقونه ټول عمرپه دې کورنۍ کې نارینو تر پښولاندې کړي وو ـ په ټوله سیمه کې داکورنۍ په دې یادېدله . چبه یې د لور خور په عزت تپوس نه شوکولی ـ او خدای خبر څومره تورسرودډولۍ ارمان ګورته په سینه کې وړلی وه . طاهر شاه او ظاهرشاه دواړه یو برابر وو . خلکو په دواړو کې د کشر او مشر توپیر نه شو کولی . د ډېرو خلکو دا خیال وه چې دواړه غبرګوني پیدا شوي دي . . خو نه په دواړوکې به دیوکال د مشرتابه مزې غزېدلی وه . طاهرشاه به د یوې ترور په څنګ کې ملاست وه او ظاهرشاه به د بلې . خو زېبو به خپلې کشرې ترور سنګینې سره ډېره خوشحاله وه . په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

حویلۍ کې یوه باغیچه ډېره پرېخواراسې موجوده وه چې په هر دور کې یې د کور د ښځو پام ځان ته راګرځولی وه. په غاړه غاړه پکې د نارنجانو اونې په قطار قطار ولاړې وې او ځائی ځائی پکې تاج بي بي او پري د سروګلابواوسپینورامېلوښائسته بوټي هم کرلي وو۔ او چې د دې ګلابونوپه مخونوپسې دپرپرکولښکرې او سېلونه راوالوتل نو د دې ماشومانو خوشحالۍ به د کتو وې. سنګینې به ټوله ورځ د وړو وړو ورېرونو سره په لویه تنه منډې وهلې. د دې شوراوغوغابه دحوېلې په دنګودنګوکوټوکې هم اورېدې شوه. اوس خو په سنګینې خپل د ماشومتوب دور بیا راغلی وه ـــ په زمکه به دماشومې زېبو سره ناسته وه د هغې ګوډیانو ته به یې رنګ په رنګ جامې جوړولې. ماشومې زېبو به په خپله وړه ژبه دخپلې تروریه شان تتې تتې خبرې کولې. . او زبرګه به کله کله فکرواخسته چې هسې نه ددې ژبه هم اینښلې. سنګنې ځان له هم یوه ښائسته ګوډۍ جوړه کړې وه ـــ د دې ګوډۍ په غاړه کې به یې لوی د مشکنو امېل راځوړند کړی وه. د ډك کمخواب جوړه به یې ورته په غاړه کړې وه. او په لوبو لوبو کې به یې د خپلې ګوډۍ واده په ډېره مینه راجوړ کړی وه. په کُنج کې به یې ګوډۍ کېنولې وه. او دې به قلار قلار تمبل غړولو. کله کله به یې تمبل د وړې زېبو په لاسو کې ورکړو او دا به راپاڅېده اوپه ګډا به شوه. د کور ټول خلك به د ترور او ورېرې دې نازولې دنیا ته په کتو وو. بهادرشاه اوس ډېر بدل شوی وه په خوېندو او ښځې كلك ساتلی پړی یې لږ سست کړی وه. د هغه دا خیال وه چې تاج بي بي او پري د خپلو پېغلتوبونو زهر څښلي دي. او اوس خو نه د دوي هاغه ځوانۍ شته او نه هاغه مستۍ. خوبهادرشاه ته دا نه وه معلومه چې ډېرکلونه وړاندې په دې حوېلۍ کې یوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاړه توره تاخانه خوډېره پخوا پري ابادہ کړې ده ـ اوس خواوړی ژمی په هاغه تیاره تاخانه کې هغې هره غرمه دشړشمودتېلو ډیوه بلوله او چې زبرګه او تاج بي بي به اودې شوې نو د پري سترګې به هم مرغی، مرغی، شوې هغه به ورو غوندې تاخانې ته ښکته شوه د هغې د اخونې د کور د سیپارې دسبق همځولې زروبه د هغې سره په دې تاخانه کې یو ځائی ملاسته وه ـ د تورې تیار تاخانې ابادولو راز د دې دواړو ترمینځه پروت وه ـ د کور نور خلك خو د دې شاړې تاخانې نه داسې ویرېدل لکه چې دا تاخانه یا خو د تورو اژدهاګانو جاله وي یا د پېریانو- پري خو به د کور نور خلك د دې تاخانې د زبونتیااودروندوالي نه ویرول خوداتپوس ترېنه چا هم نه کولو چې ته په دې تیاره تاخانه کې کومه اوده پخوې ؟خو چې ماسپخین به ټول راپاڅېدل نو پري او زرو به په لوی دالان کې په خنداناستې وې ـ خوشحاله خوشحاله ـ لکه چې د خپلو وجودونوډېر درانه بارونه یې سپك کړي وي ـ اوس خو به ځکه زرو یوه ورځ د راتلو ناغه هم نه کوله ـ د پري مینې به د جنت نه هم د هغې ځنګ ته رارسوله ... پټ پناه یې په زرو ډېر سره سپین پېرزو کړي وو- هغې ته ځائی په ځائی د بهادرشاه د ښخو خزانو پېسو هر پټ ځائی معلوم وه ـــ! د زرو هم ټولې ګوتې په غوړو کې وې ـ د پري سره یې ډېرې مزې کولې ـ د مور نه پاتې د خپلې برخې د داج رختونه خو یې ټول په زرو زاړه کړي وو- خو د زرو مینې چې په تېر وخت د پري په وجود کوم د ښائستونو سپرلي راخوار کړي وو دا یې په تنکی، ځوانی، نه وو لیدلي ـ اوس خو به دواړه ښې ښکار هم په یو کټ کې ملاستې وې ـ د زرو په ځنګل به د پري سر پروت وه او د ژوند په یو نوي سرور به غرقه اوده وه ــ زبرګې په بهادرشاه وس کړی وه چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سود کاروبار پرېږدي ډېرې کرکې یې ورته بیان کړې وې خو بهادرشاه ته اوس بل کار خوند نه ورکولو نور کارونه خوکه ګټه لري تاوان هم لري او بهادرشاه ټول عمر د ګټې سودا کړې وه د تاوان نه. زبرګې خو په دم کړو اوبو، چینو او تعویزونو هم په بهادرشاه څه کمی نه و کړی خو د بهادرشاه زړه ډېر غټ وه څرمن یې هم غټه وه. کرکه خو یې هډو په طبیعت کې نه وه. زبرګه به یې په دې دلاسه کړه چې دا هرڅه تا او ستا بچو له کوم...! د جمعې شپه وه نن زبرګې استخاره وکړه او د خدایه یې دا یو سوال وکړو چې نن شپه ماته د خپلو بچو د خوشحالو زېری راکړه ــــ ټول عمر مې په دې کور کې پوټی سکون نه دی لیدلی ــــ چې د اولاد نه مې د خوشحالۍ برخه شته او که نه ؟ او بیا هغې یو خوب ولیدو ــــ یو داسې خوب چې د هغې د ژوند او زړه پاتې سکون یې هم تالا والا کړو ــ هغې دغه لیدلی خوب د خپلو مزغو او وهمونو یوه نتیجه وګڼله خو چې هرکله پرله پسې درې جمعې ماسخوتن د استخارې نه پس هغې هاغه یو خوب بیا بیا ولیدو نو اوس د زبرګې زړه لکه د پاڼې رپېدو. د هغې د ګلابونو په څیر ښکلي زامن او لور ډېر ښائسته وو د هغوي وده او غټ والی ډېر په مخه روان وه اونې خدای دنګې ورکړې وې په څو کلونو کې د پلار سره د اوږې لګولو شو. اوس به د زبرګې وار لا خطا شو. د طاهرشاه او ظاهرشاه په ټوپیانو به روزانه خپلو تروریانو د تازه ګلاب ګل داسې په هنر ټومبلو چې د مخ او ګلاب بېلتون به نه شو کېدی ـ کله کله به پلار دواړه ځان سره بازار ته هم بوتلل. او چې د بهادرشاه سره به خپل دواړه زامن په لاره روان وو نو د لار هر نظر به ورته بیا بیا را اوړېدو. چې کور ته به راغلل نو پرې به د سپېلنو په دانو پسې کري کور ګرځېده. "او خلکو به راته د نظره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې وي . . .!! که د پري یا د تاج بي بي په زړه وی نو په دې هلکانو به یې د کوره بهر قدم نه کېښودو. خو بهادرشاه دا غوښتل چې د خپل کاروبار ټولې طریقې، ښه او بد، ګټه تاوان خپلو بچو ته وروښائي ځکه چې سبا به دا کار هم دوي سمبالوي . ظاهر شاه لږ ډېر هوښیار وه د پلار په اشاره هم پوهېدو ځکه خو یې په پلار روزانه ځلورانیز قلنګ تړلی وه . او د کور په هر ګوټ کې ورته د پلار د ښخو خزانو هم پته وه ...

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل پاڼې هم په ځان پسې زمری او ګورګوره راوستي وو .
خو ګل پاڼه په ټول کور کې زورور وه . سکندرشاه ته خپل ټول اولادونه ګران وو خو ګل پاڼه يې ډېره نازولې وه . د ګل پاڼې ټول عادتونه لکه د هلکانو وو. په اوچت اواز خبرې، کلکه ځيره او په ټول کور خپل رعب ساتل . زمری به کله کله ډېر په قهر شو، ځکه چې هغه که هلك وه خو د خپلې مشرې خور په چل نه پوهېدو. ګل پاڼه چې به يې د خپل ګران داجي سره نزدې ليدله نو خپل ځان به ورته بې معنې ښکارېدو. لاماشوم و د دې فرق په احساس او معنی زيات نه پوهېدو خو بهر ملګرو به ورته دا احساس خامخا ورکولو. او چې طاهرشاه او ظاهرشاه به يې د خپل پلارسره خوشحاله خوشحاله ډك ډوك وليدل نو خپلو محروميو به پرې نوکارې راښکلې . زه خو د پلار يك يو نيازبين زوی يم خو خدای شته که په سمه خله يې راسره خبره قدرې کړې وي ـــ د ځان سره مېلې ته بوتلل خو لاغټه خبره ده ـــ د دې محرومۍ ذکر به چې يې کله خپلې کشرې خور ګُرګُرې ته وکړو نو هغې به هيڅ اونه وئيل بس غلې غلې به يې د زمري خفه څهرې ته کتل . خو چې کله به يې د خپل زړه غوټه مور ته پرانسته نو مور به د ځان سره راجخت کړو ــ په تندي به يې ښکل کړو . . . . موري! چې ګران داجي رانه اوس ګيدړ جوړ کړی دی نو دا زمری نوم يې راته څه له کېښودو ــ!!؟ زمري اوس د خپل احتجاج ښرګندونه کولې شوه ــ

(c) ketabton.com: The Digital Library

او په دې پوښتنه یې مور په زور زور په خندا شوه ــ خو د ټولو نه زیاته د طنز ډکه خندا ورپورې ګل پاڼې وکړه . د زمري رنګ او صحت د دې احساس له کبله د زوال ښکار وو. د هغه هاغه ود نه وه کومه چې د ده دخوښدو وه . هغه به اوس ځان له خوشحاله وه د چا سره یې هم نه لګېده . په مندرسه کې به یې خپل ټول قهر په هاغه همځولو ویستو چې لږ به ورسره وران شو، دلته به زمری سم لکه د زمري غړمبېدو . په نري نروچکي وجود کې به یې بې پناه طاقت راغلو. ډېر وهل ټکول به یې وکړل . د مندرسې استاذ ته چې ماشومانو د زمري شکایتونه وکړل نو د زمري نوم یې د خپلې مندرسې نه خارج کړو. اوس زمری ازاد ګرځېدو. په ورانو، ویجاړو، په غرونو، ځنګلونو، په مېرو، په اونو بوټو، کله به د مرغو په ځالو پسې ټول غرمه ګرځېدو او کله به یې مرغۍ په لینده ویشتلې، کله به یې یو ځائی خوږ وه کله بل . ګورګوره به پرې ډېره خفه کېده . لاس، پښه یا مخ تندی به یې په وینو سور راوړو نو په وړو وړو لاسونو به یې ورته زر په تودو تېلو کې کورکمان سُور کړو او تودې تودې پهې به یې ورته پرې کېښودې ــــ د ګُرګُرې د زمري سره ډېر مینه او همدردي وه . د کور د مشرانو خو یې په ګل پاڼه کې ساه وه زمري به د بازار د دوکانونو نه په غلا کله کله د ګُرګُرې لپاره د لېچو بنګړي او د سر کلیپ هم راپټولو. ګورګوره به دې ته ډېره خوشحالېده خپل دا شیونه به یې په هاغه وړوکي پټارګي کې ځان ته سمبال ایښي وو کوم چې ورته تاج بي بي د دې وېنا سره ورکړې وه چې داسې دلته کله کله راځه، د زېبو سره به لوبې کوې ګوډیانې به تاله هم جوړوم ـــ زه ستا هم ترور یم . خو ګورګور به د بهادرشاه کاکاجي نه ډېره ویرېده . د هغه سرو سرو سترګو او کونډه کړي برېتونو ته چې به

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې کتل نو ويرې به واخسته ...او هسې هم د خپلې مشرې خور ګل پاڼې نه به ويره کې وه ـ دا قدغن خو پرې هغې لګولی وه چې ــ! چې د دې کورنۍ سره مې د ګران داجي پخوانۍ دشمني ده که لوبو ته ورکره لاړې نو مړه به دې کړي ـــــ!! او د ماشومې ګرګرې لپاره دا ډېره وه ـ په کوڅه کې به د زېبو سره ناسته خو د هغې د کور نه مشرانو ويرولې وه ـ ګني د ماشومې زړه به ډېر غوښتل چې د زېبو سره کور کې لوبې وکړي ـ د هغې ترور تاج بي بي ورته يوه ګوډۍ جوړ کړې ... سنګينه ورسره هم په لويه تنه پټ پټهونی وکړي ـــــ خو د مشرانو خبره يې په زړه پټې کړې وه ـ ګورګوره د خپل پلار سره د مېلې سېل ته د تلو هم ارماني وه خو دا ځل زمري په خپله خزانه کې دولس انې يو ځائی کړې وې او ګورګوره په دې خوشحاله وه چې زمری به يې دا ځل د کلي د مېلې سېل ته بوځي

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنګه چې د بهادرشاه او رفیقي خپلو کې ډېره خوږه وه داسې به شفیقی او طاهر شاه هم د یو بله نه خوزېدل ـ دواړه د مندرسې ملګري م وو ـ د کله نه چې د زمري نوم د مندرسې نه استاذ خارج کړی وه دواړو لږه ساه اخستې وه ـ ولې چې زمری خو د کوره بهر سم زمری وه شفیق او طاهرشاه ته خو به یې بهانه کتله ـــ اوچې کله به ورسره لږخوږ شو نو د ظاهرشاه د کتابونو د کڅوړې نه به یې د سپینې مېدې غوړه ټوله پراټه هم په غلا ویستې و او دوانیز به یې ترېنه هم پټ کړی وه ـ اوس به ظاهرشاه او شفیق جوړه ناست وو ـ سپینه د مېدې پانې پانې پراټه به د دواړو مخې ته پرته وه ـ رفیقي په خپل بچې په مندرسه کې سبق کله وئیلو، وئیل به یې سبقونه دغټانوخلکو کار دی ـ خو طاهرشاه به ژړل سم قسم یې کړی وه چې هله به مندرسې ته ځي چې شفیق هم ورسره روان شي ـ د شفیق په سترګو به تاج بي بي د رفیقي د سترګو سود کېدو ـ چې کله به طاهرشاه شفیق دځان سره کورته راوستونو تاج بي بي به هسې مسکۍ مسکۍ کېده، دخپل پېغلتوب دوربه پرې لکه دباران راښکی شو ـ دتصورپه دنیاکې به یې د رفیقي څهره بیا مسکۍ شوه ـ وختونو ډېر لرې الوت کړی وه اوس خو د تاج بي بي د تصور منډه هم دومره ضعیفه شوې وه چې ورستو به یې کتل نو دتېروخت په حساب اوشمېره کې به ګډه وډه شوه ـ خوخدای خبر ولې به د طاهرشاه په ځنګ کې ناست شفیق به یې لکه د بهادرشاه په خواکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړ رفیقې ګڼلو. هغې به دشفیق دمخ نه هم یوه غرقه چپه واخسته . د "چپ" په اواز به ورپورې پرې په برقه برقه په خنداشوه خوتاج بي بي دچاد خبرواوخنداپرواتړول عمرنه وه ساتلې . بیابه یې دلوپټې په پیڅکې پورې تړلې دوانیزدشفیق په جیب کې هم واچولو. په دې ځان له دواړه ځیزونه واخلئ ـــــ!!

د طاهرشاه طبعه په مندرسه کې ډېره نه لګېده هغه ته خو د مندرسې پابندي لکه د قېد ښکارېده. مشر استاذ خو یې ډېر بدې شو. څو ځله یې په نرۍ لښته دومره وهلی وه چې د مندرسې نه یې زړه تور شوی وه خو د پلار د ویرې به په نه زړه تلوراتلوـــ په هغه ورځ خو یې پخه اراده کړې وه چې سبا نه به مندرسې ته نه ځي کله چې مشر استاذ ورته په لاس دغمې ودرولې وې ــ او چې څنګه یې لاس تاج بي بي ته ښکاره کړل نو په هغې خو څه چل وشوــ وې ته په طمانچه سُوری شه دومره خو به څوك پردی خر هم ونه وهي او بیا یې د طاهرشاه لاس بې واره بې واره ښکلولو د شفیقي زړه وغوښتل چې که داسې ترورپه کورکې زماهم وی نو زمانه به هم ځارېده ـ تاج بي بي لکه چې دهغه په زړه کې په راولاړارمان رسېدلې وه. زه یم کنه... ماته رانزدې شه.. زه، زه ستا.. موریم.. !!اوماشوم شفیق نېغ نېغ دتاج بي بي مخ ته کتل.

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بهادرشاه کاروبار ډېر په زور کې روان وه ـ ډېر سره سپین ورسره د خوارو خلکو د اخستو پیسو په سُود کې پاتې شوي وو. زبرګه خو زبرګه وه ـ بهادرشاه ورته اوس ښه په ډاډه وئیلي وو چې دا ټول کالي پټري اوس ته پکارولی شې چې چرته ځې راځې نو اچوه یې ـ د زبرګې طبیعت خو دا کله هم نه منل ولې چې هغې خو په دې کور کې سپك ډوډۍ ته به هم اوښکې څڅولې د خدای نه به یې معافي غوښته، خو پلارګنۍ او نورو ډېرو ښځو ورته په دې ناشکرۍ بد رد وئیلي وو چې سړی به خپل قبر کې ځملي ــ بهادرشاه هرڅه تاله او ستا د بچو لپاره کوي ـــ!! هغې ته به دا خبرې هم ډېرې عبث ښکاره شوې د خدای پاك ویره یې مخ په زیاتي وه خو د تاج بي بي او پرې نه به هم ویرېدله ـــ هغوي به وئیل چې ته نه غواړې چې چرته غم ښادۍ او تربورولۍ ته په ښه رنګه ورشې ... دا غټ غټ درانه درانه کالي پټري په غاړه کوه چې په دشمنانو مو مۍ دلیرې ـــ!! د تاج بي بي خو د تربګنۍ تربور اوس سکندرشاه وه، ولې چې وخت او حالاتو ورته دا یو ټکی لکه د سبق زوت کړی وه چې که سکندرشا غوښتلی نو زه یې په هره طریقه خپلولې شوم ـ خو د ځوانۍ وار په ما د سکندرشا او بهادرشاه دواړو د لاسه د پلار په کور تېر شو ـ هغې خو په خپل زړه کې ډېر پخوا یوه صلاح د ځان سره کړې وه چې کـه ګران دادا مې داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکندرشا ته نه ورکوي نو بیا هغې یوه بله لاره هم کتلې وه ــــ خو دلته په کې یوه ستونځه بله وه چې سکندرشاه د هغې خواله نه راتلو ګني هغې ورته دا وئیل غوښتل چې د مور نه پاتې ټول سره سپین هغې په دې اسره پنډوکی کړي وو چې هم داسې به د سکندرشاه کور ته ورځي ـــ خو بیا به یو خیال داسې ګډه وډه کړه چې په ګران لالا یې د متیزې خور د ورور کنځل پیرزو نه شوه او داسې هاغه ترلی پنډوکی ډیر وخت په هاغه توښۍ کې امانت وه د کومې سینه چې د داسې ډیرو پنډوکو نه ډکه وه ــــ او بیا چې ډیرې راغلې جرګې بهادرشاه تش لاس بیرته ولیږلې نو هرځل به په دغه ټولو پنډوکو تاج بي بي ډیر ژړل ــــ د هغې د تخیل په هره څانګه رنګ رنګ ګلونه سپړدلي مخونه په خندا ووـــ یو ګل به د سکندرشاه د څهرې وه، بل به د رفیقي ....نو نور به خدای خبر د کومو کومو زلمو وو...د هاغه زلمو چې هغې به په لارو کوڅو کې لیدل .د چاچې ورته نومونه هم نه ورتلل ـــ بس هغې د خپل خیال دنیا ډیره موده په دې څهرو اباده وساتله خو اوس هغې ته د خپلې تیرې ځوانۍ غم یو نفرت ورکړی وه او دغه نفرت یې د خپل ګران لالا لپاره په زړه کې لرلوـــ خدای به دې زما په حکله تپوسي ....هغې به اکثر د خپل ځان سره خبرې کولې...خو په دې خبرو کې لرلی نفرت به د بهادرشاه لپاره وه ــــ تا په ما خپل کور او ژوند نه وه پیرزوـــ! ته زما مجرم یې، کله کله به ډیره په قهر شوه او د خپل قهر اظهار به یې کور کې په جنګ جګړو کولوــــ د هغې خپل ځان په نظر کې وه حالانکې په دې درشل خو د هغې بله خور پري هم د هغې ترځنګ د ځوانۍ او پیغلتوب ماښام ته رسیدلې وه ـــ خو د پري احساس بل شان وه د هغې دنیا اباده

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه ـــ زرو د هغې د داسې وختونو یوه ښائسته مشغولا وه ـــ د هغـې پـه ژونـد کـې کـونترې، زرکـې، تـورانۍ، بلبلـې او خاروګانې راغلې وې او هرې یوې هغه د هاغه احساس نه لرې ساتلې وه کوم چې په تاج بي بي چکونه لګول ــــ!! هغې تـه خو د سنګینې معصومیت هم پـه وړانـدې نـه ودرېدو ـــ چـې د ډېرو بدنې عېبونو د لاسه یې تراوسه چا تپوس هم نـه و کړی ـــ خو د خپلې ځوانۍ ویر یې وظیفه کړی وه ــــ بهادرشاه د دې هرڅه نه که هرڅو خبر وه خو ځان یې ناخبره کړی وه ـ خوخدای خبرڅه وجه وه چې دڅوورځو راسې یې طبعه خړه وه ـ ډوډۍ ته یې هم زړه نه کېدو ـ سحر ورته زبرګې دم کړې اوبه هم ورکړې وې خو د خپـل وجـود دننـه یـې نـن یـې یـوې عجیبـه کمزورۍ سـر راوچت کـړی وه ـ پـه لاسـو پښـو کې یـې بیخـې لکـه چـې دم نـه وه ـــ د کاروبـاري حسـاب کتـاب هره لانجه یې رفیقي تـه معلومـه وه ـــ اوس خو د پـلار د کهـاتې پـه کتـابچو کـې د لیکلـو حسـابونو او نومونـو پـه حسـاب طاهرشـاه او ظاهرشـاه هـم پوهـېدل ـــ خـو بهادرشـاه د دې هرڅـه لپـاره لکـه د فرعـون ټـول عمـري ژونـد غوښتو ـ کلـه کلـه بـه د مـرګ ویـرې ګډوډ کړو ـ پـه کـور کـې د ځـوانۍ ماښـام تـه د رسـېدونکو خوښـدو وجودونـه بـه یـې پـه سترګو کښې لکه د ګردژنې سیلۍ چوکه شول ـ سـترګې بـه یـې وځمبلې، بیـا بـه یـې د ماشـومې زېبولوبـو او منډو تـه کتل چې اوس یـې اونـه ورو ورو راوچتـېدونکې وه ـ پـه زړه بـه یـې تیـاره راغله ـ بیا به بې د یـوې نامعلومـه ویرې د لاسـه د زبرګـې زیـړې جوشې ته چې کتل نو د هغې د ویرې په علاج نـه پوهـېدو ـ خوڅو ځلـه یـې د زبرګـې پـه خـوب کـې د ویـرې چغـې اورېـدلې وې لکـه چې یو خراب خوب یې لیدلی وي ـ هغې به لکـه دلېونـود خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بچو ښنګ ته منډې کړې ـــ په غرق خوب اوده طاهرشاه او ظاهرشاه به مور ته په قهر کتل ،زبرګې به د دواړو بچو نه لاسونه تاؤ کړل ـــ زما بچي ... دا دې ژوندي دي . او بهادرشاه به پوهه شو چې د ویرې خوب یې لیدلی دی . اوس زبرګه خپل دې وهم دې حد ته رسولې وه چې د غم ښادۍ نه پاتې وه . کټ یې نیولی وه ـــ خو چې د بهادرشاه ناسازي یې ولیده نو خپل هر تکلیف یې هېر شو نېغه د کټ نه راپاڅېده ـــ په ولاړې یې د بهادرشاه نظر مات کړو ـــ د خپل تور سرپیچك نه یې ترلې پېسې د صدقې په توګه د بهادرشاه نه تاو کړې ـــ او طاهرشاه ته یې ورکړې چې په کوڅه کې یې چا غریب ته ورکړه ـــ!! تاج بي بي چې د بهادرشاه مړاوې جوړې ته وکتل نو پوزه به یې وچونډله ـــ د ځان سره به وګورېده او بد بد به یې د زبرګې په ښنګ کښې ولاړ بهادرشاه ته وکتل ـــ د تاج بي بي په ذهن او زړه کې به د خپلې خاورې شوې ځوانۍ د غم یو بڅري غرغنډه وکړه ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسکندرشاه دکورملکه خو جماله نه وه ـــ ګل پاڼه وه، هغې هم د بهادرشاه کاکاجي د ډېر دولت راجمع کولو قیصې اورېدلي وې خودګل پاڼې کره خوهاغه څه نه ووڅه چې دبهادر شاه کره وو. د دواړو استوګنې هم فرق لرلو، کورونه یې هم دیو بل نه بدل وو، ګل پاڼې خو چې سترګې غړولې نو پلار یې یو معمولي دوکاندار لیدلی وه ـ ساده غوندې کور چې دوه لویې کوټې یې لرلې ـ بل خوا د طاهرشاه او ظاهرشاه استوګنه په یوه ښائسته حویلۍ کې وه ـــ د دواړو ورونو سره به شفیقی لکه د نوکر ګرځېدو ـــ د زمري خو که هرڅو په ماشومې زېبو د اوس نه سترګې ښخې وې خو ګل پاڼې خو د دې کورنۍ سره تربورولي او تربګني ساتلې وه ـ دا به یې وئیل چې که زه ژوندۍ یم نو خپل پلار به د بهادرشاه سره په تول برابروم ـ خو دا د هغې یو ګمان وه ـ هغې څه کولي شول، هسې د بدنیتۍ او تعصب نه به یې یوغر بل غر ویشتو ـ خو بیا هم چې د زبرګې چاچي په غاړه به یې لویه غټه اته لړه د سرو کټماله راځوړنده لیدله نو د خپلې مور تشو لېچو به ډېر زهیره کړه ـــ د هغې که وس رسېدی نو د بهادرشاه ښخ کړی دولت او سره سپین به یې ځان له کړی وی خو داسې کېدی نه شوه ـ بس د دواړو کورونو ترمینځه په دې نامناسبه فرق په حسد کښې وساتله او د خپل دې حسد زور به یې کور کې د نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بندیانو او په تېره تېره د ازمري او ګُرګُرې نه ویستواو خپل ځان یې په داسې طریقه خپل پلار ته نزدې کړی وه چې د هغې د خلې وتلې خبرې ته به سکندرشاه پښې ترلی چرګ وه . هر ماښام به یې چې د ځان سره د خوراك څښاك څه څیزونه راوړل نو د هغې وېش به د ګل پاڼې کار وه او دا د هغې خوښه وه چې بل چاته هرڅومره ورکوي یا که نه ورکوي هم د هغې په وړاندې چا د خبرې مجال نه لرلو ـ زمری خو به کور ته لکه د ګیدړ وتو ننوتو. د وخت سره سره دا یوه خبره د زمري په زړه کښې کښېناسته چې دا خو ګل پاڼه مونږ د هرڅه نه بهر وباسي ـ اوس زمري دا نه شو زغملی چې د هغه یا د ګُرګُرې په حق دې ګل پاڼه ډاکه واچوي . هغه په زوړمبي ځل د ګل پاڼې په رویه احتجاج وکړو. ټولو په حېرانتیا زمري ته کتل . او ګل پاڼه خو د خندا نه شنه وه ـ خو لږ ساعت پس لکه د ټپي شوې اژدها په پرشېدوشوه . دهغې غږ نن تر لرې لرې اورېدی شوـ خو ورسر د زمري غړمبار هم نن د ډېرو خلکو سترګې ځان پله راړولې ـ زمری قهر نیولی وه . هغه هم نن ځان څوګند کړی وه چې په کور کې به نور د ګل پاڼې زیاتی نه زغمي ـ او د هاغه راز نه به د پلار مخکښې پړده لرې کوي چې د هغه سره وه ـ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

رفیقی د بهادرشاه ښې لاس وه او بهادرشاه هم خدای په رفیقي ډېر مهربانه ساتلی وه ـ هغه وئیل چې د هرچا سره د زړه خبره سړی نه شي کولې ـ هر کس څوك په خپله کوځه او دروازه نه شي رانباسلی ـ رفیقي ټول عمر زما د ګټې او تاوان خیال ساتلی دی ـ رفیقی هم د دې کورنۍ نمك خور وه ـ ځان یې ټول عمر د دې کورنۍ سره کللك تړلی وه ـ خو چې کله د طاهرشاه او د خپل زوي شفیق په یارانه خبر شو... نو دا خبره به یې ورته بیابیا یادوله چې دا زمونږ نائکان دي د دې خبرې به ډېر خیال ساتې ـــ خو شفیق هم د نوې ځوانۍ په نشه ځانګېدو ـــ د پلار داسې خبرې به یې ډېرې په غور نه اورېدې ـ هغه خو هم طاهر شاه ته د یارۍ کللك لاس ورکړی وه . په دې پوهېدو چې د پلار د ډېر دولت وارثان طاهرشاه او ظاهرشاه دي ـــ او زما د پلار څه دي؟ ټول عمر یې د دوي بیګارونه کړي دي ـ حالانکې د بهادرشاه د لاسه اوس د دې کورنۍ ورځ ډېره ښه شوې وه ـــ ټولې پېسې ټکې یې د رفیقي په لاس وې خو هغه به خپل حساب بهادرشاه ته ښه په ایمانداری برابر ساتلو ـ ځکه خو بهادرشاه د رفیقي نه بغېر ټك نه شو کولی ـ خو خدای خبر ولې ... د څو ورځو راسې د رفیقي طبیعت ډېر ګډوډ وه ـــ د هغه په حساب کې د ډېرو پېسو تېروتنه راتله ـــ هغه په خپلو مزغو ډېر زور واچوه خو په یاد یې نه راتلل ـــ او ډېر خفه په دې وه چې ټول عمر د بهادرشاه باوري پاتې شوی دی او که په دې حساب کې هغه بهادرشاه ته پاتې راشي نو د ټول عمر باور به له لاسو ورکړي ـــ خو په هیڅ نتیجه نه رسېدو ـ د خپل زوي شفیقي او د طاهرشاه لرې لرې ګرځېدل یې هم په نظر کې وو ـ په تش لاس خو دومره لرې په مېلو ګرځېدل نه کېږي ـــ د هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس دا غالب ګمان وه چې دغه پیسې شفیقي چپه کړې دي ـــ او چې ښه یقین یې وشو نو شفیق یې ډېر په مینه کښېنولو۔ خو شفیقي یو قران راخستو بل یې کېښودو خو په پیسو داده نه شوــ رفیقی ډېر پرېشان وه د هغه لپاره دا هم لوی نقصان وه چې نیګړی حساب پوره کړې د دې لپاره به یې د چا نه پور اخستوــ خو د پټ غل په ګوزار یې ځان ډېر ژوبل ګڼلو۔ شفیقي نن طاهرشاه لاس نیولی د جواری اډې ته روان کړی وه ۔ دواړو دا پټه صلاح د هاغه ورځې نه کړې وه چې طاهرشاه ته خپل پلار د ډېرو پیسو ورکولو نه انکار کړی وه او شفیق ته خپل پلار۔ د جواری په داؤ د ګټې خوبونه دواړو لیدل ۔ طاهرشاه خو لکه د پلار د تاوان د کوره ناخبره وه ۔ هغه سره په داؤ د اېښودو رقم نه وه ۔ خو نن د هغه زړه ډېر ډاډه وه ـــ یو څه یې لرل ځکه خو په دانګو دانګو د جواری اډې ته ور روان وه ـــ طاهرشاه خو ورکې ورانې د شفیقي په مرسته ډېرې د پخوا نه پېل کړې وې خو نن هغه د ژوند یو نوی داؤ په منډه کړی وه ـــ ترڅو به مې د پلار څو پیسو ته لاس نیولی وي ـــ؟ په زړه کې یې د ځان سره خبرې کولې ـــ او بیا هغه زر هاغه منظر سترګو ته کړوـــ چې د مشرې ترور تاج بي بي ببوجي نه یې د صندوق کنجي د بالښت د لاندې پاتې شوې لیدلې وه ـــ ببوجي خدای خبر ولې دومره په تادی چرته تلې وه چې دې ته یې پام نه وه کړی ۔ دا خو چې کله سنګینې د کوټې په کټونو څادرونه او سوزنۍ سمولې نو د تاج بي بي د بالښت د لاندې یې د تاج بي بي نه پاتې د لوی خړ صندوق غټه د اوسپنې د جندرې لویه کنجي مخامخ د کوټې په تاخ کې کېښوده چې د طاهرشاه ورته د لرې نه نظر شوـــ په طاهرشاه سم اخترشو ولې چې بېګا ورته پلار د پنځو روپو ورکولو نه پوخ انکار کړی وه او طاهرشاه دا خبره په ډېر شدت سره زړه ته اچولې وه ـــ هسې خو به چې پلار روپۍ دوه هم ورنه کړې نو د تاج بي بي زړه پرې ډېر خفه شوـــ تندر د بهادرشاه په خزانو پرېوځه، جارو پرې راشه ـــ!! چې هلك یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورټلوـ!!! او چې طاهرشاه به خفه زهیر خپلې ترور ولیدو نو زر به یې ورته غلی غوندې اشارت وکړو ـــ طاهرشاه به خپلې ترور پسې کوټې ته ورغلو. تاج بي بي به سرپیچك پورې ترلې کنجي راپرانسته او د خپل لوی صندوق قلپ به یې خلاص کړو ـــ بیا به یې زر ورته په چپه خله دوه غټې غټې روپۍ په لاس کېښودې ـــ ورځه !! او چې طاهرشاه به د ترور نه روپۍ ترلاسه کړې په هغه به اختر شو ـــ!! ځان به یې منډې ته سمولو ـــ چې شیت . . . په غلې اشاره یې طاهرشاه په ځای ودرېدو ـــ هغۍ دا بله روپۍ شفیق ته ورکړه ـــ د تاج بي بي په سترګو او مخ به د تېر وخت د یو یاد اوراورکي په رڼاګانو شول ـــ!! اوس به طاهرشاه منډې کړې ـــ زبرګه د ترور او وراره په دې راز ونیاز ښه پوهـ وه ـ د ځان سره به مسکۍ شوه ـ اوس که هرڅوتاج بي بي او پري ډېرې سرتېزه وې د بهادرشاه زور به یې د زبرګې نه ویستو خو چې اپندروریانې به یې په خپلو بچو داسې مهربانه لیدې نو هرڅه به یې هېر کړل ـــ طاهرشاه او شفیقی په دو دو روان وو دواړو دا طمع لرله چې د ژوند په دې ورمبي داؤ باندې ابښي رقم به د دواړو دنیا بدله کړي ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کورنۍ یوه زلزله راغله، یو طوفان راغلو، د تاج بي بي دصندوق نه غلاشروع شوې وه، دنغدوپېسوسره غل د سرو والۍ هم غلاکړې وې ـ تاج بي بي په چغوچغوژړل ـــ سینه یې ټپوله ـــ وئي خدایه زما په حال یې کړې.... زما پېسې ورپورې اور کړې... خدایه خپل غل په ګوتو راکړې ـــ!! د تاج بي بي په چغو نعرو ټول لوی واړه راپاڅېدل .صندوق تاج بي بي د کوټې ور ته راښکلی وه ـ هرڅه یې لټ په لټ کړي وو ـ زبرګه او پري هم د تاج بي بي سره ولاړې وې ـ سنګینه خو داسې رپېده چې لاس پښې یې کاږه شول د خلې نه یې خبره نه راوته ـــ پري په چاربندونو لاسونه اېښودي وو ـــ زما په چا شك نشته کاني رابانديې خپلې خور غورځولی دی ـــ خپلې یارې زروګۍ ته یې زما ګور کفن غلا کړی دی ـــ زه ښه پوهـ یم... !! تاج بي بي کور په بله اخستی وه ـ دا خو ښه ده د حوېلۍ دېوالونه دومره اوچت وو چې د هغې غږ یې راګېر کړی وه ګني کوټې بلۍ به ټولې د ګاونډیانو نه ډکې شوې وې ـــ زبرګې ته په ولاړه ولاړه رایاد شول چې نن خو بهادرشاه د بازار نه وختي راغلی دی ـ وجود یې تېجن وه، رفیقي ورته ووې کورته ورشه ارام وکړه زه یم ـــ هغه زر د بهادرشاه کوټې ته روانه شوه ـ د طاهرشاه طبع تسلۍ ببوچي غلې کړه ـــ خو دسترګونه به یې د اوښکو رودونه چا اوچ کړي وو؟ بل خوا پري هم د تاج بي بي په خبرو پړسېدلې ناسته وه ـــ طاهرشاه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بیمار ببوجي ته وئیل ماته به خدای ډېر هرڅه راکړي هغه به ټول ستا وي او خدای خبر ولې د تاج بي بي اوښکې اوچې شوې خپل لت پت داج یې بیرته په صندوق کې کېښودو او د صندوق ور یې پورې کړو ــ طاهرشاه ډېر مطمئن وه چې معامله رفع دفع شوه، د ببوجي اوس دومره د زړه زور نشته چې خبره به شاربي خو طاهرشاه ته د خپل ژوند د وړمبي داؤ منظر او خپل تش لاس راستنېدل رایاد شو ــ په دغه ورځ د ده نه هرڅه تلي وو ــ په وړمبي داؤ خو یې د ډېرو پخو جوارګرو نه ټولې پېسې وګټلې خو په دوېم ځل ورته مخامخ شفیقی وه ـــ طاهرشاه ډېر په سُر کې وه ــ جېب یې د پېسو ډك وه ــ خو چې په دوېم داؤ یې ډك جېب تش شو ـ ـ نو په درنو درنو پښو کور ته راروان شو ـ ـ په ژوند کې په وړمبي ځل په خپل یار قهر ورغلی وه ــ زړه یې غوښتل چې هم دلته ترې دا ټولې پېسې بیرته واخلي ـــ خو شفیقی ډېر مکار وه ـ ـ ـ ـ په چل ول یې د طاهرشاه نه ټولې پېسې وهلې وې ـ ـ ـ طاهرشاه په درنو درنو پښو کور ته روان شو ـ ـ او شفیقي د ډېرې خوشحالۍ نه، د ډېرې مستۍ نه یوه تېره چغه ووهله ـ ـ ـ او طاهرشاه داسې ګڼل لکه د شفیقي دې چغې په هغه پورې ملنډې کولې ـ قدمونه یې ونښتل خو په لاره روان وه ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهادرشاه دځو ورځوراسي په کور وه د ډېرې کمزورتیا دلاسه یې سر نه شو نیولی ـ چې د کټه به راپاڅېدو نو سر به پرې چورلېدو ـ زبرګه د بهادرشاه سرته په کټ ناسته وه د مونه یې پرې چوپ کول اوببوزی یې ورته وهلو، په ټول کورد بهادرشاه د ناروغۍ د لاسه دچپتیاخپسه ناسته وه ـ دطاهرشاه اوشفیقي په ورانوویجاړوګرځېدودهغه رنځ نورهم سېواشوی وه ـ دهغه دقهردنیااوس ډېره غلې وه ـ داسې ورته ښکارېده لکه چې وجودیې یولوی رنځ راایسار کړی وي ـ رفیقی د خپل اشنا په ناروغۍ ډېرخفه وه ـ خوداتسلي یې ورکړې وه چې دکاروبار غم به نه کوې ځنګه چې ستا په وړاندې وه هاغه شان به اوس هم وي خوهغه داسې ګڼل لکه چې دهغه په لاس راغلي ډېرڅه د هغه دلاس نه روان دي ـ د کور واکمني خو اوس ټول په ټوله تاج بي بي په خپل لاس کې اخستې وه ـ او چې بهادرشاه به په کټ پروت وه نو په څېکونو به د هغه کټ ته رانزدې شوه په کور دې زړې کړو ـ خدای ته به څه جواب ورکوې؟ د تاج بي بي په دې پېغورونو به د بهادرشاه زړه نور هم راډك شو د ډېر درد نه به یې سترګې پټې کړې ـ ځوان تکړه بهادرشاه په لړو ورځو کې کټ ونیولو ـ د طاهرشاه ورکو ورانو هم زور کړی وه ـ د شفیقي سره په ډېرو غلاګانو کې هم ککړشو ـ کله به یې داؤ ګټلواوکله به یې بائیللو ـ کورته ناوخته راتله خویې اوس عادت ګرځېدلی وه ـ زبرګه خواره که یو خوا ته د ژوند ملګري ته په ولاړه تویېده نو بل

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوا د ظاهرشاه په عبثیاتو هم پوهـ وه خوپه ظاهرشاه یې نه شو راګرځولی ـــــ د شپې خوبونه یې اوس بیخي حرام شوي ووــ وخت ډېر تېر شوی وه خو د هاغه لیدلي خوب ویرې به اوس هم ناقلاره ساتله ـــ د دواړو بچو د ژوند خبره یې ډېرغوښتوـ دکلي دیوښه حکیم نه دبهادرشاه علاج روان وه ـــ خو په بهادرشاه کې هیڅ فرق نه راتلوــ ورځ په ورځ لکه د مالګې اوبه کېدوـ نري نري ټوخي سره به یې اوس په بلغم کې لړه لړه وینه هم راتلله ـــــ او چې د شپې به پرې د نرۍ تبې سره د ټوخي دوره راغله نو زبرګه به یې د خوا نه نه خوزېده ـــ زر به یې توکدان د بهادرشاه مخې ته کړوــ بهادرشاه د زبرګې په کړاؤ ډېر خفه کېدوـــ خو زبرګه یوه سیاله پښتنه مېرمن وه ـ د خپل ژوند د ملګري خدمت ته یې ملا تړلې وه ـــ دې سره سره به یې د خدای د قهر او غضب نه هم خبرولوــ خو بهادرشاه دا ګڼل چې د هغه ناروغي دومره لویه نه ده پخپله به ښه شي ـــ خو کله کله به د زبرګې مینې او پرېشانۍ لړ په فکر کې واچولو، ما ټول عمر د بچو لپاره د ډېرې ګټې په سر د سور اور سودا کړې ده ـ په حرامو پیسو مې د ځان لپاره دومره جائدادونه او زمکې اخستې دي چې ټول عمر به د اور بچې راوړي ـ زما د هاغه دنیا فکر خو یوائې زبرګې کړی دی ـ د زبرګې زړه غوښتل چې په داسې حالت کې چې اوس د بهادرشاه زړه ډېر نرم شوی وه ـــ د هغه نه یو کلک سوګند واخلي ـ که خدای جوړ کړی چې بیا اور ته لاس نه کړی، زما سره لوظ وکړه ـــ ماته به حلال رزق ګټې ـ زما په بچو نور د بې وسو خلکو وینې ځوې مه خوروه ـ ځان له د اخرت لاره پاکه کړه ـــ د خدای نه د بخښنې سوال وکړه ـــ!! خو دا ټولې خبرې به د زبرګې په خله لکه د سلګو غلې شوې ـ ځکه چې د بهادرشاه پوره باور وه چې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

به بيا خپلې دنيا ته روغ شي . زبرګې دعاګانو، وظيفو ته زور ورکړی وه ـ خدايه بچي مې د حلال رزق خاوندان کړې ـــ خو د زبرګې خوارې هره دعا به د عرش نه لړزېدلې هغې ته راستنه شوه ـــ د طاهرشاه ژوند اوس بيخي په ورانو وه . د مور او پلار ډېر نامنونکی شوی وه ـ بس که د چا خبره به يې منله نو د تاج بي بي ببوجي چې هر وخت به ورته په سرو سترګو ژړېده ـــ او کله يې هم طاهرشاه نه وه خفه کړی ـــ ظاهرشاه د رفيقي سره د پلار کاروبارسمبال کړی وه ـــ او ډېر ځيرك زلمی ترې وتلی وه . په خپل کار ډېر پوهېدونکی او ډېر سنجيده ـ ځکه خو د بهادرشاه زړه په دې ډاډه وه چې که زه کال هم په کټ کې پروت يم کار به مخ په وړاندې روان وي ـــ!! او په دولت کې به مې کمی نه راځي .

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکندرشاه د بهادرشاه په وینه او غوښه شریك خپل وه خو د عمرونو او زمانو هاغه بدنیتۍ او د زړه بداوي د یوالونه اوس هم د دواړو تر مینځ ولاړ وو. خو د بهادرشاه کټ ته د پرېوتو غم اوس په سکندرشاه هم چکونه لګول ـــ د ډېرو ورځو نه یې په لاره کوڅه او حجره کې نه وه لیدلی خو په کور کې د بهادرشاه د ناروغۍ نه هم لاڅوك نه وو خبر ـــ او بیا هغه چې د غرمې د ډوډۍ په وخت ډېر غلی غلی جمالې ولیدو نو هغه پرې د ټکه پوې شوه . سړیه خېر خو دی کنه !! جماله د هغه په خوا کې کښېناسته او په اوږه یې ورته لاس کېښودو ـــ "نا... بس هسې... ." سکندرشاه خبره زرپه بله واړوله ـــ!! خو جماله پوهېده چې د سکندرشاه په زړه کې څه د خفګان خبره اوړي راوړي ـــ او بیا د جمالې پرله پسې تپوسونو هغه دومره ډېر تنګ کړو چې خبره یې نوره په زړه کې ایساره نه شوه ـــ د څو ورځو راسې مې بهادرشاه نه وه لیدلی پرون خبر شوم چې ډېر ناروغه دی نو ځکه ـــ!! جمالې چې په غور د سکندرشاه څهرې ته وکتل نو دا خبره یې محسوس کړه چې د سکندرشاه دا دومره خفګان او تشویش چې دی نو بهادرشاه به ډېر ناروغه وي ـــ!! او که دواړه هرڅومره د یو بل د سیورو نه لرې دي خو د وینې درد خامخا وي ـــ او بیا چې ډېر عمرونو پس سکندرشاه د بهادرشاه په حویلۍ قدم کېښودو ـــ نو د خپل تېر ژوند د ماضي په ټال یې یوه سرورناکه جوټه اووهله ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه مور پلار چې د هغه لپاره د تاج بي بي تپوس کړی وه، تاج بي بي د هغه د زړه په پټ ګوټ کې چرته لرې پټه نن هم مسکۍ وه ـــ د خپلې ځوانۍ د غورځنګونو سره ـــ خو چې د هغه وړمبی نظر څنګه د کور دننه دروازې سره په ولاړې تاج بي بي پرېوتو ـــ نو په خپل مخ د ګډې وډې تورې سپينې ږيرې احساس د هغه مخې ته د تاج بي بي څهره د وخت د تورو ګردونو نه رابښکاره شوې د يوې داسې شيشې په څېر وليده چې وخت او زمانو پرې خپل ګردونه ښه پاښه مښلي وو ـــ خو کله کله به د دې مښلو ګردونو په شا د پړقېدونکې شيشې پلوشو د هغه سترګې وبرښولې. هغه په ډېر غور ټولې حوېلۍ ته وکتل ـــ دلته نن يوه عجيبه چپتيا وه ـــ خو ناڅاپي لرې د يو ځای نه د پري د مستې خندا يوه خوره وره سندره د ده د غوږونو د پړدو سره بې شانه ولګېده ـــ او بيا دواړه د ده مخې ته حېرانه حېرانه ولاړې وې. پري خو نن هم په هاغه ځای ولاړه وه چې ده ډېره زمانه وړاندې ليده ـ د تاج بي بي او پري په عمرونو کې دومره فاصله نه وه خو د پري رنګ؟؟؟؟؟؟ نن هم په زړونو لوبې کولې شوې ـ سترګې ورته بې اختياره اوړېدې شوې ـ خو د تاج بي بي د تېر عمر لوی څادر په مزه مزه رابښکلو ـــ د زبرګې وجود هم د حالاتو ډېرو تودو سړو وهلی وه ـ سنګينې د خپلو مشرانو خوېندو په شان د خپلې زړې ځوانۍ ژړا په ښکاره نه کوله. د ځوانۍ سپرلو خو به يو وخت د هغې په زړه او احساساتو هم نوکارې رابښکلې وې خو... د هغې د شخصيت ځينو عيبونو هغه د داسې خواهشاتو نه لرې ساتلې وه ـ او هغې ته هاغه ورځ ياده وه چې د رفيقې نيا چې د جينکو دلالي به يې کوله ـ يوه ورځ يې ډېر په سپين سترګۍ د سنګينې مخ کې دا خبره کړې وه ـ چې خواره به څه د چا د کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي نه يې اونه غنه د مزې ده ـــ او نه خبرې ... چارې چپې خو بس ټول عمر د وروړ او پلار د غاړې د هډوکو امېل وي ـــ او په دې ورځ سنګينې پټ پټ ډېر ژړلي وو ـــ په دې نه چې ګني هغه د بل د کور کېدى نه شي، په دې چې هغه چارې تتې ولې ده؟ ژبه يې ولې نښلي ...؟ خو هغې ته څه پته وه چې دا خو د ګران لالا ويره او قهرونو داسې کړې ده . د هغه هېبوتونو ګونګې کړې ده ـــ ګني چې کله د زېبو سره لوبې کوي څه ويره ترهه يې په وړاندې نه وي نو بيا خو لکه د رېډيو غړېږي ـــ!! اوس خو سنګينې خپل ټول فکر د خپلې ورېرې زېبو سره تړلى وه چې نوې نوې د ځوانى په درشل پښه کېښوونکې وه ـــ هغې د خپلې ورېرې د خپل ژوند او کور ډېر ښائسته خوبونه ليدل ـــ هغې به اوس هم په لوبو کې زېبو ناوې کوله ... په مينه مينه به يې ورته کتل ـــ شايد د هغې فکر د ځانه اوړېدلى وه ـــ که خداى مه کړه د دې کورنى تاريخ په زېبو تکرار شو نو د يوې بلې پېغلې ځواني به په دې حوېلى کې لوخړه شي ـــ سکندرشاه ډېره لحظه د بهادرشاه سره په لوى دالان کې ناست وه ـــ بهادرشاه د خپل کبر او زور د اس نه لکه چې راغورځېدلى وه، سترګې يې کوغالو ته پرېوتې وې ـــ په مخ يې د خپلو زياتو او ظلمونو احساس ډېر څرګند ښکارېدو ـــ "تاته ډېر ملامته يم ـــ" او چې بهادرشاه په ډك ستوني څنګه دا خبره وکړه نو د سکندرشاه پرې زړه ډېر خفه شو ... نه نه وروره! داسې مه وايه زما سره دې هيڅ بد نه دي کړي ... هغه زر د بهادرشاه نه د ملامتې احساس لرې کول غوښتل . "ما که د تاج بي بي لاس تاله درکړى وى نو نن به ته زما متې وزرې وې . . . " بهادرشاه اوس په زوره زوره ژړل خو د هغه کم طاقتى د هغه د ژړا قوت ذرې ذرې کولو ـــ د هغه زړه سم راډك شوى وه ـــ خپل کمزوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

حالات د هغه نه د خلاصي ژړا وس هم اخستی وه ـ "وروره!! زه نن هم ستا متې وزرې یم ـ ـ" سکندرشاه د زړه نه د هغه تسلي کوله ـ او بهادرشاه هم د هغه په تسلۍ لږ په استقامت شو ـ په دې دوران کې تاج بي بي د شنې مېوې یو غټ پتنوس د دوارو مخې ته کېښودو ـ تاج بي بي چې په پتنوس رانسکوره وه تکه سره منه یې ځنګه چې په چاړه پرې کوله نو لاسونه یې لکه د ګوزن رپېدل ـــ سکندرشاه د تاج بي بي د لاسونه منه او چاړه واخسته ـــ د دوارو سترګې د یو بل سره د څه لحظې لپاره څلور شوې ـــ تاج بي بي یوه لویه لوپټه په سر کړې وه ـــ د هغې په مخ او لاسونو راغلو ګونجو یو ځل بیا د تېر وخت د دوارو کورونو ناسازي د سکندرشاه مخې ته کړه . . . د هغه همدردۍ خو د بهادرشاه د دریوارو خوېندو سره وې چې د بهادرشاه د لاسه یې ځوانۍ بائیللې وې ـ اوس یې د خپلو ځوانو په څلو بې اوښکو ژړاګانې کولې . . . د حوېلۍ د لوی دالان یو سر او بل سر ته اوس هم د طوطي او مېنا پنجرې رازوړندې وې ـــ دې دوارو مارغانو په دې پنجرو کې قېد که د خپلو چغو نعرو ډېر وختونه اړولي وو ـــ خو د خپلو مالکانو ډېر دردونه یې په خپلو چغارو سندرې کړي وو ـــ طوطي نن بیا په زوره زوره نعرې وهلې ـــ او مېنا هم ښه په زوره زوره د خپلې مالکې ویرونه، ارمانونه ترخپل چغاري د لاندې راوستل خو ډېره کمزورې شوې وه ـــ مښوکه یې ماته راماته وه ـــ بس دا پنجره پرې اباده ده ـــ او دوارو به دا ګڼل چې زمونږ په سینو کې د چا رازونه دي ـ او مونږ په هغې ژوندي یُوسکندرشاه دوارو پنجرو ته هم وکتل او بهادرشاه ته هم، داسې ورته ښکارېده لکه چې دا لویه حوېلي یوه غټه پنجره وي او دا ټول انسانان په کې وخت او زمانې لکه د دې طوطي او مېنا قېد کړي وي ـــ خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې پنجره کې يواځينۍ د پرې د شونډو نرۍ مسکا د وخت د تېرېدو پرته هم په برقه خندا بدله شوې وه ـــ او د دې ژوند او مستۍ په شايې د ډېرو پېغلو لاس وه ـ چې د پرې ژوند، شپې او ورځې يې رنګينې ساتلې وې ـ د هغې دا غم نه وه چې زه ولې د خپل کور نه شوم؟ ډېر وخت يې د کور په تياره تاخانه کې د مينې يوه دنيا د زړو سره اباده کړې وه او بيا به په ډېرو جينکو پسې ګرځېده ـ ډېر وخت يې ډېرې جينکۍ د هوس ښکار پاتې شوې ـــ او اوس هم د هغې دنيا اباده وه ـــ سکندرشاه ګېرچاپېره کتل ـــ د حوېلۍ د لوی دالان بلۍ او چجې رانسکورې ليده شوې ـــ د دېوالونو نه په دلو دلو ښورې ښکته پرتې وې ـ خو د حوېلۍ باغيچه نن هم تازه او شنه وه ـ د سرو ګلابونو ګڼ بوټي د ګلابونو د زوره کاږه په زمکه پراته وو ـــ کور کې د ډېرو کټونو لنګې شلېدلې پرتې وې، ځنې په کې جولنګې وو ـ د ورانې ورانۍ زړه دردونکې احساس د سکندرشاه زړه نور هم راډك کړو ـــ هغه د زبرګې د لاسه ببوزی واخستو او په مزه مزه يې د بهادرشاه مخې ته وهلو ـ د هغه د پټو سترګو نه راروانې اوښکې اوس د ببوزي په باد وچېدې ـ تاج بي بي خو نن ډېره خوشحاله ګرځېده ـ د ګوړې يخ ټينګ شربت يې په سور خاورين کنډول کې سکندرشاه ته وړاندې کېښودو ـــ سکندرشاه چې ځنګ د شربت نه ګوټ وکړو نو مخامخ د دالان مخې ته د دېوال سره ولاړې شنې هاغه پخوانۍ خاورينې چاټۍ ته يې وکتل، د چاټۍ په ځنګ کې کوزې ووړ ګړونج وجود هم لکه د بهادرشاه نسکور ليدی شو ـ چاټۍ څه په استقامت ولاړه وه هم هاغه شان او د خپلو مالکانو سره يې د خپلې مينې پت پاللو ـ اوبه يې نن هم ډېرې خوږې او يخې وې ـ سکندرشاه په دې منظر يوه ديکه وخوړه ډېر لرې لاړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ د تره او چاچي پخوانی دور يې رامخې ته شوــ او بيا د عمرونو او زمانو هاغه لويه جدائي چې د دې کورنو ترمينځه تېره وه ــ اوس بهادرشاه سترګې پرانستې وې ـــ زبرګه د خپل لېور په راتګ ډېره خوشحاله وه ـــ زېبو او سنګينه خو يې له ځنګه نه خوزېدې چې ډېره لحظه پس په انګڼ طاهرشاه او ظاهرشاه هم غبرګ راننوتل نو د ډېرې خوشحالۍ نه يې ورته چغه کړه ... هله زر راشئ کاکاجي مو نن کور ته راغلی دی ... سکندرشاه دواړه ښکل کړل ... د دواړو په ټوپيانو به روزانه سنګينې او تاج بي بي ګلابونه ټك وهل . د زبرګې خو په دې کور کې د ټولو نه لوی "سُود" خپل بچي وو خو خدای خبر ولې . . . نن د طاهرشاه او ظاهرشاه اونې ډېرې وتلې ښکارېدې ... او ناڅاپي زبرګې چغه کړه او د نا ... سره په هغې څه چل وشو ... ټولو په هيبت رامنډې کړې ... زبرګه يخه تخته په زمکه نسکوره پرېوته . ــــــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای خبر څه وجه وه خو د طاهرشاه خو د هاغه ورځې نه د ډېرو پېسو سودا مله شوې وه چې یو مانبام یې پلار د پېسو غټه کڅوړه په کټ کې راتشه کړې وه ـــ او ده چې دا ولیدې نو د پېسو دا بیا بیا شمېرل یې ډېر د خوند وګڼل هاغه وخت طاهرشاه لادومره لوی نه وه خو بس د پېسو عشق یې ملګری شو. . . نن هغه د ډېرو پېسو مخونه لیدلي وو زړه یې وغوښتل چې د دې ډېري نه دا جولۍ راډکه کړي او لرې چرته د مېلې سېل ته لاړ شي، چې د ښار په بازارونو وګرځي . . . . چې غوړې امرسې او ځلوبۍ ځان له واخلي . . . خو افسوس چې پلار په ډېره ترخه ورټلو، تښتـه مرداره !! او د بهادرشاه په دې قهرېدلي غږ طاهرشاه دا څوګند کړی وه چې هم دومره ډېرې پېسې به ګټې د هغې مالك به یوائې طاهرشاه وي . او کله چې طاهرشاه شفیقي ته د خپل ارمان خبره وکړه نو شفیقي د ځان سره نېغ د جوارۍ اډې ته بوتلوـــ شفیقی ډېر چالاك وه، په چل چل به یې په طاهرشاه د کور او یو ځای بل ځای نه غلا هم وکړه ـــ او د غلا پېسې به یې ترېنه هم وګټلې د طاهرشاه په لاس به هیڅ رانغلل ـــ خو شفیقي هم اوس طاهرشاه داسې ګېر کړی وه چې د لاسه یې نه ورکولوـــ اوس خو زمری هم د دوي ملګری وهـ شفیقی که ډېر مکار وه نو زمری هم ښه تللی وه بس که ساده بوده یې موندلی وه نو طاهرشاه وه ـــ دا ځل خو ورته دواړو یوه صلاح کړې وه . داسې که د ده نه هر وخت هر داؤ

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه او تـه ګټـو نـو زړه بـه يـې تـور شـي او کـه د جـوارۍ نـه يـې لاس واخستل نو مونږ سره دومره پېسې چرته وي ــ؟ دا ځل بـه داؤ پـه طاهرشاه ګټو ....!!

د زمـري د دې خبـرې سـره شـفيقي مرسـته وکـړه ـــ او کلـه چـې د زمري او شفيقي نه نننی داؤ طاهرشاه پرلـه پسـې وګټلـو نـو پـه مـخ يې د ډېرې خوشحالۍ نه رنګونه راوربدل ـــ په لاره يـې خپـل لاس پـه جيـب کـې کلـك ايښـودی وه ــ زمـري او شـفيقي وروسـې ډېـرې چغې وهلې .. يارو!! شاته وګوره!!! خو طاهرشاه به نن د ډك جيـب سره د ښـار لـويې مېلـې تـه روان وه . دې ارمـان خـو پـه پېسـو پسـې لولپه کړی وه .

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاج بي بي چې د کله نه سکندرشاه لیدلی وه ــ زړه یې خوږ خوږ درد کولو ــ په کټ کې به خوره وره پرېوته ... څنګل به یې په سترګو کېښوده ... او یو خوبولي خیال به نشه کړه .... تاج بي بي او سکندرشاه دواړه د کوټې سر ته ختلي دي ... په مینه مینه یو بل سره د راتلونکي ژوند سوګندونه کوي ــــ سکندرشاه هم د تاج بي بي سره نزدې ناست وي ــ سره غرمه وي ــ چپه چپتیا وي ... دواړه یو بل سره د راز و نیاز خبرې کوي ... چې ناڅاپه تاج بي بي خپل سر د سکندرشاه جولۍ کښې کېږدي ... سکندرشاه پرې د ډېرې مینې نه رانسکور وي ــــ خپلې تودې تودې شونډې د تاج بي بي په مخ او شونډو کېږدي ... د تاج بي بي وجود مېږي مېږي شي . . . دواړه سینې یې د ډېر جوش نه نېغې ودرېږي . . . او بیا دواړه د خپلې ځوانۍ خولې د کوټې د پاسه د تودې غرمې او سور نمر نه یو خوا ته د دېوال چنې ته د راغزېدونکي سیوري ته په پروت کټ وباسي ـــ دواړه د مینې یو داسې حد ته رسېدلي وي چې د مینې د شدت نه راولاړې ویرې اخستې وي .... اف!! دا مو څه وکړل؟ تاج بي بي د سکندرشاه منتونه کوي ما د ځان سره وباسه ... زه به د رسوائۍ د دې داغ سره څنګه ژوند کوم ... ګران لالا به مو ووژني ــ!! او سکندرشاه د تاج بي بي لاسونه په خپلو لاسو کې کلک نیولي وي . ته اوس زما امانت هم یې او عزت هم ... زه به په بهادرشاه جرګه وکړم ـــــ!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د سکندرشاه په دې خبره تاج بي بي د سکندرشاه په څنګ کې مدام د داسې مينې او شدت غوښتونکې شي ـــ بيا تاج بي بي د بنارسۍ په جوړه کې د سکندرشاه د لوېې کوټې په سورپالنګ کې ناسته وي د هغه په طمع وي ـــ د هاغه مينې او سرور نشه پرې ټوله خوره وي ... سکندرشاه هم د يو باوقار زلمي په څير د تاج بي بي د ژوند په انګڼ پښه ږدي ـ او ژوند د مينې يوه سندره شي ـ او ناڅاپه د بهادرشاه د پرله پسې ټوخو اواز د تاج بي بي د خيال دنيا په بله واړوي ـــ وار دې تېر شه !! د زمکې زړې شې .. تاج بي بي په بدو ردو ښېرو ازارونو د کټ نه راپاڅي ... او چې وګوري نو سنګينه او زبرګه په شنه منډه د بهادرشاه کوټې ته ور رواني وي ـــ ببوجي ببوجي ماته يوه انه راکړه زه پرې لوکاټ اخلم ـــ زېبو د تاج بي بي مخې ته ولاړه وه ـــ وئي !! دې اونې ته دې وګوره!! دې سور سپين رنګ ته دې وګوره !! اوس بهادرشاه د زوره پرېوتو نو ته به اوس په دوکانونو ګرځې ـ او کنه، تاج بي بي په يو مخ زېبو ته يو سل خبرې وکړې ـ او زېبو غلې د ترور مخې ته ولاړه وه ـــ دپلار ټوخې يې اوس لږ غلی شوی وه ـــ!! او بيا سنګينه ورو غوندې د کوټې نه راووته د زېبو په خفګان خو داسې پوهـ شوه لکه چې مور د خپل بچي په خفګان پوهيږي ـ هئ! واخله! دا مې تاته ساتلې وې ـ سنګينې د لوپټې د پيڅکي نه انيز پرانستو او زېبو خوشحاله منډه کړي ـــ د تاج بي بي طبيعت خو په دې خراب شوی وه چې د خيالونو د دنيا نه د بهادرشاه ټوخي رابهر کړې وه ـ هغې ته اوس په دې خيالونو کې يو خوند محسوسېدو ـــ يو سرور او يو نشه ... وخت که هرڅو تاج بي بي د ډېرو هلکانو ارماني ساتلې وه خو سکندرشاه يې د کاکا زوی وه ـــ د هغه خيال به ورته ډېر خوند ورکولو ـــ هسې خو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې کله کله د شپې په خوبونو کې رفيقي هم ليدلوـ دواړو به پټ پټ ګرځېدل کول ــ رقيقي خو به يې دومره ښکلولو چې په چيياري به يې سترګې وغړېدې ـ. خوب به يې د سترګو نه دانه وانه شوــ تاج بي بي به د ځان سره مسکۍ شوه داسې به يې ګڼل لکه چې ټوله شپه يې رفيقي د خپلې غېږې په ځانګو کې ځانګولی دی ــ د رفيقي د سترګو کتل به يې ډېر خوښ ووــ د ډېرو جينکو سره يې د رفيقي په سر زړه بداوی هم راغلی وه ـــ او د خپلې خور پري سره د رفيقي په سر د کړې جګړې منظر خو به يې هر وخت په سترګو کې وه ــ ځکه چې رفيقي هغې د خپل زړه او وجود مالك ګڼلوـ او د خپل ژوند دې لويې محرومۍ او ارمان د احساساتو يو داسې مقام او حد ته رارسولې وه ـــ چې خپل ورك ارمان يې هم داسې په خوبونو او خيالونو کې لټولوـــ ځکه چې وخت خو اوس د هغې د لاسه وتلی وه ـــ د ژوند هر سفر او هر پړاؤ يې بس په دې کور کې سرته رسېدونکی ليدلی وه ـــ د بهادرشاه نه د کرکې او نفرت اور اوس لاځه بل رنګه لېونۍ کړې وه ــ جنګ جنګ نعرې به يې وهلې ــ په لويو لويو چغو به ژړېده ـــ د انګڼ په مينځ کې به ودرېده سر به يې سرتور کړو او بهادرشاه ته به په وېنا او ښېرو سر شوه ـــ اوس به ټولو دا وئيل چې تاج بي بي خواره خو لېونۍ شوه ـــ او بهادرشاه د ازارونو او ظلمونو د لاسه په کټ پرېوتی يو داسې بې وسه انسان دی چې د کړو ظلمونو د سوَبه د عبرت يوه نمونه ده ــ خو زبرګه په دې حال کې هم د بهادرشاه د ځنګ نه يوه لحظه نه شوه خوځېدې ـ د کلي غم ښادي يې هم په سر وه چې په دې پسې به اووته نو د بهادرشاه فکر به ناقلاره ساتله ــ چې څه حال به يې وي ـــ تاج بي بي او پري خو به ګوټ اوبه هم نه ورکولې په اوازونو به يې زړه سترې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو که د زېبو او سنګین به ورته خیال شو نو ورسره به ناستې وې ــ بهادرشاه د لاچارۍ او بې وسۍ یو تصویر وه ـــ د نري رنځ اواز خو پرې ډېر مخکښې شوی وه ... رفیقي به د ښار هسپتال ته کله کله بوتلوـــ خو بهادرشاه داسې ګڼل لکه چې د هغه رنځ د علاج نه وتلی دی ــ اوس به بهادرشاه کله کله دومره کمزوری شو چې د نعرې طاقت به یې هم نه لرلوـــ د هغه هره نعره او غږ به هغه ته واپس راوګرځېدو ــ چې زبرګه به په مانځه وه نو هغه به ډېر تنګ وه ـــ زبرګې ورسره یو ټیمګی اېښودی وه چې که اواز نه شې راکولی نو دا ټیمګی په چوکه ټکوه په غږ به یې زه راځم ـــ!! خو کله کله به د بهادرشاه په ډنګ ډنګ هم زړه ستړی شو ـــ او چې لا د تاج بي بي خوب یا خیال به د بهادرشاه په ټیمګي ډنګولو خراب شو بیا خو به یې بهانه غوښتله ــ په یو مخ به د بهادرشاه کټ سره ولاړه وه ـــ او سپورې ستغې به یې وئیلې ــ تاته مرګ هم نشته چې بې غمه شو درنه ـــ ځنګ ظلمونه دې په ما کړي دي .. . زما ژوند او ارمانونه دې خاورې ایرې کړې دي . . . ته به هم داسې کړېږې ـــ!! تاج بي بي به په ولاړه ولاړه د ښې لاس شهادته ګوته تلي ته بیا بیا راچوله او لکه چې بهادرشاه ته د هغه کړي ظلمونه وریادوي ـــ خو تاج بي بي به دځان د فکر نه نه وتله ـــ بهادرشاه خو که ظلم کړی وه نو په تاج بي بي یې کړی وه ــ چې په کور یې زړه کړې وه ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل پاڼه د پلار د ډېرې مينې د لاسه د خودسرۍ داسې حد ته رسېدلې وه چې د کور د خلکو سر خوږې جوړ ه شوې وه ــ د سم دم زمري نه خو يې داسې ګيدړ جوړ کړی وه چې مخ به يې ترې پناه کولو ــ د پلار ټوله صلاح مصلحت د ګل پاڼې سره وه جمالې به سکندرشاه ډېر پوهولو چې لور ذات ته د نور اولاد په مقابله کې دومره ډېر پام لرنه کول ښه نه وي ... مشر اولاد خلکو ته ګران وي خو د نورو بچو هم خپل ځايونه وي ــــ او که د ګل پاڼې دا نيازبين توب هم داسې وي نو دا به درته کار وګوري ــــ!! سکندرشاه پوی سړ وه، ډېر عقل مند وه خو د اولاد او بيا د ګل پاڼې په معامله کې ړوند کوڼ وه ــ د وړوکوالي نه يې په خپله اوږه خېژولې ګرځولې وه ــ جمالې به ورته دا هم وئيل چې د اوږې نه دې سر ته نه شي ــــ!! اوس هاغه ورځ په سر راغلې وه خو سکندرشاه نه وه پوهه يا که پوهـ هم وه ځان يې ناغرضه کړی وه ــــ هغه د خپلې کوټې په سر کې شفيقی څوڅو ځله ليدلی وه خو د خپل کور مخې ته يې چې په وړمبي ځل په ډېره ښه څښه سترګه وليدو نو زړه يې بې واره بې واره درزېدلی وه ــ په دغه وخت يې ګل پاڼه هم يو ځل ډېره وارخطا ليدلې وه ــــ د ګل پاڼې رنګ رغوڼه او په ترپکو ګرځېدل پرې په وړمبي ځل ښه نه وولګېدلي ــــ او چې يوه ورځ په ډوډۍ ناست سکندرشاه په واز کومې د ګل پاڼې د خلې نه ډېر اړتاوك د شفيقي نوم او ذکر د هغه په غوږو ولګېدو ــ نو جمالې ورته په پس پسې يوه داسې خبره وکړه چې د سکندرشاه په مرۍ کې نمړۍ ونښته ــ د قهر او غصې نه يې وينې لمبه وکړه ــ د شفيقي دا مجال؟ او بيا جمالې په ډېره ګرانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

قهرېدلی سکندرشاه کوټې ته کړو. خپله لور دې پوې کړه ـــ خلك وائي که خپله چرګه مو غله نه وی د بل کره به يې هګۍ نه اچوله ـــ خو اوس هم بهر په انګڼ کې ګل پاڼه مسته مسته ګرځېده ـــ د ځوانۍ نه په چورلکونو وه . د ښائستونو د باره درنه درنه وه ـــ او د پېغلتوب نشې په هوا کړې وه ـــ د سکندرشاه زړه اوس د ګل پاڼې خطا نه منله ـــ ټوله خطا يې د شفيقې ګڼله ـ!! او چې بيا ګل پاڼې خپل داجي ته دواړه لاسونه په ډېره مينه په غاړه کې واچول نو د سکندرشاه نه يې هرڅه هېر کړل ـــ د سکندرشاه هاغه مينه او محبت يې مخې ته وه ـــ بچی خيال کوه . ګل پاڼه په دې پوهه شوه چې د داجي دا خبره هغې ته د احتياط کولو لپاره نه بلکې د دې لپاره کوله چې څه کوې نو چې څوك دربانديې پوهـ نه شي ـــ او ګل پاڼې د يوې نرۍ مسکا د ادا سره لکه د ټال جوټه وخوړه ـ! هغې ډېر په فاتحانه انداز د مور مخ ته وکتل چې ـ زما داجي اوس هم زما دی ـــ زه چې هرڅنګه شم بيا به هم د خپل داجي يم ـــ او جماله خواره هکه دقه ولاړه پاتې شوه ـ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د طاهرشاه غوږونو ته هم د شفیقي او ګل پاڼې د خبرو اترو انګازه رارسېدلې وه ـ خو طاهرشاه په دې طمع وه چې یا خو شفیقي په داسې څه حرکت پـه خپلوسترګو ووینې او یـا د شفیقي د خلې نه د ګـل پـاڼې نـوم واوري ـ ـ ـ ـ او بیـا هغـه وخت راغلـو چـې شـفیقي پـه ډېـره بـې شرمۍ د ګـل پـاڼې ذکـر وکـړو ــ"زمـا سره خـو یـې خبرې اتـرې شـته ـ ـ ـ" شـفیقي دا ګـڼل چـې یارو ته د زړه خبره کوي ـ خوهغه څه خبر وه چې د طاهرشاه زړه او وجـود پـه دې یـوه لمحـه کـې دغیـرت او عـزت د کومـو قیـامتونو نـه تېـر شـول ــ هغـه چـې دشـفیقي اعتمادتـه وکتـل نوغلی پاتې شوولې چې ـ ـ ـ شفیقي دومره غټه خبره داسې په بې زړه توب خونه شوه کولې ـ ـ ـ خامخا بـه د ګـل پـاڼې لاس پـه کـې وه طاهرشـاه د خپلـو مشـرانو نـه پـه کـورکې داخبـره ډېـره اورېدلې وه چې دشـفیقي پـلار نیکـه عمر تـه د دې کورنوتـالي څـټ اوکسـبګردي خـو د دې نـه نـه وه خبرچـې د دې کـورنۍ پیغلوپه هردورکې دې کسبګرو تـه د زړونودبامـه کتلـي ووـ یـو تاریخ خولاد دې خبرې ډېرپخـواد لیکل کېدونـه پـاتې شوی وه ــ خو د خواوشاډېروخلکوته دا ښکاره شوې وه چې دبهادرشاه د خورتاج بي بي او د شفیقي د پلار لیدل کتل هم شوي ووـ یـو بـل یـې طبعـې تـه پرېـوتلي وو خـو د ویـرې او د روایاتودلاسـه زړونه بس دیوبـل دتصوراونوم ترحده درزېدلي پـاتې شـوي وو دا بیله خبره ده چې تاج بي بي د خپل زړه او وجود په غاړه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ارمان کوم نومونه په ډېره مینه ګل کړي وو په په هغو نومونو کې د رفیقي نوم د مرکزیئت په درجه ښکارېدو ــ خو دطاهرشاه فکرته به داکله راتله چې ببوجي زما سره د شفیق په لیدو دومره خوشحاله ولې وي ؟ د هغې په سترګو کې ساه ورکونکی ارمان بیا ولې ژوندی شي؟ ببوجي زما نه زیات شفیق ولې ښکلوي ؟ ایا په دې چې زما ملګری دی؟؟ خو نن طاهرشاه ته د شفیقي او ګل پاڼې تعلق د تېر وخت سترګو ته کړی وه ــ ببوجي چې په رفیقي ډېره مئینه وه ـ خوداخبره او راز د روایاتواو د طبقې د توپیر له سوَبه په زړونوکې پاتې شوی وه ــ طاهرشاه یوه لحظه ډېرګډوډ پاتې شو، د خپلې کورنۍ عزت یې د داسې خلکو د لاسه تار تار نه شو لیدلی خو د مجبورۍ او بې وسۍ یوه لومه یې په خله کې پاتې شوه ـ بیاهم دلرلي غېرت غوښتنه یې دا وه چې د شفیقي سره خپل هر تعلق او اړیکه پرې کړي ــ شفیقیه!!! خوښ به دې شم ... دا نوم به دې د مرګه پاتې کړم ــ په تلوتلو کې یې شفیقي ته غاښونه وچیچل ـــ!! او چې طاهرشاه کور ته روانېدو نو شفیقی یې مخې ته راګرځېدلی وه ــ ټخ ... په مخ یې ترینه توده څپېړه ووېسته خدای خبر څه وجه وه چې طاهرشاه په ورمبي ځل ډېروارخطاشو ــ د شفیقي مقابله ورته په دې مېدان کې یواځې ګرانه شوه ـ په مخ یې لاس اېښی وه ــ او د ګوتې په اشارت یې په تلو تلو کې شفیقي ته یوه داسې دهړکه ورکړه چې شفیقی هم ویرې واخستو ـــ!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بهادرشاه لنډې لنډې ساګانې او ټوخی به د ټولو لپاره د ډېر تکلیف وه ــ اوس خو پرې هم د ورور په حالت د خپلو ورانو او عبثیاتو نه لړه لاس په سر شوې وه ــ ظاهرشاه په پلار وسې کولې چې د ښار لوی ډاکټرسره مې خبره کړې ده هلته به دې داخل کړم خو بهادرشاه نه منله ـــ د هغه په دې دومره دنیا دولت کې په ځان هم د یوې پېسې د لګولو سود نه راتلو ــ په کور کې د پېسو ټکو خواري ده زه په ځان پوهېږم ــ!! د بهادرشاه ټوخي نن وار نه کولو ــ د پرې په مزغو کې خو دغه یو شك د مودو نه ناست وه چې په ګران لالا مې ګل پاڼې او جمالې کوډې کړې دې چې په ځان اخته شي او د پېسو ګټلو نه لاس واخلي ــ اوس د تاج بي بي زړه هم دا خبره منلې وه ــ تاج بي بي خو ډېره عجیبه شوې وه ... ډېر وخت به یې په خیالونو او خوبونو تېرولو ــ په خپل ورك ارمان پسې به پکښې ګرځېدله ــ خو کله کله به یې د کور واکمني هم کوله ټولو سره به یې د درد شریکي او مینه هم کوله ـــ کله څنګه کله څنګه؟ پته یې نه لګېده د زړه خاونده وه چې زړه به یې منل ښه به وه ــ ورور او وریرونو ته به یې سپېلني هم لوګی کول ــ ګُرګُرې او زېبو ته به یې رنګ رنګ ګوډیانې هم جوړولې .... خو د زبرګې او سنګینې سره به یې جنګ جګړې هم کولې ـــ اوس خو د ګران لالا د کټ سره جخته ولاړه وه ـــ د سپېلنو دانې یې ورته لوګی کولې ـ چې په وجه یې د بهادرشاه ټوخی نور هم سېوا شو ــ خو اوس په کټ پروت بهادرشاه هم په دې پوهېدو چې که دا مې ورته ووئیل چې دا سپېلني بهر یوسه زما ټوخی سېوا کوي ــ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو بیا خو جنګ دی ـــ زبرګې به په لاس د بهادرشاه د خوا نه د سپېلنو لوګی اخوا کولو.
او چې پري ترېنه د سپېلنو تالي واخستو ــ چې راکړه ګورې نه د ګران لالا مری، یې ترخه کړه ــ څه د نظره شوی خو نه دی، په ده چا کوډې کړې دي ـــ نو بس دواړه به په جنګ شوې . یو ځل بیا دواړه یو بل سره لاس په لګېدو شوې ــ په جنګ کې هم په تاج بي بي خپل زاړه پېریان راغلل ــ وئې خدایه !! توره څړی، مې سپینه شوه ـ د خپل کور نه شوم ــ زما په حال بهادرشاه وتپوسې ـــ!! او بیا کوتې ته راننوته هم دغه زوړ سرود یې راواخستو ـــ د بهادرشاه په سترګو کې نن اوښکې راغلې وې ــ زړه یې غوښتل چې خپلې درېواړه خوېندې خپل ځان ته کلکې راترغاړه باسي ـــ خو یوه لحظه پس د ټولو پام طاهرشاه ته واوړېدو ـــ د پلار د کټ لنګې ته کښېناستو په مخ یې د غم او خفګان سره سره د قهر یو طوفان لیدی شو ـــ څه چل دی؟ پري زر د طاهرشاه نه د هغه د ګډوډ حالت تپوس وکړو ـــ ډېره لحظه غلی وه ـــ هلکه !! خبره ولې نه کوې لکه د جینکو دې سر ټیټ نیولی دی ـــ اوس بهادرشاه که ډېر هم کمزوری شوی وه خو یوځل بیا یې هغه زوړ قهر راپیدا شوی وه ـــ شفیقي په ما ګوزار وکړو ـــ!! وئې ته لاس یې مات شه ــ مور پرې بُوره شه !! دې ورځې ته مو ساتلې دي هغه خلك څه وئي چې زما په نوړی، شته شوی نو زما د مور مېړه شوی ــ!! د طاهرشاه په خبره پري یو دم په وینا ښېرو سر شوه ــ تاج بي بي اوس د طاهرشاه په څنګ کې ولاړه وه ـ په سنګینې خو بیا د هیبت نه څه چل وشو په زمکه راګوزار شوه لاس پښې یې کاږه واږه شول ـــ زبرګې په قلار بهادرشاه دم دلاسه کړو ـــ په بالښت یې څملولو. ته په قلار شه هلکان دي ــ خو تاج بي بي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

پري اوس د طاهرشاه راوړلی شر په بیعه واخستو ـ په تماچه سوړ شه!! د دې خوشو تشو لاس اوس دومره راوغزېدل ـ ـ ـ؟ خپل وراره به زه ګټم پري د طناب نه خپله برقع راواخسته او په سر یې کړه ـــ که د کوره مې اونه ویستل او پلار ته مې یې کډه په سر نه کړه نو نوم به مې پري نه وي ـــ!! هغې په زوره زوره په قهر کې خپل ټټر ټپولو. پري په تېزۍ د کور نه ووته او زبرګې خپل سر په دواړه لاسو ونیوه ـ د پرېشانۍ او فکر نه یې طبیعت ډېر په خرابېدو وه ـــ خدای خبر ولې د دواړو هلکانو بهر ته په وتو به یې تر هغې د ځان سره کرل ریبل ترڅو چې به دواړه کور ته نه وو راغلي ـ د هغې زړه به لکه د پاڼې رپېدو هیڅ بې هیڅه به یې ډېر فکر کولو ـ خو هیڅ بې هیڅه خو نه وه ـــ ډېره موده وړاندې یې چې پرله پسې څوڅو ځل یو شان خوب لیدلی وه ـــ د هغې خوف او ویره ترینه ترننه راکم شوی نه وو ـ څومره څومره چې د طاهرشاه او ظاهرشاه اونې دنګېدې دومره د هغې په زړه کې ناسته ویره هم سېوا کېده ـــ او نن چې د طاهرشاه او شفیقي ترمینځه تریخوالی راغلی وه ـــ نو زبرګه خو په دې ډېره خفه وه چې زوی د ډېر ښه ملګري نه خفه شوی دی ـــ که رفیقی یې د بهادرشاه به لاس پر ګڼلو نو شفیقی یې د طاهرشاه هم ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن ټول کلی په بله اوړېدو ــ د بهادرشاه د ګل په شان زوی طاهرشاه چا په ډېره بې دردۍ وژلی وه . د هغه په ټوپۍ د خپلې ترور د لاس لګولی سور د ګلاب ګل د هغه په وینو کې پاڼې پاڼې پروت وه . یو الغاؤ تلغاؤ وه ــ د طاهرشاه کټ چې څنګه د حوېلۍ په دروازه رادننه کړی شو ... نو په کټ پروت بهادرشاه او زبرګه کې ساه نه وه ـــ زبرګه او سنګینه خو د غم په دې ناڅاپي اوازه بې خوده شوې وې ــ تاج بي بي او پري د ځانه سرونه شوکول ... زېبو د ورور په کټ چکونه لګول . دا ولې دا چا؟ دا داسې پوښتنې وې چې جواب یې چا هم نه لرلو ــ جماله زیړه تښتېدلې ګونه د زبرګې او سنګینې سره په زمکه ناسته وه ـــ د ګل په شانې طاهرشاه ځوانې مرګې هرچا ژړله ــ ټوله لویه حوېلۍ په یوه لحظه کې د خلکو نه داسې برجق شوه چې د پښې لګولو ځای پکښې نه وه . بهر په لویه حجره کې سکندرشاه فاتحه اخسته خو داسې ښکارېده لکه چې د طاهرشاه د غم سره سره یوه بله اندېښنه هم د هغه د اعصابو سره نښتې وې . د سکندرشاه نه به خبره نه شوه کېدی . د ډېرو پوښتنو مخکښې یې هیڅ جواب نه لرلو ــ خو حجره کې کټ په کټ، ځای په ځای ناستو ډېرو خلکو به د یو بل سره غوږونو کې څه ووئیل . . . او داسې هر چا د طاهرشاه د وژنې کیسه معمه ګڼله ـــ!! د قاتل هیڅ درک نه لګېدو ... پولیس د ډېرو خلکو نه بیانونه واخستل ... بس خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هرکله چې په ډکه حجره په ګڼو خلکو کې سرتور سر پري ډېره قهرېدلې را ننوته نو داسې چېتيا خوره شوه لکه دا ټول ناست خلك بې دمه شوی وي ـ د پري غږ په ډېر ژړلو او چغو نعرو ناست وه . . . . پرون زما د وراره سره د شفيقي تکرار شوی وه او په طاهرشاه يې لاس هم اوچت کړی وه ـ ماته داسې ښکاري لکه چې شفيقي زما وراره وژلی دی ـــ د پري د خلې په دې نوې خبره د خلکو يوې بلې خبرې ته بې اختياره پام شوــ خلکو د يو بل سره بيا پس پسې کول ـــ!! سکندرشاه د پري په ناڅاپې حجرې ته راتګ تك زيړ تښتېدلی وه ـــ خلکو د هغه دې حالت کې کتل دا ګڼل چې د کورنۍ يوه ښځه يې په ډکه حجره د خلکو مخې ته بې پردې راغلې وه ـ خو د سکندرشاه په وجود دننه چې د اور کومې غرغنډې بلېدې نو داسې ښکارېدله لکه چې هغه هم د خپلو کړو سزا موندلې وه ـ د زمري او ګُرګُري په مقابله کې د ګل پاڼې سرته خېژول يې نن داسې ګڼل لکه چې چا د عرش نه پړمخې په زمکه راګوزار کړی وي ـــ يو لوی غم د هغه کره هم مېلمه شوی وه خو هغه به يې ماتم سبا ته کولوـــ نن يې د طاهرشاه غم ژړلو ـــ!! د هغه سترګې او سر د ټولې حجرې مخې ته ټيټ شوي ووـــ!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ظاهرشاه د مرګ دریمه خوره شوې وه د قاتل په لټون کې د پرې د خلې په خبره د شفیقي لټون هم روان وه ــ پولیس په دې کېس کې ډېر ګرندی وه .ولې چې ظاهرشاه د خپل ورور د قاتل د نیوو لپاره ډېرې پېسې په کار راوستې .د شفیقي هیڅ درك نه لګېدو ـــ بل خوا د شفیقي په غائبېدو د رفیقي حالت مرګ ته رسېدلی وه .د زړه حمله پرې شوې وه او بیا بیا به یې دا خبره کوله ... که چرې دا کار شفیقي کړی وي نو دا به یې لویه نمك حرامي کړې وي . . .اول مجرم به زما وي ورستو به د ظاهرشاه وي ـــ!! خو ظاهرشاه دا خبرې کله منلې او د شفیقي د کور ټوله کډه یې د خپلو کوټو نه ګوزار کړه ـــ رفیقي ډېرې ژړاګانې کولې ... منت زاری یې کولې خو د ظاهرشاه پرې هیڅ ترس نه راتلو ـــ پولیس ته یې بیان ورکړو چې زما د ورور قاتل د ده زوی شفیقی دی چې ده چرته پټ کړی دی زما دعوه په پلار او زوي دواړو ده ـــ د قتل په دعوه کې د رفیقي نوم هم ولیکلی شو ـــ او دې ټولې پېښې خو هاغه وخت یو نوی رنګ واخستو کله چې دا خبره ډنډوره شوه چې ګل پاڼه هم نشته غېبه ده ـــ خلکو به حېران حېران یو بل ته کتل ... اوس به یو خوا ته د ظاهرشاه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

وژني خبره کېدله بل خوا به د شفيقي او ګل پاڼې د تښتېدو درې کورنۍ د دې پېښو سره مخ وې . د سکندرشاه پټکی ګل پاڼې تارتار په زمکه راغورځولی وه ـ د زمري عزت یې د خاورو سره خاورې کړې وه ـ د کورنۍ د غېرت او ننګ جنازه یې ویستلې وه ـ زمری خو یې د وینو تږی ناست وه ـ سکندرشاه په ورمبي ځل زمری ځان ته رانزدې کړو ـ بچی !! ما ټول عمر ستا نه سترګې اړولې دي ما وبخښه ما لویه غلطي کړې ده ... !! د پلار په ږیره یې چې رڼې رڼې اوښکې راروانې ولیدې نو زمري داسې وګڼل لکه چې د سکندرشاه اوښکو د هغه د ټول عمر محرومۍ اووینځلې ـ هغه د خپل ځان او زړه دننه یو نوی طاقت محسوس کړو ـ هغه لکه چې نن په رښتیا زمری شوی وه خپل حقوق او خپل مقام یې په خپل پلار شته کړي وو خو بیا زر هاغه غېرت یو ځل بیا راولړزولو چې د یو پښتون ورور په حېثیت یې لرلو ـ د هغه خور یو کسبګر سره تښتېدلې وه ـ دې احساس د هغه نه بیا ګیدړ جوړ کړو ـ ملك د پښتو دی مونږ به څنګه ژوند کوو ـ د تره د کور دښمني هم راپه غاړه شوه ... هغه خپل ځان د هر اړخ نه ګېر ګڼلو ـ خو د پلار لویې سینې نن هغه ځان ته رانزدې کړی وه، په دې احساس یې نن ډېر سکون محسوسولو ـ خپله خور ګورګوره یې ځان ته رانزدې کړه ... د خپلې مور په سر یې لاس کېښودو ... جمالې تا به ماته وئیل خو ما نه منله ... ما خپل دواړه لاسونه د ځانه خپله پرې کړي دي ... نن سکندرشاه ماتې خوړلې وه ماشومه ګورګوره یې په ټول عمر کې ځان ته نه وه رانزدې کړې نن ګورګوره هم د خپل داجي د سینې سره نزدې وه ـ ټولو ژړل ... د کور دېوالونه خو د ګل پاڼې د کړې حرکت په وجه په ټولو رانسکور لیدی شو ـ خو زمري په ډېر په ګرانه دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دېوالونو ته اړانه ورکړه ــ د خپلې سينې د زخم سره ــ خو د دې کور په لمن د ګل پاڼې د نوم د تهمتونو د داغونو سره ـــ د زمري په سترګو کې يو نوی عزم ښکارېدو او سکندرشاه داسې محسوس کړه لکه چې تش لاس نه دی ــ يوه لويه سرمايه خپل لاس کې لري ـــ د تلي عزت ټوله سرمايه يې نيازبينې لور داسې لوټ کړې وه ـــ چې ځان ورته اوس هم تش لاس ښکارېدو ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بهادرشاه په ژوندد هغه په کور کې د خزان داسې سپېره سیلۍ راالوتې وه چې د هغه ټوله هستي یې لړزولې وه ــ یو خوا ته که د هغه زلمی زوی وینې وینې ګور ته تلی وه ... نو بل خوا د هغه د ژوند او وجود ښی لاس رفیقی هم د هغه د ژونده وتلی وه . شاید دواړو ته د خپلو کړو سزا رسېده . خو د دې هرڅه نه پرته د بهادرشاه لپاره خو د ګل پاڼې متېزتوب هم یو لوی عذاب وه په ټول کلي کې د دواړو کورنو یو نوم ناموس خو وه ــ هغه د ګل پاڼې قدم خاورې ایرې کړی وه ــ د کورنۍ په سپینه جامه یو نه ورانېدونکی تور داغ چې د راروانو نسلونو لپاره هم د پوزې پېزان وي ــ بهادرشاه په دې احساس په کټ کې راټول شو ــ د خدای نه یې بیا بیا د ځان لپاره مرګی غوښتو ــ ځکه چې د رفیقي کورنۍ د بهادرشاه د لاسه شته شوې وه او داخو د بهادرشاه په وهم او ګمان کې هم نه راتله چې د رفیقي نه پېدا شفیقیی به د دې کورنۍ لپاره یو تل پاتې داغ هم جوړېږي . . . او د بې ګناه طاهرشاه قاتل هم ــ زبرګې خو دې لوی غم ته په ځان کې هیڅ طاقت نه لرلو ــ د هغې د لیدلي خوب تعبیر د هغې مخې ته راغلی وه . ځکه خو یې اوس د سترګو نه پاتې خوبونو هم چرت کډه کړې وه . د زړه د ټکړې غم د بهادرشاه په شان کټ ته اچولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه ـ د لویې حوېلۍ نه یې زړه داسې تور شوې وه چې کله کله به لکه د لېونو پښې ابله پښې او سرتورسر دروازې ته ورغله ـ خو زر به د بهادرشاه نرې نرې فریاد راستنه کړه ـ تاج بي بي خو د دې غم بهانه غوښته په مزغو کې یې څه چل شوی وه، کله به په برقه برقه خندېدله ـــ او کله به په چغو شوه ـــ په ژړا کې به یې اوس هم د خپلې تللې ځوانۍ ویر کولو ـــ د بهادرشاه د ناکړدو غم یې اوس هم د ساندې کړی وه ـــ وئې ظالمه څنګه دې تورې خاورې کړم ـ!! نه مې کور شو، نه خاوند، نه مې اولاد شو، نه ژوند ... مخ سر به یې ټکولوخو بیا... منظر بدل شو ـــ تاج بي بي به زر کوټې ته منډې کړې په ځان پسې به یې ور کلك پورې کړو ـــ ډېره لحظه به کوټه کې وه ـــ او چې ښه شېبه ورستو به د کوټې نه بهر راښکاره شوه .... نو د نورو خلکو خندا به چا کله رانیولې شوه ـــ د کور خلك خو به بیا هم غلي غلي وو ـــ یو بل ته به یې کتل خو که د بهره به څوك راغلي وو نو پردي خلك د چا غم او خفګان څه کوي ـــ په برقه د خندا اوازونو به د زبرګې په زړه چړې ښخې کړې ـــ په رنځور بهادرشاه به یې نوکارې راښکلې دپرې اوښکې به یې په سلګو کړې ـــ او ماشومې زېبوګونه به یې هم اوتره کړه ـــ تاج بي بي به په ځان لوبې کړې وې ـــ په توره تیاره کوټه کې به یې ځان لکه د ناوې جوړ کړی وه ـــ ځو... دا څنګه ناوې وه، دا څنګه یې سینګار وه ـ د دې په شونډو او مخ خو د سرې غازې رنګ نه وه ـــ ځای په ځای به یې د تورو رنجو تورکي په مخ او شونډو پراته وو ـــ په تندي به یې د غازې سُور رنګ څه ډېر عجیبه ښکارېدو ـــ سپینه کونځۍ به یې راسپړدې وه، ببر سر کې به لکه د بلا ښکارېده ـــ په سر به یې بنارسۍ پرته وه ـــ لاسونه به یې ټپول ـــ کله به یې پېر هم واړولو ـــ بیا به یې چغې کړې .... څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو زما خاوند . . . رفیق جان، سکندرجان او داسې به یې ډېر نومونه واخستل. په ټول کور کې به لکه د لېونو ګرځېده ــ څه مو کړه ـ زما هاغه کوټه ـ او هاغه پالنګ مې چرته رانه چا یوړوـــ هن؟!!! زما کالي څه شول ــ خپل لاسونه لېچې او غاړې ته به یې بیا بیا کتل ــ!! اوس به زما سره ډولۍ راشي ــ ګران لالا به مې سره ډولۍ کې کښېنوي ــ الالالا ــ او لاسونو ته به یې پړق ورکړوــ په ګډا به شوه ـــ تاوده تاوده پېرونه به یې اړول ــــ چې ناڅاپه به راپرېوته ټول خلك به ترېنه راتاؤ شول ــ خلکو به رنګ رنګ خبرې کولې . . .!! وئې عاجزه ګرمه نه ده . . .!! خپل ارمان ژاړي . . . زیاتی خو یې ورور کړی دی . . . او په لوی دالان کې په کټ پروت بهادرشاه به هم د ډېر تکلیف نه چغې کړې ـــ ما بچ کړئ ـ ما هیڅ نه دي کړي ــ خلك ما پسې راځي ـ ما وژني ــ!! زبرګې به بهادرشاه په زوره په کټ ځملولو. خو بهادرشاه کې لکه چې ډېر طاقت راغلی وي ـــ د کور مالت خلك به دې تماشې ته راچلېدل ــ چا به څه وئیل چا به څه ـ په دې نوې تماشه کې طاهرشاه خو لکه چې د ماضي یو یاد پاتې شو ولې چې په کور کې نورو نورو مسئلو سر رااوچت کړی وه. په تاج بي بي به اوس په ورځ کې داسې دوره خامخا راتلله ـــ د پلار کاروبار اوس ظاهرشاه سمبال کړی وه ـــ خو اوس زبرګې دا کوش کوه چې په ظاهرشاه نور د پلار دنیکه کسب پرېږدي او حقې حلالې ګټې ته یې مخه کړي ــ ظاهرشاه هم چې په خپل کور راغلي نوي د غم انقلاب ته کتل نو ډېره کرکه یې پېدا شوې وه ــ د خپلې مور نصیحت یې ځان له په زړه پېټی کړوــ او د کلي په بازار کې د یو غټ دوکان د پرانستو صلاح یې وکړه ـــ په زبرګې کې یو نوی ژوندون راغلوــ خو په هغې به اوس هم کله کله یوه غلې دوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

راتلله ـ هغې ته به هاغه خوب رایاد شو چغه به یې کړې ـــ نه ـــ ـ او د نا سره به یې سترګې پټې کړې ... او بې خوده به شوه ـــ خو د دې غمونو چې چا ډېر اثر په زړه اخستی وه نو هغه سنګینه وه چې د طاهرشاه د ځلوېښتی شریکه شوه ـــ پټه خله یې یوه ورځ د دې دنیا نه سترګې د ډېره غمه پټې کړې ـــ د مرګ په وخت یې د طاهرشاه ټوپۍ په غېږه کې کلکه نیولې وه ـــ!! د حوېلۍ سینه یوځل بیا وجړقېده ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمری او سکندرشاه خو هرڅو که ګل پاڼې د کلي اولس او د حجرې د ناستې پاستې نه ویستلي وو ـــ خو زمري پلار په دې رضا کړو چې ... ژوند کول دي ـــ او د شفیقي سر هم خورول دي او ګل پاڼه هم خپل انجام ته رسول دي ولې چې ټول عمر د کوزو سترګو ژوند لویه بې غیرتي ده . خو سکندرشاه په دې پوهه شوی وه چې په دې هرڅه کې د هغه خپله هم لوی لاس وه که چرې هغه د ټولو اولادونو ترمینځه د انصاف د غوښتنو خیال ساتلی وی نو داسې صورتحال به نه رامینځ ته کېدو ـــ اوس د پښېمانۍ نه سېوا بل هیڅ لاره نه وه ـــ خو دا لویه خبره وه چې دې حادثې زمری بدل کړی وه ـــ هغه د خپلې کورنۍ په سر د خپلې مینې او سړیتوب لاس کېښودو ـــ د کلي کور نه یې چرته لرې کډه وړلې وه ـــ ولې چې د کلي اولس د پېغورونو تاب پکښې نه وه ـــ د دم ختلې جمالې او سکندرشاه په خله کې ساه وه ـــ د دواړو په زړونو کې د زمري د واده ارمان غزونې کولې ـــ خو د زمري د زړه نه خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو خدای خبر وه ـ د کله نه چې یې د بهادرشاه کاکاجي دوي سره روغـه شـوې ده ـ او چـې د خپلـې ورېـ خـور ګرګـرې سـره بـه یـې ښکلې ښائسته زېبو په لوبو لیده نو ډېر به خوشحالېدو ـ د هغه په زړه کـې د زېبـو د مینـې ورو ورو ښـاپېرو لـوبې کـولې ـ خـو د طاهرشاه سره په ورکو ورانو پسې ګرځېدل خو یې د خپل پلار د لاسه د کړو بې انصافو او روئیو یو احتجاج وه ـ هغه په دې هرڅه خپل پلار ته یوه زورنه ورکوله ـ او خیال یې دا وه چې یوه ورځ به د هغه پلار په خپلو کړو پښېمانه کېږي او هغه به خپلې سینې ته رانزدې کوي ـ بیابه زمری خپل وراني پرېږدي او ژوند به د سړي توب په لاره کړي ـ خپلې مور ته به په پټه د زېبو د خوښولو خبره وکړي ـ او داسې به زېبو یوه ورځ د هغه کور ته د ډېرو خوشحالو سره راشي ـ خو زمری څه خبر وه چې د هغه دغه ارمان خو د لېوني خوب دی ـ ګل پاڼه به ورته داسې په سترګو کې مرچکې واچوي چې ټول عمر به هغه د زېبو مخ په سترګو ونه ویني ـ ګل پاڼه په خپل مقصد کې کامیابه شوې وه ـ اوس د زمري په سر هم د کور د راتېنګولو ذمه واري وه ولې چې مور و پلار یې کټونه نیولي وو ـ د ګل پاڼې د نوم تهمتونو دلته هم هغوي په قلاره نه پرېښودل ـ وخت ډېر اوړېدلی وه خو د تهمتونو څادر خو هر ځل نوی وي ـ د زمري ژوند خو هاغه وخت توره تیاره شوچې پرله پسې یې د ډېرو غمونو د لاسه مور و پلار نزدې نزدې د ژوند ډېرو ازمېښتونو ته زمری او ګورګوره یواځې کړل ـ خو اوس د زمري دا کوشش وه چې په یوه ښه کورنۍ کې د ګرګرې نصیب وشي نو بس یو سر زمری به په ګل پاڼې او شفیقي پسې ګرځي او چې هرچرته وي دواړه به د زمکې کومي نه راوباسي ـ زمري د خپلې خور ګرګرې لپاره یوه ډېره ښه کورنۍ په نظر کې اخستې وه ـ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زړه کې يې وئيل چې دا زولنې مې په حيا او عزت کې د پښو نه اخوا شي نو زه خو بيا ازاد زمرى يم ــ دنيا به ټوله خپل ځنګل ګڼم ــ! زمري د سکون ساه واخسته او د خپلې ګرانې خور د ګُرګُر په سر د سرې بنارسۍ ارمان لکه د خوب جوته ورکړه ــ خو بيا يو لړزيدلي احساس د هغه په وجود لمبې بلې کړې ـــ د هغه د غيرت هغه دنيا يو ځل بيا راولړزيده ــ کومې ته چې ګل پاڼې د ډېر سپك کتلي وو ــ خپل دوه نليز ټوپك يې نن د ډېر وخت پس په خپله اوږه کېښودو ـــ!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهادرشاه د خپل نري رنځ سره په نره سيالي کوله ــ خو د طاهرشاه غم پکښې د ژوند تاب نه وه پاتې کړی ــ او کله چې د يوې شپې او دوو ورځو ځنکدن او سختيا نه پس د يوې ورې سلګۍ سره يې د زبرګې په غېږه کې ساه ورکړه نو زبرګې ته داسې ښکاره شوه لکه چې د يو ډېر دروند غم نه پس نن يو ځل بيا په هغې دا ماڼۍ رانسکوره شوې وي ــ خو اوس د هغې په څنګ کې ولاړ ظاهرشاه د هغې لويه دلاسه وه ـــ پري او تاج بي بي نن يو ځل بيانوی مړی د بهادرشاه نه ژړلو د طاهرشاه غم او ځواني بيا ژړلې شوه ــ زما غندل غاړيه ظاهرشاه ــ زما ځواني مرګه طاهرشاه ـ وئي ګران للاته چې لاړ شي ماته خپل طاهرشاه راولېږه ـ تاج بي بي د خپلې خور پري سره غاړه ورکړې وه ـــ خو بيا زر يوه لحظه پس يو ځل بيا په تاج بي بي خپله د زړه دوره راغله ــ اول خو راغله د بهادرشاه په کټ اوچته کښېناسته زبرګه خواره خو يې داسې په زور ديکه کړه که چرې نزدې ظاهرشاه نه وی راټينګه کړې نو خدای خبر څه حال به يې وه؟ تاج بي بي په زوره زوره په مرګ پټې سترګې بهادرشاه را اېښې وې، د ګوره ور ايسته تېر شي بهادرشاه ــ څنګه دې د ګل غوټۍ زه برباده کړې يم ــ په کور دې ولې زړه کړم بهادرشاه ولې دې داسې وکړل ــ ما پسې خو د رفيق جان سره ډولۍ رارسېدلې وه تا ترې په زوره کوزه کړې وم، ياد دې شي ــ بهادرشاه ــ!! ولې دې داسې وکړل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ؟ اوس تاج بي بي په زوره زوره په چغو چغو ژړل ــ خلکو راټينګوله چې چرته کوټه کې يې ګېره کړي ــ خو تاج بي بي به چا راټينګوله؟ ظاهرشاه ورته په دم دلاسه ستړی ولاړ وه د مخ نه يې خولې او اوښکې په رومال اوچې کړې ــ هغه د ببوجي په دې حالت هم ژړل ــ او د خپل پلار په دې لويه خطا هم ډېر خفه وه ــ اوس خو ټول خلك په دې پوهه وو چې په تاج بي بي داسې چل ولې کېږي؟ پري پرله پسې غمونو ډېره بدله کړې وه د ظاهرشاه غم دومره ځپلې وه چې اوس د ښکلو جينکو سره ناستې او ملاستې خوند نه ورکولو ــ هغې ته هم اوس دا احساس شوی وه چې په دومره ډېرو غمونو کې د خپل ژوند او محرومو ژړل به لکه د تاج بي بي هغه هم تماشه کړي هغې په ځان ډېر زور کوه ــ چې د کور دا ورانه ويجاړه دنيا د ظاهرشاه د ژوند او خوشحالو په زور اباد کړي ــ د هغه د سر خبر وغواړي ــ د خپلې ورنداري ملاتړ وکړي ــ د خپلې زېبو د ژوند او کور فکر وکړي ــ ظاهرشاه د زېبو د ژوند اور د ابادۍ خوبونه ليدل ــ او بيا ورستو به يې د خپل ژوند فکر کوه ــ د هغه مخې ته اوس نوي نوي ازمېښتونه ولاړ وو ــ او هغه ورته ډېر يواځې وه ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

زبرګې د بهادرشاه ټولې د سرو سپینو نه ډکې خزانې راسپړدې وې . د هغې د ژوند په لویه ډاګه ولاړ دوه بوټي ـــ اوس ظاهرشاه او زېبو وو ـــ د سرو سپینو ډېر کالي پټري چې د بهادرشاه نه ورته پاتې شوي وو ـــ د هغې مخې ته خواره واره پراته وو ـ د هغې زړه غوښتل چې دا اور د خپل کور نه بهر کړي ـ په زوره زوره ډنډوره ووهي چې خلکه!! راشئ خپل امانتونه مو یوسئ . . . د ډېرو تور سرو ، پېغلو او مجبورو زنانو بې وسۍ یې رامخې ته شوې چې دا کالي پټري یې د سود په پېسو کې د بهادرشاه سره پاتې شوي وي ـــ خو وختونه او زمانې دومره اوړېدلې وې چې د دې د مالکانو هیڅ درك نه لګېدو ـــ خو اوس زبرګه په دې تسله وه چې د ظاهرشاه د تېل مالګې دوکان ښه مخ په وړاندې روان وه ـــ د حقې حلالې ګټې رزق ته چې به کښېناسته نو خدای ته به یې سجده ولګوله ـ خدایه!! شکر دی چې نوره دې د اور نه وساتلم!! د سود دغه ټول کالي پټري تاج بي بي په خپله ولقه کې اخستي وو ـ او ټول یې په یو غټ صندوق کې سمبال کړي وو ـ کله کله خو به داسې په خود وه چې د چا به پرې د لېونتوب د دورې د راتلو خیال نه راتلو ـ زبرګه به په دې خوشحاله وه چې تاج بي بي په دې خوشحاله ده نو زه یې تپوس نه کوم .

(c) ketabton.com: The Digital Library

زبرګې د ظاهرشاه لپاره د ښې اوښائسته جینۍ لټون د ډېرو خلکو په مرسته شروع کړی وه ــ او په یوه کورنۍ کې دظاهرشاه د رشتې خبره ډېره په کامیابۍ روانه وه تاج بي بي ظاهرشاه سره نن یوه پټه صلاح کړې وه او دا یې ورته وئیلي وو چې زما پېسې پکار دي په ورور پسې خېرات کوم ــ دا کالی ښار ته یوسه خرڅ یې کړه ــ ظاهرشاه د ترور خبره کله غورځولې شوه ــ او هسې هم نن روان وه د ښار نه یې دوکان ته سودا راوړله ــ ترور ورته کالي په رومال کې راغونډ کړل او وې سپارل ورته ــ ظاهرشاه نن د وخته اوده کېدو ولې چې سبا به وختي ښار ته تلو ټوله شپه زبرګه د مصلې نه نه خوزېده ــ د ظاهرشاه د ژوند کور او خوشحالو دعاګانې یې کولې ــ سحر په توره خړه ورته پړي چائې په وړاندې اېښې وه ــ ظاهرشاه د چائیو نه یو ګوټ نیم وکړو ــ په شکور کې د مېدې سپینې پراټې ته ډېر خوشحال شو خو نوړۍ یې ترې نیمه نه کړه ولې چې په لارۍ کې به ورته زړه خرابېدو ــ د تاج بي بي ببوجي ورکړی راغونډ کړی پنډوکی یې په خړه لویه کځوړه کې سم راسم کېښودو ــ په تلو تلو کې پړي په شنه منډه د ظاهرشاه ټوپۍ په لاس رانښکاره شوه په ټوپۍ یې ورته تک سور ګلاب ټک وهلی وه ــ ظاهرشاه مسکی شو ټوپۍ یې په سر کړه ــ دواړو ترورپانو او مور ته رانزدې شو ټولو داسې ښکلولو لکه چې ظاهرشاه نن چرته ډېر لرې یو بل هېواد ته مسافرۍ ته روان وي ــ زېبو هم د لالاجي د تلو په خوشحالۍ کې د ترورپانو سره سمه راپاڅېدلې وه لالاجي ماته به د ښار نه سره سپنډل خامخا راوړې ــ هغې په ډېره مینه د ظاهرشاه نه په ولاړې لاسونه تاؤ کړل ــ سره سپنډل ــ!! ظاهرشاه د زېبو د سرو سپنډلو ارمان ډېر وخندولو ــ د پوزې نه یې کلکه ونیوله ــ سره جوړه ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره بنارسۍ ...!! په تلو تلو کې چې زبرګې پرې د مونه چُپ کول.
. . ظاهرشاه د خپلې خور سره ټوقې کولې ــ د سرې جوړې او سرې بنارسۍ تصور خو د زېبو په مخ د حیا غوټې په غوړېدو کړې ــ خو د تاج بي بي د زړه دنیا یو ځل بیاراولړزېده ــ!! تاج بي بي چغونعروته لاس کول چې ظاهرشاه په تادۍ د کوره ووتلوــ زبرګه په دروازه کې د پورې تمبو په شا ډېر وخت ولاړه وه په زوره زوره یې وریسې سبقونه چُف کول ــ د تمبو په رؤنو کې اوس ظاهرشاه د هغې د نظره پناه شوی وه ــ خو د دروازې پناه ولاړې زبرګې ته خپل تېر وخت ناڅاپي را په زړه شو چې نوې نوې د بهادرشاه ژوند ته راغلې وه او د راتلو سره یې په خپل قهر او غضب د کور بندیوانه کړې وه ــ ځان به ورته داسې ښکارېدو لکه په دې حویلۍ کې د لوی دالان یو سر او بل سر ته د طوطي او د مېنا په بنده پنجره کې دا هم وي ــ بهادرشاه ډېر شکي سړی وه چې د دروازې ور به یې وډبولو نو که د وخت څو لحظې به واوړېدې او زر به ساه نیولې زبرګه تر وره نه وه راغلې ــ خبر به یې نه وه لاندې باندې به یې داسې په سترګو اخستې وه چې د خوارې نه به یو دوه خطا شول ــ چاته ولاړه وې څه دې کول؟؟ د بهادرشاه دې شکي پوښتنو به د هغې وینه وچه کړه ــ خو. . . بهادرشاه هرڅه که وه هرڅنګه که وه د هغې د ژوند ملګری وه هغې خپل فکر اوس بدل کړو ــ او ځل بیا یې دعاګانې په ظاهرشاه پسې بدرګه وروليږلې ــ او بیا د وره نه رادېخوا شوه ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن د حویلۍ ټوله فضا عجیبه غوندې وه ـ ډېره چپتیا وه ـ د اور د بلېدو په کوټګۍ کې تاج بي بي هم زوړند سر ناسته وه ـ په نغري کې د اور ټولې سکروټکې په ایره خول کې بدلې شوې وې او تاج بي بي په یو خسنې د نغري نه ټولې ایرې داسې په مزه مزه لټولې لکه د خپل ژوند په ایره خول کې نن د اور یو بڅرى یې لټولو کله کله به یې په زمکه په نري ډکي ګډې وډې کرښې ویستلې ... لکه د خپل ژوند یوه ورکه ورانه نقشه یې کتله .... په سترګو کې راغلې اوښکې به یې د سرپیچك په پیڅکي اوچې کړې ... ډېر وخت غلې غلې ناسته وه چې پرې د خیالونو د دنیا نه رابهر کړه ... نن د زېبو کتنې ته یوه کورنۍ راروانه وه ـــ د زېرګې لپاره دا ډېره د خوشحالۍ خبره وه خو هغه نن د ظاهرشاه ښارته تلو ډېره ګډه وډه کړې وه ـــ سبقونو او دعاګانو یې خله ګنډلې وه خو په دې پوهېده چې د زېبو لپاره د هغې نه زیات فکر یې خپله ترور پرې لري ـــ ځکه خو نن پرې هم توده توده ګرځېده ټول کور یې جارو کړى وه ـــ په زېبو یې هرڅه سم راسم کړي وو ـــ په خپله لویه کوټه کې یې په کټونو نوي څادرونه په خپله خواره کړي وو ـــ اوس به ډېره زر سترړې کېدله ـ خو نن دې خوشحالۍ ډېره نه ستومانه کوله ـــ زېبو ته یې هم دا سپارښتنه کړې وه ـــ چې ځان ښه جوړ کړي ـــ زېبو د وړې ببو خبره کله غورزولې شوه ـــ د تور ساټن ساده جامې یې چې په تن کړې نو تا به وئیل چې په توره تیاره کې چا مشال بل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړی وي ـ وېښته يې کلکه کونځۍ کړي ووخو د ببوجي په وېنا يې بيا راخواره کړل ـ نن پري د زېبو په ليدو نه مړېده ـــ پري ته هم خپله ځواني او مستي رايادة شوه ځنګه مې د جينکو وار تېر شو ـــ!! د ځان سره غلي غوندې وګونېده ـــ خو زېبو اوس په ځان اخته وه کله به يې د وړې ببوجي نه تپوس کول ـــ ببو ځنګه ښکارم ـــ؟ او کله به د لويې شيشې مخې ته ودرېده ـــ په غټو سترګو کې نري رانجه يې لاړې لاړې ډېر ښکلې ښکارېدل ـــ په مخ او وجود يې د پېغلتوب سپرلو لوبې کولې ـــ مچ وړې ببو ترېنه چپيانې اخستې ـــ اوس زېبو د وختـه تيـاره وه او وړې ببـو (پري) دمېلمنو دراتګ لپاره د نورو شيانواوانتظام جاج اخستو ـــ چې د نغري په غاړه زوړند سر تاج بي بي يې وليده نو غږ يې پرې وکړو ـــ د زېبو کتنې ته خلك راځي ـــ!! پري د خوشحالۍ نه په جامو کې نه ځايېده ـــ او تاج بي بي داسې غلې وه لکه چې چا ورته خله ګنډلې وي ـــ خو سترګې يې بيا په ورانېدو وې د پري زړه په زوره زوره ودرزېدو ـــ خدايه خېر!! دا خو بيا ورانېږي ـــ پري خلك راځي هسې نه ـــ!!! پري ډېره وار خطا وه ـــ اوس زېبو د تاج بي بي په وړاندې سمبال کړې ولاړه وه ـــ راځه! ببوجي چې کوټې ته ځو ـــ!! زېبو تاج بي بي د متې نه په قلاره ونيوه او چې ځنګ تاج بي بي د زمکې نه راپورته شوه ـــ نو په جنګ شوه ـــ ښه ته څه وايې ته به زما نه په ډولۍ کې لاړه شې؟ خاورې نه شي، سر ستا دی او سر زما دی ـــ په دې به راونه خيژي او په دې به پرې نه وځي ... قدم به رانه کېږدي ... بهادرشاه دا ټټو دې په سيوري وتړه لُور به دې رانه مړه ونه ويني ځنګه چې تا په ما حرام کړی وه داسې به ورپسې زه ستا لور ړندوم ـــ د تاج بي بي سترګو نن اور ورولو ـــ داسې تللې خبرې يو ځل بيا يې د بهادرشاه کړی ظلم راپه ياد شو ... خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان پرې لکه بیا نُوکې راښکلې وې ـــ زېبو او پرې حقې دقې ولاړې وې . . . زبرګه هم د مصلې نه راپاڅېدلې وه ـــ د زېبو رنګ خو داسې زیړ تښتېدلی وه لکه د کورکمان ـــ د پرې لاسو پښو کار نه کولو ـــ د مېلمنو لپاره يې د موړې نه سوچه روسۍ پيالۍ، پرچونه او چانك راخستلو چې د لاس نه يې يوه پيالۍ ښکته راګوزار شوه ـــ د پيالۍ ماتېدل څه وو چې د تاج بي بي د جنګ پټه يې چالو کړه . . وئې ته سر وخورې، ټکړې ټکړې شې د داج پيالۍ دې راته ماته کړه ـــ دا خو مې ځان له واده له ايښی وه څه ـــ تا پرې ګوتې پورې کړې ـــ . . . خدايه!! نصيب به مې کله خلاصيږي . . د بخت غوټې مې زر خلاصې کړې چې په خپل وخت د کور شم . رفيق جان ته مې زر واده کړې خدايه !! د بهادرشاه نه ډېره تنګه شوې يم . . . ګل غوندې ځوانۍ ته مې نه ګوري . . . د تاج بي بي په داسې چغو نعرو به اوس چا ډېر غوږ نه ګروو ـــ ولې چې خلکو به وئيل چې د ډېرو غمونو د لاسه تاج بي
بي لېونۍ شوې ده اوتې بوتې وائي ـــ

د مېلمنو ښه مدار کېدو ـ پرې ترېنه ټول وخت لکه د مچۍ تاوېده . د زېبو په ثناء صفت هم نه مړېده . د راغلې جرګې په سترګو کې د زېبو لپاره د خوښۍ په پېغام خو زېبو د راتلو سره سمه رسېدلې وه ـــ ماشاء الله جينۍ نه ده دا خو تاسو کره په زمکه سپوږمۍ راښکته شوې ده . د مشرې بي بي په خبره زېبو د حيا نه راټوله شوې وه . په سر يې لوپټه بيا بيا سموله ـــ خو د ډېرې خوشحالۍ سره يوې انديښنې هم ناقلاره ساتلې وه ـــ او مشره بي بي خو لکه چې د زېبو په زړه کې ناسته وه . . . د هغې په انديښنه يې بې اختياره ووئيل . . . جينۍ ده شرميږي . . .!! او په زېبو کې لږ دم راغی . . . زېبو خو مېلمنو ته مخې مخې ته نه شوه کېدی ولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زبرګې په بیا بیا پوهه کړې وه ـــ خلك ستا لیدو ته راځي ډېره به یې مخکښې نېغه نېغه کېږې نه ـــ او زیبو خو څه ماشومه هم نه وه ــ په خپلو روایاتو او رواجونو ډېره پوهه وه ــ بس دا لږ شان مخامخ کېدل خو یې په دې ضروري ګڼل چې که قسمت مې شوی وي نو چې سبا مې خوابښي دا نه وائي چې لیدلې مو نه وه ـــ د مشرې بي بي سره څو زنانه نورې هم راغلې وې ــ چې د سردار د ځوانۍ او ښه سرېتوب صفتونه یې کول ـــ او په دالان کې ناستې زیبو ټولې خبرې ډېرې په غور اورېدې ـ د هغې د ارمانونو غوټۍ په سپړدو وې ـ په زړه کې یې یوې کاواکه جذبې هغې سره ډېرې مستۍ کولې ـ ـ ـ د سردار نوم به یې بیا بیا غوږونو ته راتلو ـــ د ځان سره به مسکۍ شوه ـ هغې به وارخطا وارخطا ګېرچاپېره وکتل ــ د لاسو نه یې کار نه کېدو ـ د پیالو، چاېنکونو او رکېبو نه یې چې د تاج بي بي په سرپیچك دوړې څنډلې نو هیڅ بې هیڅه به د ځان سره مسکۍ شوه ـ داسې به یې ګڼل لکه د سردار دوه شوخې سترګې ورته چرته نه پټ ګوري ــ وړه ببو به د مېلمنو څنګ ته بیا بیا روانه وه او زبرګه خو یې ښه کلکه د مېلمنو سره کښېنولې وه ــ د مېلمنو سره د راغلې یوې زنانه په غېږ کې ورکوټې د پیو ماشوم وه ـ چې ډېر قلار او ښائسته ماشوم وه ـــ په غونډ مونډ پلن مخ یې دوه غټې تورې سترګې د زیبو ډېرې خوښې شوې وې ـ ـ ـ دا ماشوم لکه چې د سردار خورئی وي ــ زیبو یو ځل بیا د ځان سره په دغه کشمکش کې وه ــ چې وړې ببو ورته د سترګو او لاس په اشاره څه ووئیل ـ ـ ـ زیبو پوهه شوه چې په بله کوټه کې تاج بي بي اوده ده او وړه ببو یې د هغې څنګ ته لېږي ـ په تاج بي بي چې په هرځل خپله دوره راغلې نو بیا به ډېر ساعت په غرق خوب اوده وه ـــ او چې د خوبه به راویښه شوه نو داسې به سمه دمه وه لکه چې هیڅ پرې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي شوي ـ د زېبو سره خو دغه فکر وه چې ببوجي خوب پوره کړي چې خوب يې پوره وي نو د مېلمنو څنګ کې به ناسته وي ـــ او چې زېبو څنګه په قلار قلار د تاج بي بي لويې کوټې ته ننوته نو تاج بي بي د خوبه سترګې پرانستې وې کوټه کې يې يو خوا بل خوا کتل ـــ د کټه يې راودانګل ـــ او پښې ابله پښې روانېده چې زېبو ورته تېله داري پنجابۍ پڼې په پښو کړې ـ تاج بي بي خپلو پڼو ته بيا بيا کتل ـ زېبو ويرې واخسته چې بيا د خوده ونه وځي ـ خو داسې نه وه تاج بي بي په ډېره مينه او استقامت د مېلمنو کوټې ته لاړه ـ زبرګې چې تاج بي بي ته وکتل نو د لاسو يې طوطيان والوتل ـ خو تاج بي بي په ډېره مينه د خوراك څيزونه مېلمنو ته وړاندې کول ټول ساه صورت شوـــ د وړې ببو خو ټولې زنانه داسې خوښې شوې وې چې ترمانښامه يې پاتې کړې وې او دا يې لاورته هم وئيلى وو چې که خداى کول زر به خپل شوـ د سردار د مور لپاره خو دغه يوه خبره هم د مرادونو نه ډکه وه ـ تاج بي بي يې بورقې په تونۍ کې داسې سمبال کړې لکه چې په مېلمنو يې ډېرې شپې کولې ـ زبرګې او پري يو بل ته وکتل ټول ډېر خوشحاله وو ـ د سردار مور ته خو خپلې لورداسې په ډکه خله امبارکي ورکړه چې د ډېرې خوشحالۍ نه اوچته راپاڅېده او په تاودو پېرونو شوه ـــ د تاج بي بي په زوره زوره د لاسونو پړقا به چا منعې کړې وه ـــ د زبرګې وارخطا شو ـ زېبو په رېبدو شوه او د پري هم د لاسو پښو نه دم اوختو ـ!! د سردار د مور خوشحالي خو په ځاى وه ـ خو د تاج بي بي لاسونه پړقول او په خانك په ډمامه راباندې کول ـــ په هغې د بلې دورې انګازه وه ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوړي غرمه د کال هومره وي د ډوډۍ خوړلو نه پس په ټولو مېلمنو سترګې مرغۍ مرغۍ کېدې . زبرګې په لوی دالان کې د مېلمنو د څملاستي لپاره کټونه سم کړل . ځکه چې په دالان کې یخه یخه هوا لګېده . د ماسپخین مانځه ته لا ډېر وخت وه ــ د سردار د خور سره خوا کې خپل د ګل په شان زوی بې غمه اوده شوی وه د مور یې هم سترګې په خوب ورغلې وې . . . پري په کوټه کې د زېبو سره د کټ په لنګه داسې اوېره غوندې پرته وه څنګل یې په سترګو اېښې وه ـــ نن ټول ډېر خوبولي وو ولې چې نن سحر وختي د مُلا د اذان سره سم ټول راویښ شوي وو ــ زبرګه خو چې شپه کې د تهجدو لپاره راویښه شوې وه نو ترمانځه یې بې شمېره وظیفې سر ته کړې وې ولې چې نن ظاهرشاه ښار ته روان وه ــ پري، تاج بي بي او زېبو هم د وخته راپاڅېدلي وه ــ د مېلمنو سره ناستې پاستې او منډو تررړو په ټولو پرکالي راوستې وه ــ د ځانه څوك هم نه وو خبر چې د زبرګې په اواز د ټولو سترګې وغړېدې ـــ د مانځه وخت دی ـ د ېوال ته لوی لوی سیوري راغزېدلي دي ـــ د سردار مور خو زر د اودس چاراندام لپاره د پري د لاسه کوزه واخسته . زبرګې د مېزري پلنې پلنې مصلحې په قطار په دالان کې د ټولو لپاره خورولې چې د سردار د خور د هیبت په اواز ټولو منډې کړې . . هلۍ هلك نشته دی . . . هلك مې څه شو؟؟ پري په منډه دروازې ته لاړه ـــ خو د دروازې پورې تمبې په زنځیر کلکې تړلې شوې وې ـــ د ماشوم په داسې غائبېدو په کور کې الغلۀ تلغاۀ شو ــ زېبو د تاج بي بي ببوجي د کوټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورې ور په زوره دېکه کړو ــ او ــ.. د ډېرې حېرانتيا ــ ــ دلاسه يې په خله لاس کېښودو ــ څه ګوري چې تاج بي بي هم په خپل کټ کې بې غمه اوده ده ــ او ماشوم يې دځان سره جخت څملولی دی ... په خپله اوچته کړې لمن کې يې مخ پټ کړی وه او په ښکاره شوې سينه ورته ماشوم کلکه خله لګولې وه ـ ماشوم هم اوده وه او تاج بي بي هم ــ د زېبو خو وار خطا شو ـــ خو په دې تماشه يوه لحظه ولاړه پاتې شوه ــ بيا يې ماشوم ورو غوندې د تاج بي بي د سينې نه رابيل کړوــ ماشوم چغې کړې او تاج بي بي په کټ کې نېغه کښېناسته خپله لمن يې راښکته کړه ــ او وران وران يې زېبو ته وکتل ـــ راکړه زما زوی ... ولې دې زما د تي نه وشوکولو..؟ څنګه په قلار يې زما تی خوړوــ زېبو په هېبت ماشوم د کوټې نه بهرکړوــ تاج بي بي پښې ابلې پښې بهرراووتله ـ ماشوم خپلې مورکلك په غېږه کې نيولی وه ــ په دې چغو نعرو ماشوم داسې اوتر شوی وه چې شونډې يې بوسې بوسې کولې خو ژړلې يې نه شول ــ اوس تاج بي بي يو ځل بيا چغو نعرو ته ګوتې واچولې ـــ خپله زړه پټۍ يې په زوره زوره تېرولــه ــ او مېلمانه حق دق ولاړ وو ــ په سترګو به رانه زېبو اونه وينئ !! تښتئ جارو مړو! دا به دغه شان په دې کور کې سولېږي څنګه چې زه زړه شوی يم .. ..!! او بيا په ژړا شوه ... د سردار مور غلی غوندې پري ته اشاره وکړه چې زمونږ برقې راواخله مونږ ځوــ تاج بي بي په شنه منډه برقې راوړې ــ او يوې يوې ته په سر ولاړه وه ـــ په دې ساعت وځئ چې بيا رانه شئ د سردار مور هم دواړه ګوتې غوږونو ته يوړلې ــ چې دلته په راتلو ډېره پښېمانه وه ـــ د زېبو په سترګو کې غټې غټې اوښکې په موجونو وې ـــ خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چا هم نه لیدې ـــ هغې چې ګېرچاپېره وکتل نو پرې او زبرګې هم خپلې اوښکې له ډېره غمه د لېمو په پیڅکه کې راټولې کړې وې ــ پرې خو د سردار د مور ډېر منتونه کول ـــ خورې دا لېونۍ ده نه پوهېږي ته خو زېبو غواړې زېبو خو تا ولیده ډېره عقل منده هوښیاره ده ـــ کور به دې په دواړو لاسو راټول کړي ـــ پرې که ډېر څه وئیل خو د سردار د مور تندی بدل وه ـ پوزه یې چونډله راچونډله وئې توبه!! د لېونو د ذاته مې خدای ساته ـــ دا خو ښه ده چې په وخت پوهه شوم ـ ـ ـ ـ!! د ماسپخین سیورې ډېر راغزېدلې وو ــ ټول د ظاهرشاه په طمع وو چې مازیګر به رارسېدو ـــ د زېبو د واده انډول شوې خبره خو بیا پرې شوه ـــ خو اوس د ظاهرشاه د واده طمع راژوندۍ وه ـــ پرې د زېبو څنګ کې ناسته وه ـــ "مه خفه کېږه دې کې به خبر وه ـــ د اسمان مارغونه به دې پرېښږدي ـ" زېبو هم پېغله وه ـــ خپل ټول غم یې په شا کړو او خپلې ورېې ببو ته مسکۍ شوه خو د هغې سترګو په کاسو کې د راغلو اوښکو جرګې به چا څنګه نه لیدې ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـري نـن د وختـه تنـور لمبـه کـړی وه د ځـان سـره يـې د سندرې زمزمه غلی غلی کوله ــ په تنور کې بـه يې اور لړونـی بيـا بيا وهلو ــ د تنور يوې غاړې نه به بلې غـاړې تـه تلـه راتلـه د ډوډو تياري يې نن تر لرې لرې اورېدی شو ــــ د ظاهرشاه لپاره د ماښـام د ډوډۍ نـن خـاص تيـاری کېـدو ولـې چـې ټولـه ورځ يـې لکـه د مسافرو بهر تېره کړې وه ــ د کوره لـرې ــ پـرې سرې سرې لـويې لويې ډوډۍ په دسترخوان کې قط په قط ونغاړلې ــــ کټوۍ به يې بيا بيا په انغري کېښوده ـــ رکېبۍ خو يې د ځان سره خوا کې د ماڅيګره راسې اېښې وه ــــ د لاس د وينځلو لپـاره يـې کـوزه هـم د دالان پـه ډبـه اېښـې وه ــــــ د زبرګـې نظـر خـو د دروازې نـه نـه خوزېدو ــــ په مصلحه ناسته وه خو سترګې يې په دروازه ښخې وې ... مارغان خپلو خپلو ځالو تـه سترې سترې روان وو ــ خو د حوېلۍ په ډېره چېتيا کې اوس د ماښامي په دې خړه کې مرغـو او چرچڼو داسې چغار کولو لکه د يو بل سره ميراثونـه ويشـي ــــــ يا لکه چې ډېر وخت پس ډېر سېلونه رايوځای شوې وي ــ او يـو بـل ته د زړونو حالونه وائي ــ زېبو تـه د مارغـانو او چرچڼو دې غـالمغال ډېر خوند ورکولو ــ خو د پري په مزغو دا زوَر ښه نه لګېدو ــ د هغې زړه ډېر تنګ وه ــ د دې ماښـام ټولـه تيـاره يـې د زړه نـه لکه د تور څادر راچاپېره شوې وه ــــ د نـن د ورځـې پېښـې بيـا بيـا په عذابوله ـــ د سردار د مور چوڼ کړی تندی به بيا بيـا ورياد ېدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ خپل منتونه او زارۍ یې هم یادولې ــ د ټولې ورځې سټړیا ــ او خفګان یې په وجود نرۍ تبه راوستې وه خو د ظاهرشاه راتللو ته اېغه نېغه ناسته وه ګني کله به یې سر لګولی وه ـــ زېبو ورته په پښو لاسو زور کولو ـــ هغې داسې ګڼل لکه د زېبو لاسونه هم نن ډېر بې دمه دي ـــ د هغې په سر د درد څړیکې یې نه شوې راټولولې ــ د کټ په لنګه کې د تاج بي بي د سر په سرپیچك یې سر کلك وتړلو خو درد په کمي کې نه راتللو . او په دې کې یو دم په شنه منډه د چم یو ماشوم په جړق دروازه خلاصه کړه او د لرې نه یې چغه کړه ـــ ظاهرشاه یې راوړو ـــ!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کومه لارۍ کې چې ظاهرشاه د ښار نه راروان وه د دوکان سودا یې د لارۍ د سر د پاسه تړلې وه او دې ورته په ټوله لاره د لارۍ په دروازه کې ولاړ وه چې ناڅاپي د یوې دیکې سره ښکته ګوزار شو او د پاسه پرې بل ګاډی هم تېر شو. ظاهرشاه د ټکه مړ وه ــ یو ځل بیا د حویلۍ دېوالونو وژړل ... په چغو چغو د ظاهرشاه ناڅاپي مړینې په دې کور ناتار وکړو ــ دا کور د هستۍ نه په نېستۍ بدل شوی وه ــــ د بهادرشاه په مېنه یك یو پاتې ظاهرشاه هم په وینو کې لت پت پروت وه ـــ د زبرګې لړمون بیا په چړو غوځ شوی وه ــ هغې په چغو چغو ژړل غوښتل خو ژړلی یې نه شول ـــ بس شل کاله مخکښې لیدلی خوب یې په ورو ورو ماتم کې نن خلکو ته وئیلو ــ وئي زویه !! نن د هاغه ویرې ووتم ــ زویه ته رانه روان یې ـــ خلکه! ما چې خوب لیدلی وه ـــ زما په جاء نماز چا دوه ځله په وینو کلیمه لیکلې وه ــ خلکه! زه به د خپلو بچو د غم ویرې واخستم ــ ما دا خوب چاته هم نه دی وئیلی او زبرګه ـــ هم د یوې ناتار چغې سره بې خوده شوه ـــ پرې او زېبو په کټ خلې لګولې ـــ زېبو یې سرته ناسته وه او پرې خوا ته ــ تاج بي بي ډېره غلې غلې وه ــ خو د خپل واده لپاره اېښې سره بنارسۍ یې نن چې په ظاهرشاه خوروله نو چغې یې کړې ـــ!! بیا پرې خپله دوره راغله ـــ دا وګورئ بهادرشاه د خپل زوي د واده جنجیان رابللي دي اوس به ظاهرشاه ته سره ډولۍ راوړي ــ خو زما ډولۍ څه شوه ــ زما رفیق جان ماپسې ولې جنج نه رالېږي؟؟ څه شوه زما جوړه ... زما بنارسۍ ... زما رفیق جان ... په زوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

زوره يې لاسونه پړقول ... واده دی د ظاهرشاه واده دی ـــ کله کله به پېرونو شوه ـــ خلکو به رانيوله خو تاج بې بې چا هم نه شوه رانيولی ـــ ظاهرشاه به ډېرو اوښکو او ژړاګانو کې اوچت کړی شو ـــ خلك ورو ورو روانېدل ـــ حوېلي خوشې پاتې کېده ـــ!! د نزدې ګاونډ څو ښځې د پرې، زبرګې او زېبو سره ناستې وې ـــ په دې کور د ميراتې په اواز ټولو ژړل ـــ کاڼو بوټو ژړل ـــ خو غم دخپل کور وي ـــ د مور وه ـــ د خور وه او د ترور وه ـــ زاړه مړي هم ستائيلی شول او د ظاهرشاه ارمانونه او ځواني هم ژړلې شوه ـــ لوندې غوښې اور نه اخلې ګنې زبرګه خو به د ټکه مړه وه ـــ خو بې نېټې مرګ نه وي هغه اوچته راپاڅېده ـــ په مصلحه ودرېده ـــ نفلونه او دعا يې وکړه ـــ د ظاهرشاه په وينو سرې جامې يې د خپلې سينې سره ينولې وې ـــ او بيا يې ووينځلې ـــ!! خلك حق حېران وو د زبرګې حوصلې ته ـــ د دوو زلمو زامنو پرله پسې د ناتار مرګونه يې وليدل خو د صبر او استقامت يوه نمونه جوړه شوې وه ـــ د هغې غوږو ته به چې د چا د خلې نه د ميراتې ټکی راغلو ـ نو زر به يې د زېبو نه لاسونه چاپېره کړل ـــ خدای مه کړه لور لرم ـــ! هغه به يې ځان ه رانزدې کړه ـــ خو زېبو خوارې څه کړی وی د هغې ژوند او د نوي کور طمع خو هم د تاج بې بې د لاسه خاورې شوې وه ـــ د هغې زړه خو هم مات مات وه ـ هغې ته خو هم خپل ځان ژوندی مړی ښکارېدو دومره ډېرو غمونو ته يې خپل ځان د مور او ترور شريك ګڼلو ـــــ!! د لرې تربورانو خو د ډېر وخت نه د بهادرشاه په مال دولت سترګې وې ـ اوس خو د هغوي غوږونو ته هم د خلکو ګنګوسې راتللې .... وئې چې دا لويه حوېلي به اوس د چا رسي؟ د ميراتې د مال خو ډېر ميرات خواره وي خو زبرګې په خپل ځان کې د زېبو د نوي ژوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره یو نوی ژوند راپیدا کړی وه ــ په کور کې د ځلورو تورسرو یك یوائې پاتې وجودونه به اوس د ډېرو خلکو په سترګو کې لکه د ازغو چوکه کېدل ــ خو زبرګه ډېره تکړه وه ــ پري هم د ژوند په لوړو ژورو پوهه وه ــ خو لاد ظاهرشاه د غم زخمونه د دوي په سینو ډېر تازه وو ــ دومره تازه چې ظاهرشاه او بهادرشاه یې هم مخې ته ودرولي وو ــ په دې تورسرو به د ډېرو خلکو زړونه هم خفه کېدل ــ د بهادرشاه په سود ګټلی ډېر دولت اوس د ټولو لپاره عبث او بې معنې وه ــ پري اوس په دې پوهه شوې وه چې زمانه ډېره هوښیاره ده ډېره مکاره او مطلبي ده . . . چې د بهادرشاه زامن لاړل نو اوس د پاتې ټول دولت یك یوائینۍ مالکه زما وریره زېبو ده اوس به د هغې لپاره ډېر لاسونه راځي ــ!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

دظاهرشاه دنوي غم سره سره د ژوند ډېروغمونو سرونه راوچت کړي وو ـ تاج بي بي چې به په خود وه نو د طاهرشاه او ظاهرشاه نخښې به یې زړه پورې نیولې وې په خوږو خوږو ستائینو کې به یې یادول ـــ د هغوي په کتهونو به یې څادرې او سوځنۍ بیا بیا سمولې ...د ظاهرشا د لاس د کوټې په دېوال ګیر کې رازوړند واسکټ خو یې د زړه سنته وه ـــ د دوړې مخ به یې پرې نه پرېښودو ـ!! خو چې کله به پرې خپله د مزغو دوره راغله نو کور به یې په سر اخستی وه ـــ کوټه په کوټه به همساء په لاس ګرځېده ـــ همساء به یې اوچته نیولې وه ـــ څه شو بهادری زه ورسره نن توره سپینه معلوموم ـ په رفیق جان کې د څه کمی دی چې ما نه ورکوي ـــ زما هیڅ نه دي پکار، ماته دې هیڅ نه کوي ـ خو زما د وړولو لپاره دې د رفیق جان رالېږلې ډولۍ تشه نه لېږي ـ ـ ـ !! د زېبو لپاره دا ډېره د شرم خبره وه خو هغه په دې پوهېده چې د ببوجي مې وس خپل نه دی ـــ هغې به خپلې سهېلۍ د دې غمه نه شوې راغوښتې چې په تروریې دلېونتوب دوره هروخت راتلې شوه ـ زبرګه اول د بهادرشاه تریخ والي او اوس د دوو زلمو زامنو غم په لړ وخت کې ډېره زېلې وه ـ خو د دې غمونو نه یو لوی غم خو یې د ژوندی لُور زېبو وه چې ډېرې کورنۍ به ورته راوچتې شوې خو د تاج بي بي د لاسه به وویرېدې ـــ د زېبو په وېښتو کې هم خال خال سپین لګېدلي وو ـ پري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورتـه ډېر داجونـه برابـر کـړي ووـــ دسرواوسپینوسره بـه یـې لېږلـه خوقسمت یې نه خلاصېدوـ دې غم یوه شپه زبرګه یوړله ـ او زېبو په خوشې مېره یواځې پاتې شوه پرې خو هم ډېرو غمونو اوس د کټ کـړې وه .پـه زېبو یـې د روانـې ځوانۍ نخښـې اوس نـه شـوې لیدې ولې چې د سترګو نظر یې تلی وه ـــ تـاج بي بي لاد لاسو پښـو او لېمـو پـه زور ښـه پـه ترپکـو وه ـــ دا ځل ډېر وخت پس د زبرګې د لرې خپلوانو د لوري د زېبو غوښتلو له یوه جرګـه راغلې وه ـــ دغـه کـورنۍ د دې کـورنۍ پـه انقلاباتوښـه خبر وه ـــ اوس د زېبـو طمـع راژونـدۍ شـوې وه ولـې چـې د تـاج بـي بـي ببـوجي د لېونتـوب نـه دا کـورنۍ ښـه خبـر وه د اقبـال لپـاره د زېبـو لاس وغوښتی شوـ اقبال یوکم عمره هلك وه چې زېبو یې لیدلې هم وه .پـه کـور یـې ډېرومشـرانو د دې رشـتې مخالفت پـه دې وجـه کولـو چې اقبال د زېبونه په عمرکې ورکوټی وه خواقبال داضد نیولی وه چې ماته داتوپېربې معنې ښـکاري زېبویـوه سیـاله پښـتنه حیـاداره مېرمن ده، دهغې لاس غوښتل دهغه لوی ارمان وه ـــ د پـرې خـو د زړه د هیلـو غـوټۍ ګلونـه شـول ـــ د لاس پـه تیپـدو بـه یـې د زېبـو لپاره په ډېر ارمان اېښې جامې، لوپټې کتلې . . زېبو ته به یې بیـا بیا وئیل په زړه څه ارمان پاتې نه کړې ـ پېسه ټکه ډېره ده ځان لـه هرڅه ښه ښه وکړه ـــ دلـوېې ورځـې وتـل دې دي ـ خوبیابـه د زېبـو دجدائۍ احسـاس ژړغـونې کـړه ـــ مونږبـه څه کـوو؟ زمونږخو بلـه اسره هم نشته ـــ دالوی کورخواوس ډېر ژوندي وګړي غـواړي ـــ د دې حوېلۍ نه خواوس دغم چیچتیالرې شړل غواړي ـــ هغې بـه د ځان سره ناسته زېبو کلکه رانیوله او لکه د ماشوم بـه ورتـه پـه ژړا شوه ـــ زېبـو تـه وخت او حالاتو ډېره پوهـه ورکـړې وه ـ اوس یـې د خپل ژوند د فېصلې ګړۍ هم په سر راغلې وه ـــ او ورسره ورسره

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخپلودواړو ترورپانو او د دې حوېلۍ فکر هم مل وه ـ!! خدایه!!
دا ګران امتحان زما لپاره په خپل کرم اسان کړې ـ د خدایه به یې
ډېرې دعاګانې کولې ـ ځکه چې په سر یې د یو داسې مشر لاس
نه وه چې دا بوج یې ورسره نیم کړی وی . . . چې د صلاح او
مصلحت لارې یې ورته ښودلې وې ـ بس اوس خو د دې کور نر
هم وه او زنانه هم ـ د وخت په داسې پړاؤ کې یې خپلې دواړه
ترورپانې هم یواځې نه شوې پرېښودې ـ او د خپل ژوند ـ
ستړیاګانو یې هم یوه دمه کتله ـ یو کور یو ژوند خو هغې ته هم
پکار وه ـ هغې خو چې سترګې غړولې وې ـ نو د مینې یوه
مسکا ورته د چا هم په شونډو نه وه راغلې ... هر وخت به د پلار
د ویرې نه په ګوټ کې ناسته وه ـ او دغه تیاره ګوټ د تورې
تیارې احساس ورسره لکه د همځولې رالوی شوی وه اوچې په ښه
بدپوهه شوه ـ نو دغمونوامبارونه یې ولیدل ـ سرو وینو او سپینو
کفنونو وژړوله ـ ودردوله ـ په داسې حالاتوکې نن دخپل ژوند د
فېصلې پړاؤ ته رارسېدلې وه ـ هغې ګېرچاپېرخپل لوی کورته
وکتل ـ دې دېوالونو خو هغې ته د پنجرې احساس ورکړی وه ـ
خو د دې دېوالونو په مخونود هغې د ژوند ډېر یادونه اوس هم
ښکارېدل ـ د هغې ډېرمئین خپلوان د هغې د وینې شریك وو ـ
د یو یو عکس یې هرخواته لیدو ـ دپلار د غضب ډکې سترګې ـ
د مور ترهېدلې څهره، د ترورپانو پاټې پاټې ارمانونه ـ د دو
زلمو وروڼو ـ د ناتارمرګونه ـ اودخپل ژوند ، زړه او وجودغلې
دنیا ـ خو اوس د هغې دنیا ته هم چا د خپلې نامې یوه ښائسته
رنګ داره باډیوه په هوا کړې وه ـ د هغې د ژوند اسمان په دې
باډیوه ډېررنګین شوی وه ـ د دې باډیوې تارد دې په لاس وه ـ
هغې ته دې احساس ډېر خوند ورکوه ـ اقبال ... !! د اقبال څهره

(c) ketabton.com: The Digital Library

به يې د خيال د سترګو مخې ته شوه ... هغه د ځان سره مسکۍ کېده چې د پري سلګو هغه ساه نيولې کړه ـــ!! اوس هغې يوه بله فېصله کړې وه ـ د وړې ببو لاس يې په لاس کې کلك نيولی وه د کور د ېوالونو ته يې داسې کتل لکه چې دا د ېوالونه هم د هغې په جدائۍ د اوس نه خفه ولاړ وي ـــ يو يو د ېوال او يوه يوه بلۍ د هغې په وړاندې رانسکوره ژاړي ـــ زمونږ نه مه ځه ـــ!! اُف !! اوس هغې يو سوچ کړی وه ـــ د ژوند د فېصلې د اختيار مخې ته يې يو شرط هم رامنډې کړې وي ـ او هغې د دې شرط په سر خپل لاس ډېر کلك اېښودی وه ـــ!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

☼

د اقبال کورنۍ هم د زېبو دې شرط ډېره په فکر کې اچولې وه ـ اوس نه مخکښې کېدی شو او نه ورستو کېدی شو ــــ زېبو د ژوند په دې نوي او نااشنا محاذ هیڅ ویرې نه اخسته ـ هغې اوس خپل ژوند د نوي دور د حالاتو او غوښتنو په سمون تېرولی شو ــــ هغه په رشتو او خپلوو کې د شرطونو او ازمېښتونو قائله نه وه خو اوس په دې پوهېده چې د هلك کورنۍ شرطونه لري ــــ نو د جینۍ واله دې ولې اونه لري ــــ؟ خو دا شرط زېبو اقبال او د اقبال کورنۍ ته د ډېرې مجبورۍ نه اېښودی وه ـ هرڅوك د زېبو مرستیال وو ـ د اقبال د پلار او د مور په مینځ کې هم په دې شرط تکرار روان وه ـ کله کله به دواړه ډېر لرې لرې لاړل ــــ زه د خپل زوي نه بې غېرته نه شم جوړولی . . . چې د ښځې سره یې دېره کړم ــــ !! د اقبال پلار خپلې ښځې ته ښکاره کړښه راښکله !! ګوره سړیه !! دا خو به د مجبورۍ نه وي !! خو پلار یې نه منل ــــ اخر چې اقبال د دواړو ترمینځه په دې تکرار کې شریك شو ــــ نو د اقبال پلار ته دا ښکاره شوه چې اقبال د زېبو لپاره هر شرط منلو ته تیار دی ـ اوس د هغه په قهر کې لږ کمی راغلی وه ــــ خو د ځان نه یې د خپله لاسه لاس پرې کول هم نه غوښتل . . . ځکه چې اقبال د هغه ډېر نازولی زوی وه . کور کې د اقبال جوړ کړی شوی واده د لاټجې ښکار شوی وه . هلته که زېبو د خپل شرط نه نه ورستو کېده نو دلته د اقبال پلار اسمان په سر اخستی وه . د

(c) ketabton.com: The Digital Library

اقبال د کوژدن او ورسره د زر واده خبره تر لرې لرې رسېدلې وه ــ نژدې خپلوانو او د کور زنانو خو دې ښادۍ ته سر زړوکي هم کړي وو خو دا نوی صورتحال دوه اړخه ډېر د فکر او اندېښنې وه ــ "زمانه خو به پوزه پرې شي که د زوي نه مې کړې ښځه پاتې شي" د اقبال مور ژړا ته ګوتې کړې کور يې ټول په بله واړولو ــ خو که زما په ژوند اقبال دې ته غاړه کېښوده چې د ښځې په شرط به ژوند تېروي نو دا زما لپاره مرګ دی ــ په ما دې خاورې واړوي نو بيا دې کوي چې څه يې زړه غواړي ــ!! د اقبال موروپلار به يو بل سره نژدې نه شول کښېناستی چې به يو ځای شول نو په جنګ به شول د اقبال مورخوخو څله زېبو ته ورغله د زېبو زنه يې ونيوه چې د خپل شرط نه په شا شي خو زېبو به په ډېره بهادرۍ هغې ته د خپلې مجبورۍ ځايونه په ګوته کړل ــ د زېبو خبره په ځای وه خو د اقبال د پلار ضد او سختي هم د بهادرشاه نه کمه نه وه ــ اخر د دواړو کورونو په صلاح د دې مسئلې يوه د مينځ لاره وکتلې شوه ــ اوس د اقبال پلار يو شرط لرلی وه ــ او دې شرط د زېبو لپاره يو نوی امتحان جوړ کړی وه ــ هغې ځان د ژوند په يو مشکل پړاؤ کې ليدلو ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زېبو د صلاح مصلحت څوك وو؟ د اقبال د كورنۍ شرط ته يې غاړه كېښوده ـ د اقبال د پلار شرط دومره بد نه وه . د هغې ترمخه به زېبو د څو ورځو لپاره د اقبال كورته سره د خپلو تروريانو راتله ــ د واده د رسمونو ـ امباركو سلامو نه پس به زېبو خپل كور ته د اقبال سره واپس راتله ولې چې هغې نه غوښتل چې د هغې د تروريانو جنازې دې د پردي زوم د كوره اووځي . د شرط ترمخه به د دواړو تر ژونده اقبال د زېبو سره د هغې د پلار په حوېلۍ كې د وسېدو پابند وي ـــ په دې خبره دعا د خېر وشوه ــ او د زېبو او د اقبال د واده نېټه كېښودې شوه ــ پرې خو داسې په ورو ورو ژړېده لكه چې زېبو د دې كوره د همېشه لپاره روانه وي او هغوي به يوائې پاتې شي ـ ـ . اوس د پرې مازغه هم ډېر كمزوري شوي وو خبره به يې زر د ياده وتله . . . خو زېبو د خپلو تروريانو لپاره نه مړه وه نه ژوندۍ ـــ تاج بي بي خو په لاسو پښو او ستركو روغه وه خو اوس به پرې د لېونتوب دورې زر زر راتلې . زېبو د خپل واده لپاره تاج بي بي او پرې ته هم نوې جامې ګنډلې وې . . . تاج بي بي خو لكه د ماشومانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

جینکو خپلو نوو جامو او پېزار ته داسې خوشحاله وه چې بیا بیا به یې په ځان مېچ کولې کله به یې خوښې شوې او کله به یې لرې ګوزار کړې ــ اخوا کړه دا چیړانګې ! زه په دې کندانو څه کوم ــ ماته به خپل رفیق جان د کمخواب جوړه راوړي . . . د سرې بنارسۍ سره ــ!! هغې به په نوو جامو لاړې تو کړې ــ اخ تو ــ زېبو د پري په وېنا د بهادرشاه دولت ته مټ ورکړی وه د وادہ سامانونو ته به خلك تماشې له راچلېدل ــ هرڅه د اقبال او د اقبال د کورنۍ په خوښه تیار شول ــ د سرو زرو پخواني کالي پتري ورته د اقبال پلار خپله د ښار په ښه زرګر رنګ کړل ــ هغې چې د تونۍ نه یو یو پنډوکی راخستو نو ډېره زر ستومانه شوه ــ د مور د غاړې د سرو زرو لړۍ لړۍ درنه کتماله خو یې راوچتولې نه شوه ــ هغې ډېر کالي پتري د مور په غاړه، غوږو، لاسو او ګوتو لیدلي وو ـ خو دې کتمالې د هغې سترګو ته د ژوند د یو ښائسته سفر حسین ملګری رامخې ته کړو ــ اقبال هغې ته ډېر په مینه کتل او د هغې د سینګار او ښائست صفتونه یې کول ــ هغې زر په یو وړوکي پنډوکي کې د سرو څو ښائسته بنګړي، والۍ او ګوتې رابیلې کړې . . . دا خو به پټې د اقبال مور ته ورکړم چې د خپله لوري یې زما لپاره راوړي سبا څوك هغوي ته د نېستۍ پېغور ور نه کړي ــ او یو ښائسته د غاړې زنځیر یې د هغې لپاره غوره کړو . دا به خوابنې ته ورکوم ــ!! هغې ټول تیاری په خپلو لاسو کولو ــ خو خدای خبر ولې ورته د خپل ماشومتوب د وخت خپله همځولې ګورګوره ډېره رایادېده ــ که نن هغه راسره وی نو زما نه به یې ډېر بوج اخستی وه ـ خدای خبر هغه به چرته او په څه حال کې وي . . . د ژوند ملګری به یې څنګه وي؟ بچي به یې څو وي؟؟ هغې دا سوچونه کول چې ناڅاپي د دې سوچونو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنو سره یو ازغن خیال لکه چې د هغې احساس زخمي کړو ــ د هغې زړه یې راوکنستو د هغې په ګوتو کې یوه ستن ننوتې وه ــ د یوې وړې چغې سره وئي مورې !! هغې زر خپله ګوته په بل لاس کلکه ونیوله ــ د خپل ژوند د ماضي د لوړو ژورو نه راوتې وه څه هم که د ګوتې نه یې وینې روانې وې خو هغه د خپل ژوند د نوي سفر په خیال ډېره مطمئینه وه ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـن د زېبو نکريـزې وې... د هغې همځولې ټولې د هغې سره په کُنج کې ناستې وې ــ چا تمبل غړولو ــ چا سندرې وئيلې ـ او چا د اقبال په نوم د هغې سره چېړچاړ کولو ــ زېبو ته د ژوند دې نـوي او نابلده وختونو ډېر خوند ورکولو ـــ هغې بـه د ډېرې حيا نه مخ په دواړو لاسو پټ کړو ــ خو کله کله به د هغې د وجود زړه او د فکـر پـه دنيـا کـې يـو لـوى اړى ګړى جوړ شوـ هغـه بـه د خپل تېر ژوند د تېرو وختونو په پولو ولاړه وه ــ د غمونو او د وينو د لختو نه يې ټوپونه وهل ـ هغه په دې هڅه کې دغلتـه ولاړه وه ــ د وخت په يوه داس پوله چې د غمونو د سرو وينو د لختـو نـه ورتـه اوړېدل وو ــ خو د هغې زړه ډېر کمزورى وه ـــ هغې داسې ګڼل لکه چې دا به په دې لختي کې ګوزار شي خو د ژونـد او مينې يـو مهربان لاس اوس هغې ته راغزېدلى وه د خپلو ټولو محبتونـو سره ــ د ډېر اخلاص سره، په دې احساس هغـه پـه کُنج کې د ډېرې خوشحالۍ نه راوغوړېده لکه د سپرلي د تازه ګلاب ــ همځولـو د هغې د وېښتـو نـه د اوربـل وړې وړې کمڅۍ جوړولې ــ هغې پـه زړه کې پټ له ډېرې مينې د کمڅۍ په دې ولونـو يـې خپـل زړه او خپل ژوند او وجود د اقبال پـه نـوم نغښـتلو ــ چمنې خو د زېبو د واده نکريـزې او شـمعې پـه ډېـر اخـلاص راوړې وې ـــ د چمنـې د غېږې زوې لـويې لـويې چغـې وهلې خـو چمنـې د زېبـو سره لکـه د خپلـې سـکه خـور د خپلـې مينـې پـت پـاللو د هغـې د واده پـه خوشحالۍ کې يې پېنځې دومره اوچتې کړې وې تابـه وئيـل روانـو اوبـو تـه وردانګـي .خـو دا يـې د زېبـو د واده بامبيړونـه پـه سـر

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخستي وو ــ او زېبو ته يې د خور کمی نه ورکولو ــ زېبو به د تمبل او لاسونو په پړقاري کله کله د ځانه ورکه هم شوه ـــ د هغې همځولو به د سندرو ډکې جولۍ په هغې لکه د باران ورولې ــ شپه ده د نکريزو جينکۍ تمبل وهينه ... خلك د هر خوا نه په واده راغلي دينه ـ خو د زېبو لېمه به د اوښکو نه راډك شوي وو ــ هغې ته به په دې مېلـه کې د خپلې مـور، د خپلـو وروڼـو ځهرې نـه ښکارېدې د يوې خور د ژوند لوی ارمان دا وي چې د ژوند د نوي سفر لپاره يې خپل وروڼه په قلار قلار تر ډولۍ بيائي او نن د زېبو د ژوند دې لويې محرومۍ په هغې چکونه لګول د مور د دعاګانو لپې يې نه لرلې ــ د پلار د مينې لاس يې نه ليدو ــ د وروڼو د مضبوطو متو تکړه حصار يې د ژونده ډېر مخکښې نړېدلی وه ــ هغه ځنګه يك يواځې د لېونو سيېلنو تروريانو سره پاتې وه ـــ هغې ته د خپلو تروريانو ارمانونه هم ځومبك ځومبك رامخې نه شوي وو. تاج بي بي خو د واده او کور ارمان تراوسه په طمع ساتلې وه ــ هغه نن هم د واده جينۍ په کُنج او ډولۍ کې نه شي ليدلې ـ خو وخت او رشتې د هغو لپاره ډېرې د جبر شوې وې ـ د دې حوېلۍ په ګوټ ګوټ کې ډېرو پېغلو ځوانۍ او ارمانونه دوړېدلي، خاورې شوې وې اوس خو دا حوېلۍ خلکو د يوې سپېرې هديرې په نوم پېژندله ـــ چې ژوندي په کې هم خاورې شوي وو ــ او مړه يې هم وينې وينې ليدلي وو ــ چمنې خو زېبو ته دا پټۍ زوته کړې وه چې ــ "په دې در بيا قدم مه ږده ـــ" خو د زېبو نه به خپل کور او د ېوالونه ځنګه هېرېدل ــ د يادونو د ښو او بدو وختونو يوه حواله خو يې هم دغه حوېلي وه او نن يې په دې حوېلې کې د هاغه ټولو حوالو يوه ؟؟؟؟؟ شپه پاتې وه ـــ دا احساس هرځو که ډېر د هغې لپاره د تکليف وه خو د هغې لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تسکین خبره دا هم وه چې هغه د یو نوي ژوند لپاره خپل نوي کور ته روانه وه ـــ پري او تاج بي بي دواړه نن په دې شپه نه پوهېدې چرته به په یوه کوټه کې اودې پرتې وې خو د زېبو فکر د هغوي نه هم چاپېره چورلېده ـــ پردی سړی که ډېر هم ښه شي خو زما لپاره به وي ـــ زما ترورياني چرته پېټی ونه ګڼي ـــ هغه به اند ېښنې واخسته ـــ اوس ګلابې د هغې لاسونه په نکريزو سره کړي وو ـــ درنګ ساعت له د اوربل خورولو لپاره د اقبال کورنۍ راروانه وه ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

☼

د زیبو نن ډولۍ وه ــ هغه د دې حویلۍ وړمبۍ پېغله وه چې د پېغلتوب د حد نه وتونکې دې مقام ته رسېدونکې وه د دوارو تروریانو د ارمان مقام ته ـــ د اقبال د کور د انګړ ګڼ جنجیان هم د ډهول سُرنا سره راروان وو ــ د کلي بل سر نه به د ډهول غږ ډېر واضحه راتلو ــ خو د زیبو په کور کې د راغلو مېلمنو غال مغال به دومره سېوا وه چې د لرې نه د ډهول او سرنا اوازونه به پکښې ورك شول ــ زیبو په سره جوړه کې غونډه مونډه پټې سترګې ناسته وه ــ خو د پټو سترګو په شا یې د راتلونکو اوښکو مخونه د ښو شپول پټ ساتلي وو ــ خو داسې ښکارېده لکه چې زیبو هم د نورو پېغلو د ارمان په دې موقع د څو اوښکو تویولو رو ایت په ځای ساتلو څه هم که د اوس نه د اقبال شوخیانو، د هغه ښکلې وتې دنګې ځوانۍ د خپل شرارت او لېونتوب په لاسونو تخنوله خو د هغې په سترګو کې راغلې اوښکې اوس د هغې په ګلابي اننګو لکه د پرخې پرتې وې ـــ چمنې به د هغې د مخ نه د بنارسۍ پلو په ورو غوندې اخوا کړو د هغې په غوږ کې به یې پټه څه خبره وکړه ـــ زیبو به سر د حیا نه نور ښکته کړو ــ زړه یې بې واره بې درزېده د نوي ژوند د خوشحالو سره سره څه فکرونه او اندېښنې هم د زیبو ملګرې وې ــ ځکه چې د پېغلو د قسمتونو سودا ډېره عجیبه وي ــ ژوند که سمې وخورې خو ټول عمر د پېغلې ژوند جوړ شي خو که په نوي کور کې د نوي ژوند تو له لړه ګډه وډه شي نو د تمام عمر سرخوږی وي ــ ګلابې په سور بخملي استر کې نغښتی قرآن پاك په ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

احتیاط د هغې لاسونو کې ورکړو ـــ زېبو د قرآن پاك مخ ښکل کړو او بیا یې په قلار خپلې سینې پورې ونیولو ـــ هغې ته ډېر سکون محسوس شو ـــ اوس پرې په سرو سترګو د هغې سره نزدې د ډېر وخت نه ناسته وه هغې د زېبو سینګار نه شو لیدی خو د زړه په سترګو یې زېبو ډېره ښکلې لیدله ـــ ماشاء الله . . . د زېبو په لور چې څنګه هغې لاړه توکله نو د جمنې د غېږې په ورکوټې زوې لکه د پوواړې پرېوتل ـــ د کلي کسبګرې تورې خو د سپېلنو نه داسې لوخړې پورته کړې وې چې په هرچا توخی لګېدلی وه ـــ اول ښه شېبه د زېبو مخې ته ولاړه وه په یو لاس کې نیولی د سپېلنو د تالي نه به یې په لاس لوګی د زېبو مخې ته شړلو ـــ نظرمات د شنو سترګو، د تورسترګو نظرمات، د لارې د کوڅې، د چم د ګاونډ، په هوا کې د مارغانو، په اوبو کې د مهیانو، په جنج کې د راتلونکو نظر مات مات ـــ د تورې په دې وینا پرې زر د غاړې نه د ګرېوان په لاره د پېسو ډکه کڅوړه راواخسته او د زړه په دلیل یې یوه روپۍ د تورې په لاس کېښوده ـــ په زېبو هم د سپېلنو لوګي توخی لګولی وه ـــ په پوزه یې رېښمین رومال کلك اېښودی وه ـــ د جنج د ډهول سُرنا اوازونه رانزدې شوې وو ـــ پرې خپله نوې جوړه په غاړه کړې وه ـــ تبله دارې پنجابۍ پڼې یې په پښو کړې وې ـــ بورقعه یې لکه د مېلمنو په ترخ کې نیولې وه ـــ د کور د ټولو کوټو، صندوقونو کونجیانې یې څه زېبو ته حواله کړې وې او څه یې ځان سره په کڅوړه کې ساتلې وې ـــ د زېبو سره خپلې دواړه تروریانې هم روانې وې په دې خبره او احساس د ډېرو خلکو زړونه هم خفه وو ـــ که کور داسې میرات نه وی نو داسې به ولې کېدل؟ خو ډېرو خلکو اوس هم بهادرشاه ته بدرد وئیل ـــ دا هرڅه د هغه د لاسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـوي دي اوس بـه د دواړو لښـکر بچـي ګرځېـدل، دا خبـرې او ګنګوسې د زېبو په غوږو هم لګېدې ـ خو زېبو ته د ښه ژوند او نصیب دعا په هره خله ګرځېده ـ زېبو به پرې پټ په زړه کې امین وئیل ـ د رخصتۍ وخت نزدې وه د زېبو د داج د سامان نه لویه حویلي ډکه وه ـ چمنې او ګلابې په ډېره مینه ټول سامانونه په مېدان سینګار کړي اېښي وو ـ خلك د حېرانتیا په سېلاب لاهو وو ـ وئي ! دا کارخانې دې ورته خدای بختورې کړي ... نصیب يې شه !! تورې خو د داج سامانونو ته هم سپېلني لوګی کول ـ سره پالنګونه، کرسۍ، صندقونه، الماری، په دلو دلو لوښي لرګي او په صندقونو کې د سرو زرو خښتې هم قطار قطار زېبو په خپلو لاسو اېښې وې ـ!! ټول سامانونه اوس د زېبو د ډولۍ نه مخکښې د اقبال کور ته وړلی شول ـ هرڅوك رامخکښې کېدل هرچا د زېبو د بې څوکۍ د خاطره د هغې خدمت ته بډې راښکلې وې ـ د اقبال خوېندو او مور خو د سامانونو نه ګېرچاپېره داسې بنګړې اچولې چې خلك يې په تماشه وو ـ اقبال د ورونو او دوستانو سره ـ په سور جوړکړي پالنګ ودرولی شو ـ په غاړه ورته د روپو امېلونه قطار قطار ځلېدل د پرې په پښو ډېر په احترام د سلامۍ د خاطره پرېوتو پرې ځان ته رانزدې کړو په تندي يې ښکل کړو ـ او په زړغوني اواز يې ورته ووئیل ـ په خدای او تا مې سپارلې ده ـ اقبال د پرې لاسونه کلك ونیول لکه چې خپل کلك لوظ د هغې سره بیا کوي ـ د اقبال خوېندې او مور په جامو کې نه ځایېدې په دروازه کې خو سره د ارمانونو ډکه ډولۍ سم د سحره د زېبو په طمع پرته وه ـ د سرې بنارسۍ نه لاندې ګېرچاپېره ترېنه ول ول د سپین څادر ترلې پردې د بنارسۍ پیڅکو پټې کړې وې ـ ټول خلك په تاج بي بي پسې لی په لی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځېدل ــ څه شوه چرته لاړه؟؟ د تاج بي بي هیڅ درك نه لګېده ــــ او چې څنګه دوو تکړه ځوانانو ډولۍ ته اوږه ورکوله ــــ نو داسې یې محسوس کړه لکه چې ناوې پخپله د وخت نه مخکښې ډولۍ ته راختلې وي ــ دواړو یو بل ته وکتل ــــ او بیا یې ډولۍ په ځای کېښوده چې په دې کې د اقبال پلار په دې کسانو غږ وکړو هلکانو زر کوئ ناوخته کېږي ... او چې د اقبال پلار ته دې کسانو دا خبره وکړه نو هغه د حېرانتیا نه ګوته په خله شول ــــ نه یره!! هغه زر د ډولۍ نه پرده په قلاره اخوا کړه ــ او بیا یې ټوپ کړو ....

خلك د خندا نه رغړېدل ــ ډولۍ کې تاج بي بي د ډېر وخت نه ناسته وه ــــ خلکو ورته منتونه کول ــ ته راکوزه شه چې زېبو کښېنوو ــــ خو هغې ډولۍ داسې مضبوطه نیولې وه چې پرېښوده یې کله ــــ زېبو به خپل کار کوي ــ دا زما ډولۍ ده ګورې نه خپل رفیق جان راپسې راوړلې ده ــــ هله زر کوئ اوچته مې کړئ ــ!! د اقبال پلار حېران حېران په دې نوي صورتحال ولاړ وه ــــ د تاج بي بي سره زور هم چانه شو کولی ولې چې مېلمنو کې داسې د عزت مېلمانه راغلي وو چې د هغوي په وړاندې د تاج بي بي د لېونتوب او دورې ذکر هم نه شو کېدی ــ او فېصله په دې وشوه چې اول به تاج بي بي په ډولۍ کې ورسولې شي ــ بیا به ناوې پسې راشي ــ د تاج بي بي ډولۍ په ډېره چټتیا اوچته شوه ــــ او ماشومانو چغې کړې ــ الالاکۍ الا ــــ تاج بي بي د ډولۍ نه سر راوښکلی وه ــ په زوره زوره ــــ الاوایئ ــ!! او ماشومانو به نورې هم چغې کړې الالا ــــ د تاج بي بي ډولۍ روانه شوه خلك د خندا نه شنه ووــــ خو د زېبو په مخ د اوښکو سمندرونه لیدی شوــ هغه وړو وړو سلګو نیولې وه ــ د ترور په ارمان یې په زوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

زوره ژړل خو يوه محرومي يې د خپلو ورونړو هم راپه زړه شوې وه ــ د هغې د بنارسۍ د پيڅکي ترلو څوك هم نه ووــ هغه ګلابې او چمنې يو خوا بل خوا د لاسو نيولې وه ــ د هغې په شا نه د مور د دعا جولۍ وه او نه يې په سر د پلار د مينې لاس ــ څنګه بې څوکه روانه وه ــ د هغې قدمونه وخت او دې احساس ارجل برجل کول، داسې ورته ښکارېده لکه چې دهغې په پښو او قدمونو پورې چا غټې ګټې ترلې وي ــ هغې قدم نه شو اخستی د ژوند د نوي سفر دا ورمبی قدم او لار يې څه ډېره عجيبه ګڼله ــ!! د يوې لحظې لپاره په ټولو خلکو او په دې لويه حويلۍ چپتيا خوره شوې وه ــ خو د ډهول او سُرنا اوازونو دغه چپتيا د خپل شور په کومې کې ننباسله ــ اوس د هغې قدم سپك شوی وه ــ د زېبو ډولۍ رارسېدلې وه ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زېبو لپاره سینګار کړې شوې کوټه د هغې د داج په سامانونو تر خلې ډکه وه ــ خو کوټه یوه عامه کوټه وه چې د هغې او د اقبال لپاره سرو پالنګونو لکه د ناوې سینګار کړې وه زېبو ګېرچاپېره کتل هغې ته د خپل پلار لویه حوېلي رایاده شوه خو زر د حوېلۍ سره تړلو تورو تورو د غم ډکو وختونو راولړزوله د هغې زړه په دې احساس ډېر راتنګ شو ــ لکه چې چا په ورغلي موټې کې کلك نیولی وي ــ خو بیا یو ښائسته احساس دم دلاسه کړه د اقبال د ملګرتیا او د ژوند احساس د هغه د لاس او مینې احساس ... هغې د سترګو نه ټول خیالونه اخوا دېخو وشړل، اوس هغه د اقبال په طمع وه ــ او بیا چې په ورو شان د هغې د کوټې د پورې ور تمبه خلاصه شوه نو هغې داسې وګڼل لکه د هغې د ژوند انګڼ ته په دې ښکالو بې شمېره سپرلو ډکې ډکې غېږې د رنګ رنګ ګلونو، خوشبویو او خوشحالو راوړې وي ــ اقبال د خپلې ښائسته رنګ جوثې او دنګې لوړې مردانه کوارې سره د هغې په وړاندې ناست وه ــ هغه د حیا نه بیا راټوله شوه ــ د ګلابې او چمنې ډېرې شوخې خبرې ورته رایادې شوې ــ دا شپه او دا وختونه د هغې د نوي ژوند او ناویتوب په سینه ډېر درانه دران ښکارېدل ــ ځکه د ژوند د ډېرو ازمېښتونو، وسوسو اندېښنو درانه درانه کاڼي پرې پراته وو ــ خو اقبال په ډېره مینه او استقامت د هغې لاس نیولی وه ــ زېبو خپل ځان د یو نوي اسمان په مخ راځلېدونکي نوي امیدونو او هیلو ستورې ګڼلو اقبال یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم د دې هیلو د رڼاګانو ملګرې وو ـ ژوند ډېر ښائسته وه لکه د جانان ـ زېبو تېر وختونه به نه یادوي مونږ به د نوي ژوند لوظونه کوو ـ !! اقبال چې د هغې په نازك لاس خپل مضبوط لاس کېښودو نو د هغې ذرې ذرې ژوند او وجود په دې احساس راتهول شو ـ هغې ته د اقبال او خپل ځان ترمینځه د عمرونو خوره وره فاصله هم په دې احساس رالنډه محسوس شوې وه ـ خو دا یو حقیقت وه چې زېبو په عمر کې د اقبال نه څو کاله مشره وه د زېبو په احساس دا خبره هم لکه د مچۍ ناسته وه ـ خو هغې دا عزم کړی وه چې د عمرونو دغه فرق او توپیر به د خپل ژوند نه لرې ساتو ـ ځکه خو هغې د خپلو هیلو دنیا د اقبال د سیورې لاندې جوړه کړه ـ ژوند د خوشحالو او سپرلو په لاره روان شو ـ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاج بي بي خو چې څنګه د ډولۍ نه راکوزه شوې وه ـ په خله غلې شوه ـ د زېبو زړه به هروخت لکه د پاڼې رپېدو چې په ببوجي مې دوره رانه شي ــ هغې له ويرې خپل ناويتوب هم نه شو کولی ـ خړه پړه به ګرځېده ـ خو تاج بي بي اوس ډېره غلې غلې وه ـــ د خپل هاغه ارمان نه لاس په سر شوې وه چې د مودو مودو نه ورسره ملګرې راروان وه اوس يې نه د ډولۍ خبره کوله، نه د واده ــ نه به يې رفيق جان يادولو او نه يې د هغه کور ــ بس غلې غلې به ناسته وه لکه چې د ژوندي يو کس سره يې هيڅ رشته نه وي لکه يو پردي کور ته راغلې وي ــ پردو خلکو کې راګېر شوې وي ـ زېبو د ببوجي په دې نوي حالت ډېره خفه وه ــ د اقبال سره يې څوڅو ځله دا خبره وکړه چې ښه د مزغو ډاکټر ته يې وښائي خو اقبال به خبره په بله واړوله ـ د وخت سره به خپله ښه شي ــ!! اوس زېبو دا غوښتل چې د شوې معاهدې ترمخه اقبال له دې سره بيرته د هغې حوېلۍ ته لاړ شي او کېدی شي د ببوجي حالت هم د خپل کور په ليدو ښه شي ــ خو اقبال به خبره اخوا دېخوا کوله ــ زېبو ډېره خفه وه چې د ژوند په وړمبو ورځو کې دومره زر اقبال د خپلو خبرو نه لاس په سر شو مخکښې به يې څه حال وي خو اقبال ډېرسيانه وه، د هغه په دلاسو به زېبو بيا په خپل زړه د صبر کاڼې کېښودوـ د هغې په دولت د اقبال د کورنۍ ژوند بدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو ـ او چې اقبال تك سپین موټر په خپله دروازه رادننه کړو نـو د اقبال مور خو ورته په لستونړو ګډېده ـ خدایه!! د زوي برکت مې له دې نه هم سېوا کړې ـ!! زېبو چې دواړه لاسونه یې په اوړو لړلـي وو اوړه یې اغږل، د خوابنې پـه دې خبره هکـه دکـه پـاتې شـوه ـــ د کور لوی واړه په هیږه داسې ګـاډي تـه ورختـل لکـه چـې پـه وړمبـي ځل یې ګـاډی پـه سترګو لیـدلی وي ـــ د څـو ورځـو نـه پـرلـه پسـې اقبال په زېبو پسې شوی وه چې ترورپـانې دې روغـې رنځـورې دي ناوې ښځه یې داسې دې نـه شـم ګرځـولې ښـه بـه وي چـې یـو مـوټر کور ته راشي نو غم ښادي به دې اسانه شي ـــ!! او زېبـو د اقبـال دا خبره هم په پټو سترګو ومنله ـ د ګاډي راتګ په کور کې څـه وه د اقبال مور ته د لـرې لـرې غـم ښـادۍ رايـادې شـوې، سحر بـه مـوټر کې یو ځای ته تله او مازیګر بل ځای ته، د زېبو خوارې نـه خـو چـا یوه خله تپوس هم نه کولوـ چـې تـرور دې دارو تـه بـوځـې ــ !! زوړ کور ټول پوخ کړی شو. د کور دې نوې جوټې خو د لـرې لـرې خلك ځان ته رابنکل د اقبال د عمرونـو د ناسـتو حوبـندو د بخـت غـوټـې وسپړدلی شوې . . . په ښو ښـو کورنـو کـې یـې کـوژدنې وشـوې ـــ د ببـوجي طبیعـت او حالـت ورځ پـه ورځ پـه زوال وه زېبـو بـه یـې ډېـر خیال ساتلو . . . یوه ورځ چې زېبو د تاج بي بي ببوجي د څنګ نـه نه خوزېده د ببوجي پېښې لاسونه پړسېدلي وو رنګ یـې تـك زیـړ وه خو کله کله به یې په تته تته ژبه زېبو ته څه خبره وکړه، زېبو به کله په خبره پوهه شوه او کله به په ببوجي رانسکوره وه سترګـې بـه یـې د اوښکو ډکې وې . . . ما خپـل کـور تـه بـوځـه . . . او چـې څنګـه ببـوجي د خپـل خـواهش اظهـار وکـړو . . ډېـر پـه قـلار ـ نـو زېبـو تـه داسـې ښـکارېده لکـه چـې ببـوجي د ژونـد اخـري ارمـان هغـې تـه مخکښې کړو ـ!! هغې زر د تاج بي بي د تندي نـه بوسـه واخسـته

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې اوښکې يې نورې په لېمو کې پاتې نـه کـړې شـوې د تـاج بـې بې مخ او تندی د زېبو په اوښکو تر شوي وو او چې زېبو وکتـل نـو د اوښکو په ډکو سترګو تاج بي بي ببوجي هم زېبو ته کتل ـــ لکـه چې خپل کور ته د بوتلو لوظ ترې اخلي ـــ زېبو چغو پـه سر د تـاج بي بي کټ ته ناسته وه د هغې لاس يې پـه لاس کـې کلـك نيـولی وه ـ په رڼو رڼو اوښکو يې ژړل ـــ يو ځل بيا د ببوجي په ارمـان هـم او په خپله بې وسۍ هم ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

زېبو چې په ځنکدن ترور خپل کور ته روانوله نو د کور د خلکو تندي خراب وو خو اوس زېبو دې هرڅه ته ملا ښه کلکه تړلې وه او چې اقبال په دې پوهـ شو چې زېبو اوس اراده کړې ده نو هغه يې هم په نه زړه ملګرتيا وکړه ـــ د حوېلۍ دنيا يو ځل بيا د زېبو مخې ته ډېر وختونه راوړل ـــ ډېر څه يې د تصور په شيشه وځلېدل . . . د حوېلۍ نه يې ډېرې جنازې وتلې ليدلې وې او يو ځل بيا ترېنه جنازه وتونکې وه . زېبو د خپلې ترور اخري ارمان پوره کړی وه ـ تاج بي بي چې څنګ د خپل کور د پوالونونو ته وکتل نو داسې رنځوره مسکۍ شوه لکه د خزانونو وهلی يو ګل چې چرته په هوا اوښوري مسکی شي يا د ژوند په هيله پروت يو رنځور چې ناڅاپي د مسيحا مخ ووينی ـــ او بيا يې خپلې سترګې همېشه لپاره پټې کړې ـــ زېبو په چغو چغو وژړل د خپلې ترور يو يو ارمان ژړوله . . . خو يو ارمان د زېبو په زړه هم پاتې شوی وه ـــ د هغې په خېټه کې د ساه اخستونکي بچي مخ يې ببوجي ونه ليدو ـــ ببوجي لړه به ايساره شوې وې . . . خو مرګ ژوند د خدای په رضا وي . انسان ډېر بې وسه وي يو ځل بيا ګلابې او چمنې هغه راوچته کړې وه د هغې اوښکې يې وچولې . . ـ هغې له يې تسلۍ ورکولې . . ستا حالت د دومره ژړلو نه دی ماشوم ته دې ژړا نه ده ښه . . . . او چمنې هغه دلاسه کړه ـــ هغه نن ډېره خفه وه . . . خو داسې د مړو ډېر غمونه هغې ليدلي وو . . .

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببوجي هم په کې شمار شوې وه ـــ خو دا ژړا او اوښکې د زېبو د یو داسې پټ غم وې چې هغې په زوره او ښکاره ژړلی هم نه شو .

د زېبو د اولاد د زېږون نېټه رالنډه وه . خو هغه په دې خوشحالۍ نه پوهېده . مجبوراً هغه بیا د حویلۍ نه کور ته راغلې وه . نن د هغې په ملا نرې نرې درد وه اقبال ته یې د شپې نه وئیلي وو چې په کور کې اوسه خو اقبال د یو ضروري کار په بهانه تلی وه، زېبو په خپله کوټه کې پرته وه . چې ناڅاپه یې خواښې په جنګ کوټې ته راننوته ـــ بي بي! دا ته چې کټ کې پرته یې نو دا کارونه به څوك کوي ـــ زما لوښه خو خپله مېلمنې دي نن سبا یې که نصیبونه راویښ شول نو ځي به . کور خو ستا دی . د اقبال مور داسې په څپکُونو خبرې کولې لکه چې د زېبو د ساعت ګړۍ د حالت نه ناخبره وي ـــ زېبو د کټ نه راپاڅېده چې د ناتار یوې څرېکې بیا کټ کې وغورزوله ـــ ښه ـــ لکه دا بچي مونږ نه دي راوړي . . . ته داسې د دیارلسو کالو نازکه جینۍ یې . . . پخې زړې چې لااولاد درنه بود شي ـــ د اقبال مور به زېبو ډېره تنګوله خو نن یې د هغې په زخمونو داسې مالګې دوړولې چې د هغې د زړه نه خدای خبر وه ـــ او بیا په لویه خېټه پټه خُله کارونو ته ونښته ـــ د زېبو زړه ډېر خفه وه هغې د خپلې خواښې په رویه احتجاج هم نه شو کولی ـــ او بیا چې شپه د نیمې اوړېده نو د زېبو غېږې ته د هغې د ژوند او وجود یو مشال راغلی وه ـــ زېبو د وړوکي مشال په راتلو خپل ډېر غمونه هېر کړل . . . د اقبال نه دې واحدې یك یوې کړې ګټې د هغې سپور ستغ ژوند د خوشحالو نه راډك کړو ـــ خو چې کله د هغې بلې ترور وړې ببو پرې سترګې پټې کړې نو د پلار او نیکه دې اخري نخښې بېلات ډېره ګډه وډه کړه . . . خو اوس به د مشال د مخ وړو وړو پلوشو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې د ژوند او وجود ټولې تیارې تښتولې ـ اقبال د هغې سره ښه وه او که ښه نه وه ـ؟ د دې سوال جواب هغې نه شو لرلې بس خو د مشال په اسره یې ژوند د اقبال په څنګ کې هم تېرولو ـ اوس اقبال د هغې د پلار نه پاتې د هاغه لویې حویلۍ سودا هم کړې وه او چې په دې کې ورته زېبو لړه کلکه شوه ... د پلار هډوکي مې څنګه خرڅوې؟ نو اقبال خو غلی شو خو خوابښې یې په جنګ شوه ـــ ورکه دې د پلار دا سپېره حویلۍ شه د هغې نه خو خلك ویرېږي شکر کوه چې دې بنګلې ته مې راوستې یې ـ!! او د زېبو په خله راغلې دا خبره داسې غلې شوه لکه چې راغلې نه وي زېبو ډېر وخاندل ... دومره ئي وخاندل چې په سترګو کې یې اوښکې راغلې ... ښه ... دا بنګله خو د چا برکت دی. دا ځل هغې د زړه نه راوچته شوې خبره په خله راوسته ـــ او د اقبال مور په ډېر قهر پښې سپکې کړې ـ زېبو چې د خپل ژوند شا ته کتل نو یوه اسره یې نه لیده. خو اوس یې مشال ژوند ته راغلی وه ـــ چمنه د زېبو ډېره د پناه پړدې ملګرې وه هغې ته به یې د ژوند او زړه هره خبره کوله ـ چمنې هغې ته د زړه نه یوه خبره کړې وه او زېبو دغه خبره په زړه کلکه پټې کړې وه ـ اوس زېبو ډېره مطمئنه وه ـ مشال لکه د غرګي لویېدو ـــ د هغه اونه چې به یو سپك لویېدله نو د زېبو قد به یو لوېشت اوچت شوی وه ـــ د هغې زړه په خپل مشال ډېر ډاډه وه ـ ـ ـ. او چې په کور کې د زېبو د دویم اولاد د راتلو خبره بیا بیا کېدله ... نو زېبو هم د ګلابې په وینا ډېر دارو درمل وکړل خو خوند یې ونه کړو ځکه چې د زېبو عمر اوس د بل اولاد نه وه ـ ـ.. هغې ته خو یو مشال هم پوره وه خو دا ورته د کور د خلکو یوه بهانه ښکارېده چې هغه یې زورله ـــ حالانکې دنیا دولت خو ټول د هغې وه چې ټولو پرې مزې کولې ـــ خو اوس هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اقبال په تندي هم پوهېده ـــ د خپل کم عمرۍ او د هغې د ډېر عمر پېغور به يې زېبو ته سحرماښام لګه د ښځو ورکولو ـــ او نو څه به وشي چې ستا عمر د بل بچي د پېدا کېدو نه دی ـــ!! د زېبو به د اقبال په دې خبره زړه ډېر خفه شو خو بيا به زر د مشال وجود د هغې د زړه نه د خفګان احساس لرې کړو ـــ مشال خو مې شته شکر بې اولاده خو نه يم ـــ خو هغه څه خبر وه چې په ژوند کې د خپل کور او ژوند ارمان د هغې نه يوه لويه غلطي کړې وه هغه په خپله خطا ډېره ستومانه وه ـ او اوس چې په کور کې کوم سازش د هغې په ضد جوړېدو نو د هغې هوا يې هم په غوږو لګېدلې وه ــــ

کور کې د پخېدونکي کيچړي بوئي هغې محسوس کړی وه ـ د اقبال فکر اوس د هغې نه اوړېدلی وه ـ په ورځو ورځو به د کوره بهر وه او زېبو به يې انتظار کولو ـ اوس خو به مشال هم په پلار پسې خفه وه . په وړه ژبه به يې د مور نه پوښتنې کولې ـ بابا به کله لاجي ـ!! او زېبو به غولولو ـ لاجي به ښه، خپل بچي ته به ډېر ممونه راوړي ـــ!! مشال به په لوبو شو . . . خو ماشوم مشال ډېر ځيرك وه چې خپله مور به يې خفه وليده نو رامنډه به يې کړې او اوچت به يې غېږ ته اوختو ـ د زېبو نه به دلۍ غمونه اخوا شول ـ . . د هغه په ښکلو ړڼو ړڼو سترګو کې به يې د خپل روښانه سباؤن د خوشحالو تصوير ليدو او دې طمعو او هيلو زېبو د وخت د ډېرو کړمو نه تېرولـه . اوس خو هغې دا سوچ کړی وه چې په خپل مشال به ډېر سبق وائي هغه ته به پوره پوره پام لرنه کوي او هغه به د خپل ځان سره جخت ساتي . . . د اقبال مور به ډېر د نمسي د لاس ته کولو هڅې کولې خو زېبو ته چمنې يوه خبره دا هم کړې وه چې خپل بچی چاته هم نزدې مه پرېږده ـــ ستا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژوند د ټولو نه لویه اثاثه مشال دی ــــ!! مشال هم د خپلې مور په سترګو پوهېدو چې ورته به یې وکتل نو د مور د زړه په خبره به پوې شو ــ نیا خو به یې سمه سوزېده .... بې له موره هډو ځوك پېژني نه ...ـ!! خو زېبو به په داسې خبرو اوس غوږ نه ګرولو ــ د هغې د اخلاص لاس اوس د ټولو نه اخوا شوی وه ــ ولې چې د ټولو په نیتونو هغه ډېره ښه رسېدلې وه ــ!! هغه په دې هم پوهېده چې اقبال یې د لاسه وتلی دی خو هغه یوه پښتنه مېرمن وه د خپل خاوند د کوره وتل ورته ښه نه ښکارېدل ــ او په دې خبره خو سمه ډاډه وه چې دا کور دا هرڅه د اقبال نه د مشال دي او هغې ځان په مشال په کور کې شته ګڼلو ...او بیا ... هاغه ورځ هم راغله چې د هغې په زړه کې پټې ناستې ویرې د رښتیاؤ لار اخستې وه ــ!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اقبال د دویم واده خبر زیبو ته هم رارسېدلی وه ـ زیبو نه مړه وه نه ژوندۍ ... ډېر سوچونه یې کول .. په ما کې څه کم دي؟ د ګل په شان مشال لرم څه بې اولاده خو نه یم ، ډېر مال دولت او جائداد ــ ما خو د دې کور تقدیر بدل کړی دی اقبال داسې خو نه وه .. هغه د کچه کوټې کور خو یې هرچا لیدلی وه ... خو رښتیا چا وئیلي دي ... د هرڅه سیالي شته خو د نصیب نه ... شاید دا زما برخه ده ... ما هم دغه نصیب راوړی وه ... هغې د اقبال د بې وفائۍ په دې نوې پېښه ډېر وژړل ... !! زه خو چې د کوم فکر سره د اقبال ژوند ته راغلې وم د هغې بس هم دا یوه ګټه د مشال په شکل کې زما وړاندې ده ــ نور خو ما هرڅه له لاسه ورکړل ــ زه څه خبر وم چې د ژوند په دې سودا کې به هم زه پاتې راځم ... اقبال ته خو زما د راوستو سودا ډېره د ګټې پرېوتې وه ... د پوخ کور مالك شو، د سروسپینو خاوند شو ... خو اوس به نور داسې نه کېږي ... زه به خپل ځان وپېژنم دا خو ښه ده چې ډېر هرڅه اوس هم د اقبال نه پناه دي ... ځکه چې د چمنې دا خبره به مې ځنګه هېروله چې د ښه خاوند نه نیم ځان پټ او د بد نه ټول ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

اقبال خو ډېر بد خاوند ثابت شو ـــ ټول نظر يې زما په مال او جائداد ساتلی دی ـــ!! هغې خپلې اوښکې وچې کړې . . . او په ځان کې يې يو نوی عزم محسوس کړو. . . . هغې ته نن د خپلې بې عزتۍ تپوس کول وو ـــ د اقبال ګرېوان به رانيسم او تپوس به ترېنه کوم ـــ زما څه قصور وه ـــ تا ولې داسې وکړل، زه په څه نيمګړې وم ـــ؟؟ او بيا چې اقبال راغلو ـــ زيبو لکه د ټپې مار . . . اقبال د ګرېوان نه راټينګ کړو . . اقبال حېران حېران د زيبو مخې ته ولاړ وه ـــ خو لکه د يو مجرم نه ـــ هغه ته خو دوېم واده جرم نه ښکارېدو ـــ دا يې خپل يو حق ګڼلو ـــ خو زيبو ته خپل ځان ډېر سك ښکاره شوی وه ـــ تا زما د مينې دا بدل راکړو ـــ؟ زه به تا چرې معاف نه کړم او چې زيبو ښه ډېر زړه سپك کړو ـــ نو اقبال يې په قلار لاسونه د خپل ګرېوان نه وويستل ـــ ګوره ـــ!! ما واده د نور اولاد لپاره کړی دی ـــ تا ماته نور اولاد نه شو راکولی . . . ته زړه يې . . . ته شنډه يې او په دې خبره ځان پوهـ کړه ـــ که نورې خبرې دې وکړې نو زه به درنه خپل بچی هم واخلم او بيا څه لاره دې خپله ده ـــ!! زيبو هم حېران حېران اقبال ته کتل ـــ دا هاغه سړی دی چې زما د برکته شته شوی دی . . .؟ اُف خدايه ـــ!!! هغې خپل سر په دواړه لاسه ونيوه . . . او کوټې ته يې ورمنډې کړې ـــ د کوټې ور يې په ځان پسې کلك پورې کړو ـــ !! د هغې يقين نه راتلو چې اقبال به د هغې سره داسې هم کوي ـــ د هغې خو دا خيال وه چې اقبال به د واده د خبرې نه منکر شي خو اقبال ډېر په ښکاره د دوېم واده خبره منلې وه . زيبو داسې محسوس کړه ـــ لکه چې نن هغه بيا سرتور پښې ابلې پښې د وختونو په توده دشته ولاړه ده د هغې په سر د حالاتو تود نمر نيزه وال شوی وه ـــ د هغې پښې ټولې تناکې شوې وې . . . . خو هغه زر لکه چې يو ګور او يخ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیوري راتوله کړې وي ـ مشال د هغې د سترګو اوښکې وچولې ـــ او زیبو د دې سیوري احساس ډېره په سکون کړه ـــ د هغې سترګې په خواږه خوب ورغلې وې ـ . . مشال یې د سینې سره جخت نیولی وه ـ

د زیبو یوه خبره اقبال منلې وه ـ او هغه خپله دوېمه ښځه چرته بل ځای ساتله . . . چرته کله کله به یې د زیبو خواته راپېښه وکړه ـــ زیبو به ډېره غلې غلې وه . . . د اقبال سره به یې د ضروري خبرو نه پرته یوه خبره هم نه کوله ـــ بس د خپل مشال د سره یې دا سیوری اخوا کول نه غوښتل . . . په خپل مخ به یې د سپي څرمن واچوله . . او د اقبال خیال به یې ساتلو ـ وخت لکه د باد څیر روان وه ـ مشال یې په ښه سکول کې دا خل کړی وه ، هغه په سبق کې ډېر ښه وه . . . هرځل به په ډېرو ښو لمبرو پاس کېده ـــ د زیبو ورته ډېرې سترګې وې ـــ!! د اقبال د ژوند او بلې ښځې او کوره یې ځان نه خبرولو چې په څه حالت کې دي ـ خو کله کله به یې اقبال ډېر خفه خفه لیدلو ـــ داسې به یې ګڼل لکه چې اقبال ورسره د ډېرو خبرو کولو ځای او موقع ګوري خو زیبو پرې ډېر وخت ځان ناغرضه کړی وه ـــ رابه غلو د مشال د ښه بد تپوس به یې وکړو ـــ زیبو به ورته په لنډو لنډو ضروري خبرې وکړې ـــ یوه ورځ چې اقبال څه لحظه وړاندې راغلی وه د مشال سره ناست وه زیبو ورته د چایو پیالۍ په لاس کې ورکړه ـــ اقبال د چایو پیالۍ په کټ کې کېښوده او زیبو یې کلکه د لاسه راټینګه کړه ـــ!! زیبو ماسره لږه کښېنه ـــ!! اقبال په ډېر منت او عاجزۍ د زیبو لاس نیولی وه ـ زیبو زر مشال ته وکتل چې په خپلو کتابونو کې ورك ناست وه ـــ هغې زر د اقبال نه خپل لاس خلاص کړو ـــ زړه یې بې واره واره درزېدو ـ خو اوس هغې خپل زړه ته ډېره پخوا دا خبره کړې وه ـــ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په داسې انداز به نور نه درزېږي ــ اوس د هغې زړه تش د مشال په نوم او ژوند درزېدو ـــ هغې زر خپل ځان ساه صورت کړو۔ ماته څه کارونه پراته دي ـــ!! زېبو د کار په بهانه د اقبال د څنګ نه روانه شوه ــ او اقبال ته داسې ښکاره شوه لکه چې چا د تودو چایو ډکه پیالۍ د هغه په مخ راړولې وي ــ خو دې سره زر بیا د پښېمانۍ یو احساس په هغه پرغز راوستو ــ هغه د کټه راپاڅېدو او ګړندی ګړندی د کوره اووتو ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اقبال ژوند ډېر د اړې ګړي سره مخ وه . ښځه يې ډېره بده وه اقبال ترېنه په لږه موده کې پوزې له راغلی وه . دوه بدعمله ورونه خو يې اقبال ته داسې په غاړه وو لکه چې په وراثت کې يې رسېدلی وي . . . د خلکو سره د جنګونو غوېمو لانجې به هم د اقبال سر له راتلې ـــ چا به دوي وهل او څوك به د دوي د لاسه . . . خو د اقبال ښځې به د ورونو سر وینځلو ـــ اقبال ته اوس پته لګېدلې وه چې څنګه زما د زېبو په مال جائداد نظر وه نو هم داسې زما په مال جائداد د روبينې سترګې ړندې کړې وې تراوسه پورې يې د اولاد راوړلو هيڅ طمع نه وه . د اقبال د عقل سترګې غړېدلې وې خو د هغه او روبينې ترمينځه د نکاح په ليك کې د هغه ډېر مال جائداد وه کوم چې يې د زېبو نه پټ د روبينې په نوم کړی وه . اوس خو اقبال د روبينې د ورونو نه هم په ويره کې وه . هسې نه چې د نور مال دولت لپاره ما د مخې نه اخوا نه کړي . او چې دې ويرې به واخستو نو هغه به خپل زړه زېبو ته تشول غوښتل خو زېبو د هغه نه ډېره مروره وه د اقبال او روبينې به هره ورځ په پېسو جنګ وه خدای خبر چې هغې به دا دومره پېسې څه کولې ؟ يوه زېبو وه چې په خپل مال حال کې يې د اقبال نه چرته هم د څه غوښتنه نه وه کړې ـــ تر دې چې د اختر لپاره به هم ورته هغې د نوې جوړې او پېزار وېنا نه وه کړې نو اقبال به د خپلې مخې هغې له کله هم نه راوړل ـ خو زېبو يوه نره پښتنه مېرمن وه هغې دخپل خاوندسره چرته هم دا حساب کتاب نه وه ساتلی ـ خواوس داقبال دژوندکيسه بدله وه ـ روبينې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورونږيې دهغه دنيا ته تيلی ورته کړی وه ـ مزې چرچې به يې پرې کولې اوچې اقبال به ورته دپيسو ورکولو نه انکار وکړو نو دواړو ورونږبه يې دومره ووهلوچې په لتولتوبه يې دخپل کورنه وويستلو ــ هغه ته به خپل زوی مشال او زيبو راياد شول ــ خو د زيبوچېتياا وبې پرواهۍ به لادهغه وينې وخښلې ـ ـ اوس د هغه ژوند يوه سزا وه ــ په ورځو ورځو به يې د سر وېښته او ږيره بريت نه خرئيل ـ ډير په عذاب وه هر وخت به يې زړه کې راتلل چې د دې ښځې خُله په څو پيسو بنده کړي او ځان ترېنه خلاص کړي ـ د اوښي يې هم يو بل ښکار تر ستركوشوی وه ـ اوس يې اقبال ته کرښه راښکلې وه چې د کورکاغذونه ماته وسپاره اوته ځه ـــ!! په اقبال خو لکه چې اور بل شو ــ هغه فکر کوه چې سوداګرانه نه ده ـ خود کورکاغذونه د زيبو په ولقه کې وو ـ داقبال مازغه ډير تاوده شوي وو ــ نن يې چې ښځګه په څه خبره د روبينې د ورور سره خله ووهله نو ده بل کارونه کړو خپلې تماچې ته يې لاس کړو ـ ډز ـ ـ ـ ـ ډز ـ ـ اوچې اقبال کتل نودهغه دتماچې نه دوه ګولۍ شغيدلې وې ـ ـ ـ او د روبينې ورور په زمکه اپوته پروت وه ـ هغه منډې کړې او په لږ ساعت کې د ملکونو پناه شوی وه ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د څو ورځوراسې اقبال نه وه راغلی مشال به د مور نه بیا بیا تپوسونه کول ـ خو زېبو خواره څه خبر وه ـ د مشال امتحانونه نزدې وو هغه ډېره خواري کوله ځکه یې د پلار فکر دومره نه کولو ـ خو خدای خبر څه وجه وه زېبو به ډېر سوچ کولو سړی ولې نه راځي ـ؟ هغې ته هاغه ورځ او وخت بیا بیا رایادېدو چې اقبال د لاسه کلکه نیولې وه ـ د ژوند په شان ښکلی اقبال هغې ته د ناستې منتونه کول ـ زما خبره واوره! لږه کېنېنه ـ!! د هغه دا خبره به ورته بیا بیارایادېده ـ خو د دې خبرې او خپلې وسوسې ذکر یې د مشال سره نه شو کولی ولې چې د هغه ټول پام خپل امتحان ته وه ـ د ځان سره په یو عجیبه کشمکش اخته وه ـ خدای خبر ماته یې څه وئیل ـ!! هغه په وړمبي ځل په خپلوکړو ډېره ستومانه وه ـ پښتنه وه د خپلې مور کړاؤنه ورته رایاد شول د خپل پلار ظلمونه یې رامخې ته شول ـ زما مور زمونږ لپاره د پلار سره مې څومره سختې تېرې کړې دي، ما ته داسې نه وو کول پکار ـ هغه زما خاوند وه ـ ما ته یې په ډېره سخته کې لاس راکړی وه ـ او یو ډېر لوی دولت مشال ... اُف خدایه!! ته خبر وکړی ـ زما اقبال کور ته راولی ... زه به یې وبخښم ... خو که هغه رانغلو نو زه به ټول عمر خپل ځان معاف نه کړم ـ هغه خدای ته په سجده پرته وه ـ د اقبال د راتلو دعا ګانې یې کولې ـ د هغه د اخري ځل د راتلو نېټه یې په ګوتو شمارله ـ څومره بلها موده وشوه خو د زېبو احساساتو به بیا اور واخستو ـ په مایې تورې خاورې اړولې دي او زه یې د سر خېرونه غواړم زما یې وینې څښلې دي .. او زه یې بیا راغواړم ـ هغې به کله یو فکر کولو کله بل ـ کله به مینه شوه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کرکه ... ژوند او وخت په ډېر عجيبه مقام ودرولې وه ــ د وختونو د ازمېښتونو په يو بل مدار کې سرګردانه ګرځېده ــ د اقبال سره د تېر ژوند يوه لمحه يې تر سترګو شوه ـ هاغه ورځ چې د هغه د نوم ټاپه يې په ژوند لګولې شوې وه ـ څومره ښائسته وه د هاغه ورځې او تړون احساس او تصور ـ او بيا د هغې د ژوند د نوي سفر وړمبۍ شپه د هغې د ارمانونو ډك زړه د ژوند او ښائستونو نه جوړ کړی وجود ... د اقبال د نزديکت احساس ... د هغه مينه او د هغه ځواني ... اف!! د زېبو سترګې راډکې شوې ـ هغه د خود نه وتله هغې ته زر خپله ببوجي رايادە شوه ـ څنګه به په ناليدلي رفيقي پسې خفه وه ژړېده به هغه ته يې خپل زړه ورکړی وه ـ هغه ته يې خپل وجود او پېغلتوب ساتلی وه ـ خو هغه يې نه په لاس راغلی وه او نه يې مخې ته راغلی وه ــ بس د يو نوم د يو خوب او ياد په سيوري يې ټول عمر تېرکړی وه ـ ما ته خو اقبال ډېر رانزدې شوی وه د خپل ژوند د خپلې ساه نه راپه دېخوا شوی وه ـ هغه چې ماته ځان سپارلی وه ــ!! ما چې به د هغه په لويه سينه خپل سر ايښی وه ـ د هغه په ګرېوان کې به مې ډېر ساعت خپل لاس دننه کړی وه د هغه په سينه د زيږه وېښتو احساسولو به ما ته څومره خوند راکولو ــ!! مورې ــ!! ماته ډوډۍ ، د مشال دې غږ د هغې د خيالونو دنيا تالاترغه کړه ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

اقبال د غېرې علاقې د يو اشنا كس كور كې پناه اخستې وه دلته اقبال ځان د هرې خطرې او ويرې نه په امن ګڼلو خو هغه به تهوله ورځ په دې سوچونو كې تېره كړه ـ چې د هغه د تماچې نه په شغېدلې ګولۍ به د روبينې كوم يو ورور مړ يا ټپي وي ــ د قتل ويرې به د هغه لاس پښې بې دمه كړل ــ هغه ته به د روبينې مكر او د هغې د ورونړو چالاكي مخې مخې ته كېدل ــ په چل هنر يې د اقبال نه ډېر وخت وهنه كړې وه ــ خو دا هم ښه چې د دې مكرونو دام هغه تهول عمر راګېر ونه ساتلو هغه ترېنه ځان راخلاص كړو ــ خو دا څنګه خلاصون دى؟ زه خو د خپل وجود د سيوري نه هم نن ويرېږم ــ دا ټول د زېبو او مشال ازار دى . . . ښېرې دي ــ زما دننه د يو خودغرضه سړي روح وسېږي . . . زه د مينې په ټكي كله پوهېږم . . . ما خو تل د هغې د اخلاص په بدل كې د خپل غرض نه كار اخستى دى . . . زه خو اوس يو قاتل هم يم . . . اقبال به لكه د لېونو ببر سر او د ځنګلي ږيرې سره وارخطا وارخطا ګرځېدو ملك باز يې د پلار د وختونو ملګرى وه ــ هغه به ورته بيا بيا وئيل ــ ته دلته محفوظ يې . . . فكر مه كوه خو د اقبال په اعصابو به د ويرې پېريان كلك ناست وواوس به د اقبال تهوله ورځ په دې ژړا او پښېمانۍ تېرېده . ډېر وخت اقبال د ملك

(c) ketabton.com: The Digital Library

باز په ځای کې پاتې شو۔ د سیمې ښه بد قاعدې او قوانین ورته ټول ښه معلوم وو۔ او د هغې پابندي به یې هم کوله ۔ خو د هغه تش لاس دلته هم د هغه لوی دښمن وه، هغه د پېسو ګټلو یو بل هنر لاندې کړو۔ یو داسې هنر چې په ناسته ناسته به یې سره سره نوټونه ګټل ــ او خپلې مزې چرچې یې پرې کولې ــ اقبال اوس د ځان نه پیر جوړ کړی وه ۔ شکل او کواره یې هم د رسېدلو پیرانو په شان جوړه کړې وه ۔ لویه لویه ږیره، غټ غټ وېښته، په غاړه د غټو وړو مریو امېلونه، په ګوتو د غټو غټو غمیو ګوتیانې ــ او په لاس کې امسا چې زمکې ته به یې پرې ټک ورکړو ــ او په خپله لړزېدلې چغه به یې ۔ حق الله نعرې کړې ــ نو په ناستو خلکو به یې غونې زیږ زیږ کړل ــ سترګې به یې پټې وې ۔ او شهادته ګوته به یې اسمان ته په چغه نیولې وه ــ حق الله ــ!! ډېر خلک به یې د نزدې ورتللو ارماني وو۔ ځوك ځوك به داسې وو چې ورجخت به شول لاس به یې ورته ښکلولو ــ په پښو به ورته پرېوتل، تندي به یې ورسره مږل او ځنو ځنو به د ملك باچا په دې حالت د زړه نه ژړل ــ چا به وئیل چې لاس مې یې ښکل کړو۔ نو جك جوړ شوم ۔ چا به وئیل چې لیاړه یې راتُو کړه نو د سر نه مې لکه چې چا ډېر درانه بوجونه لرکړل ــ خو په غټو غټو څادرونو کې نغښتې ښځې ۔ ۔ ۔ چې په چغو نعرو وهلو ټکولو به د کور نارینو به په دیکو دیکو راروانې کړې وې ــ او د ملنګ باچا پښو ته به یې غورزولې وې نو دا به یې کلك یقین وه چې دلته به یې ټول پېریان وتلي وي او چې کور ته ځي نوجکې جوړې به وي ــ څه چل دی بي بي ــ؟ ملنګ باچا به یو ځل بیا په اوچت اواز د یوې ځوانۍ جینۍ چې په پړو کې به یې د ملنګ باچا دېرې ته راوستې وه، تپوس وکړو۔ جینۍ به په سرو سترګو ژړل ــ کله کله به یې وران

(c) ketabton.com: The Digital Library

وران خپل نارینه ته کتل ـــ د هغې ټول بدن به په وهلو او دیکو ډېر ناقلاره وه ـ ملنګ باچا پېریان پرې راځي او په څه هم بیا نه پوهېږي ـ!! ملنګ باچا به زلفو ته څنډ ورکړو چغه به یې کړه ـــ حق الله او جینۍ به یې په پښو کې پړمخ پرته وه ـــ نارینه به یې جوړه لاسونه ملنګ باچا ته داسې نیولي وو لکه د اقا مخې ته یو غلام ولاړ وي ـ!! سمه به شي ـ خو ماته یې لړه پرېږده ـ!! ملنګ باچا به د پټو سترګو د رو نه جینۍ ته داسې کتل لکه قصاب چې څاروي ته ګوري ـــ ستا د پښو خاورې ده باچاجي خو جوړه یې کړه ـــ!! او بیا به ملنګ باچا د جینۍ نه پېریان پاڅول ـــ یك یواځې ـ یو به ملنګ باچا وه ـ او بله به جینۍ ....

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زېبو او مشال لپاره د اقبال راتله یو خوب ګرځېدلی وه . خو کله کله به زېبو د اقبال ډېره په طمع وه ـ د اقبال د راتلو طمع يې د مرګ لاسونو ته نه پرېښوده . خو بيا به د اقبال کړو او رويې ډېره ناقلاره کړه ـ هغې به بيا په شيشه کې ځان ته کتل ... زه د چا نه کمه وم ـ؟ او دا رښتيا هم وه مخ په بره عمر هم د زېبو شخصيت ته يو وقار بخښلی وه، د هغې د سپينو او تورو وېښتو نه يو رنګ قدرتي داسې راجوړ شوی وه چې د زېبو ښکلا يې زياته کړې وه اوس خو بس د هغې د خيالونو او سوچونو واحد مدار مشال وه ـــ مشال ته د خپلې مور د ژوند د هاغه تېرو سختيو هم احساس وه کومې چې هغه په خپلو سترګو نه وې ليدلې ... خو کومې سختې يې چې د پلار د لاسه په مور د هغه د سترګو د وړاندې تېرې شوې وې د هغې نه ښه خبر وه ـــ هغه ډېر وخت په نيمه شپه د مور د ژړا پټې سلګۍ ډېرې اورېدلې وې ـــ زېبو به خپل تېر غمونه خپل مئين هم ژړل خو هغې به د ژوند په لار تلی اقبال د ټولو نه زيات ژړلوـــ د خپل مشال لپاره . د خپل پاتې ژوند لپاره ـ د مور په سترګو کې به يې د اقبال د راتلو ډېوې همېشه بلې ليدلې ـــ په مخ به يې د هغه د راتلو د خوشحالۍ ګلابونه تل په خندا ليدل ـ خو وخت د کلونو د غرونو په شا پنډ وه ـــ ژوند ډېر غلی غلی په پټه خله روان وه يا لکه د سيند د ولاړو اوبو ... چې کله کله به ورته هغې د خپلو ارمانونو يو کوټ کاڼی ګوزار کړو نو د اوبو په سينه به د خورېدونکيو څپو به هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېره لرې يوړه ــ کله به د خپل ژوند د تېر وختونو په اوږو سوره شوه ـــ او کله به د راروانو وختونو په اس ناسته وه ــــ!! چې د هغې د سترګو په رڼونو کې د تصور شيشه به دوه مخونه ادل بدل کول ــ کله به يې اقبال ليدلو ــ کله مشال ــ يو مخ يوه څهره به يې په سترګو کې داسې ننوتې وه چې هغې به د اقبال رنګ هم لرلو او د مشال جوڅه هم ــ کله به په ژړا شوه او کله په خندا ـــ خو د هغې ټوله خواري زر مېوه راوړونکې وه ـــ مشال د ښار په لوی پوهنتون کې د لوړو زده کړو لپاره تلی وه ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

اقبال د ژوند په یوه داسې دنیا کې راټولېدو او غزېدو چې د هغه د مزاج او خوښې دنیا وه ـ د زېبو سره واده خو د هغه د ډېرو پېسو د لاس ته کولو ارمان پوره کړی وه خو د یوې نازکې کم عمره جینۍ سره د واده ارمان یې اوس هم په زړه کې پاللو ـ روبینه هم د هغه د عمر برابر وه ـ او اوس هغه دور وه چې روزانه به د هغه په ژوند کې نوې، وړه، تنکۍ جینۍ راتلله ـ هغه ښه په سُر کې وه ـ د دم تعویز دهنده یې هم اوس ښه روانه وه ـ د هغه دننه یو تور شیطاني روح ننوتی وه ـ د سر د درد او د سرخو بادو خو یې ځان ماهر ګڼلو ـ او دا رنځ د سړو په نسبت په ښځو کې زیات وه ـ خو ډېرو ښځو به د ټول وجود د خوږېدو فریادونه کول ـ وئیل به یې ـ لاس پښو کې مې دم نشته ـ او چې اقبال به د ځان سره خجته کښېنوله، د پرتوګ پېنڅې به یې پرې اوچتې کړې نو په پڼدو به یې ورته پوست پوست لاس وهلو ـ جینۍ به د کوره ډېره ګډه وډه راوستې شوې وه ـ خو خدای خبر چې د ملنګ باچا په لاسو کې به داسې څه کمال وه چې جینۍ به غلې شوه ـ غوټه او پرغز به ترې لرې شو ـ زړه دې څنګه دی؟ د ملنګ باچا لړزېدلې پوښتنه به هغې اورېدلې لا هم نه وه چې ملنګ باچا به لاس د هغې سینې ته یوړلو ـ ګېرچاپېره به یې لاس یوخوا بل خوا وړلوکله به یې دوېم لاس د جینۍ په سر د تور څادر لاندې لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونـدلې وه ـــ د ملـګ باچـا لاس بـه د جینـۍ د ګرېـوان پـه لاره د سینو ترحـدونو رسېدلی وه ـ هغـه بـه د خپلـو ګوتـو پـه سـرونو د جینۍ د سینو سرونه رانیـول هـڅ؟ اوس وایـه!! زړه دې څنګـه دی ـــ؟ او جینۍ به د شرم نه خولې خولې وه ـ د قهر نه به غلې هم وه ـ د هغـې پرغـز او غـوټې بـه اوس د یـو داسـې شـېطان مکـروه څهـره لیدله چې د انسان په جامه کې پټ وه ـــ کله کله به یوې نیمې پـه ډېر زور د ملنګ باچا لاس د خپل ګرېوانه راوویستو ـ پـه جـړق بـه پاڅېده ـ په قهر به روانه شوه خو په خله به یې اُف نـه شـو کـولی ـــ کـه خلـه یـې سـپړده نـو د ملنـګ باچـا مریـدانو بـه یـې څـه حـال کولوــــ؟؟ او د خپـل عـزت او د نـاموس د بربـادۍ ډنـډوره بـه یـې څنګـه کولـه ـــ بـس د اور نـه ډك یـو نظـر بـه یـې پـه ملنـګ باچـا واچولوـــ چې هغه به لیدلی هم نه وه ـ هغـه خـو بـه پـه هاغـه سـرور کې نشه وه چې لږ مخکښې به یې ترلاسه کړی وه ـــــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زېبو ارمان اوس د مشال کامیابي او واده وه، د هغه په سر د واده د سهرې وه . هغې ته یوه جینۍ هم د مشال د جوړښت نه ښکارېده . د چا به اونه لنډه وه د چا به پوزه سترګې د خوند نه وو. زېبو ډېر وخت د مشال نه پټه پټه جینکو پسې وګرځېده خو د مشال مناسب جینۍ یې چرته هم په نظر رانغله ــ ځان له دې خپله خوښه کړي . . .!! یوه ورځ یې هم دغه فېصله وکړه چې د مشال د ژوند او خوښې اختیار به هغه ته په لاس ورکوم ــ!! او چې دا فېصله یې مشال ته واوروله نو مشال ډېر حېران شوــ!! مورې !! زه به ستا په خوښه واده کوم ــ!! هغه د مور په غاړه کې دواړه لاسونه واچول ــ نه بچی!! دا واك دې ستا وي ــ!! ته چې هرځنګه جینۍ خوښوې زما به خوښه وي ــ !! هغې مشال په تندي ښکل کړو. مورې !! مشال ورو غوندې زېبو ته نور راجخت شو او زېبو پوهـ شوه چې مشال ورته د زړه څه پټه خبره کوي . . . . . . وایه زویه !! زه اورم ــ زېبو اوس مسکۍ مسکۍ مشال ته کتل ــ او بیا مشال د زړه خبره خپلې مور ته وکړه ــ زېبو په کړس کړس وخندل ــ نو لکه زما بچی ماشاء الله دومره لوی چې ماله یې اینړور هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتلې ده ـ هغې بې اختیاره دنګ لوړ لکه د چنار مشال خپلې سینې ته راجخت کړو ـ او په وړمبي ځل په دې حېرانه شوه چې د مشال اونه يې د ځانه دنګه لیدله هغې بیا بیا مشال ته کتل او لکه د ګل ورته په کتو مسکۍ مسکۍ کېدله ـ من من غتېدله ـ!! خو مشال هم نن لکه چې د خپلې مور سره د خپل ژوند د دې فېصلې پخلی کولو ـ مورې !! تا به زر بوځم چې ته يې ووینې؟ او زېبو یو ځل بیا په خندا شوه ـ ښه بچی !! زر به ځو ـ زما هم خپله اینړور لیدل ډېر ارمان دی ـ مشال د اطمینان یوه ساه راښکله ـ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای خبرولې نن زېبودخپل مشال مینې ته غلې ولاړه . د
هغې خلې، پوزې، سترګو ته یې په یومخ کتل . هغې ته دا نخښې
ډېرې اشنااشنا لیدی شوې په دې نخښنودهغې ډېر سودکېدو۔
زېبونازکه سپوږمۍ .. ځان ته کلکه راترغاړه ویسته ـ مشال او
سپوږمۍ .. ډېره ښکلې جوړه .. بالکل د هم داسې اینړوارمان مې
کړی وه . . بچی!! ډېره خوشحاله یم چې تازماپه زړه کې پټ خپل
ارمان پېژندلی هم وه . هغې د مشال د خوښې ډېره ستائینه کوله
ـــ او سپوږمۍ د حیا نه په ولاړه ولاړه داسې راټوله وه چې د
سترګو په بلو یې ګېډۍ ګېډۍ بانه د حیانه نه پورته کېدل .
دپوهنتــون لویــه دنیـــا د دوي پـــه تماشـــه وه ـــ ســپوږمۍ پـــه
ربنتیاسپوږمۍ وه، په زمکه رانښکته شوې سپوږمۍ، خوزېبواوس
بیادخپلوسوچونواوفکرونوسره په انګته وه دهغې دننه یوناقلاري
راپورته شوې وه ـــ یوې تلوسې کلکه رانیولې وه ـ داسترګې
دچاپه شان دي؟ اوبیاچې سپوږمۍ دخبرو لپاره شونډې پرانستې
.. ترورجي تاسوراځئ .. نو زېبو ته داغږهم ډېراشنااشنا ښکاره
شودهغې په غوږونوکې دتېر وخت د اوازونوغږونو. یوشور راتلو .
.. خو هغې په یو غږ پسې ورستو بیا بیا کتل ـــ یوه څهره
د هغې د سترګو مخې ته بیا بیا راتله ـــ او زېبو په سپوږمۍ
پسې روانه شوه ـــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملنګ باچانن سم با چاوه . د هغه دعمرونو لوی خواهش نن ترسره کېدو۔ د لرې کلي نه یو سپین ږیري بوډا ورته ډېرې ورځې پس خپله وړه تنکۍ لورنن لاس نیولې راوستې وه ـ بابا! ستا په دعا خدای جکه جوړه کړې ده . په دې به د پېریانو غوټه ډېره راتله اوس ښه ده ـ ماپه زړه کې داسې منلې وه چې که لور مې خدای د دې غوټې نه خلاصه کړه نودابه د خدای په رضا په شکرانه کې بابا له ورکوم، نن مې خپل لوظ ترسره کړو تاته مې راوستې ده دا اوس ستا ده چې که ته یې خپل هر مرید ته په نکاح ورکوې . بوډا لاسونه جوړه کړي رانسکور ولاړ وه ــ او ماشومې د ویرې یوخوا بل خوا کتل ــ ملنګ بیا یوځل د خپل لرلي عادت ترمخه د پټو سترګو د رؤ نه د ماشومې مخ او بدن ته نېغ نېغ کتل . . د جینۍ د مخ کړه وړه هم ډېر ښه وو او د سینې باغ یې هم ګل شوی وه!! جزاك الله . . حق الله ــ . ملنګ باچا چغې کړې اودماشومې نه وارخطاشو۔ . د بوډا پلار نه یې کلك لاسونه راچاپېره کړل . . بابا کور ته ځو . . . هغې په ویره د پلار مخ ته کتل ـــ نه لورې ! اوس به ته دلته یې د باچا سره ـ ماشومه پړینګ چې په ژړا شوه . . . او پلار یې د تګ لپاره څادر په اوږه سم کړو۔ د جینۍ لویو لویو چغو دنیا ورانوله . . . بابا . . . بابا . . . خو . . . د باچا یو مرید ډېر په تادۍ ماشومه لاس نیولې دننه بوتلې وه ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

زېبوته ټوله شپه دسپوږمۍ مخ اوکړه وړه رایادېدل ــ هغې به سترګې د خوب لپاره بیا بیا پټولې خو خوب یې د سترګونه ډېرلرې تلی وه ــ دهغې دفکرپه ککوړي کې د سپوږمۍ دمخ اوکړووړو ستن انښتې وه ... ځکه خو بیابیا یې سترګوته هاغه څهره راتله ... دډېرو ګمانونو سره .. د تېر وخت د تصویرونو سره ... یو تصویر چې د هغې د زړه او د خیال نه ټول عمرهیڅ یوې پېښې نه وه بهرکړی چې د هغې د یادونو او ژوند سره یې سفر کړی وه ــ چې د هغې په زړه بیا بیا راوربېدو ــ او بیا د سپوږمۍ اواز لکه چې دې اواز هغه په خپل جادو کې راګېره کړې وي . لکه چې د دې خوږلت په هغې د شهدو باران کړی وي . هغې ته هرڅو که د نن شپې بې خوبي ډېره محسوسېده خو د هغې په زړه کې د ماشوموالي یوه مینه یې راژوندۍ کړې وه ــ هاغه مینه چې د ډېرو ترخو پېښو او حادثو سره هغې بایېللې وه ــ نن یې د سپوږمۍ په څهره کې خپله مینه لیدله ... خپله ورکه مینه ــ! هغې ته د مشال مینه هم رامخې ته شوه ـ مونږدواړه په یوه څهره څنګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مئـين اوختو. ـ ؟ زېبوپـه دې خيال د ځـان سـره مسـکۍ شـوه ـ خدای خبر چې د مشال دسبق په سرته رسېدوکې څومره وخت وه؟ هسې نه سپوږمۍ څوك وانخلي له مونږنه ـ!! هغـه بـه دې ويرې ډېره ناقلاره کړه ـ زه به يې زر د خپـل مشـال ژونـد تـه راولـم ـ هغـې پـه يـو عـزم سـترګې پټې کړې . . . او د خـوب خوږې دنيا ته ورغله ـ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملنګ باچا په دعا که چا د زړه مرادونه موندل او که نه خو د ملنګ باچا د خپل زړه غوښتنه ترسره شوې وه ــ یوه داسې جینۍ یې کور ته راغلې وه چې لا یې د بلوغت په درشل پښه هم نه وه ټینګه کړې . د کچه عمر ښائسته وړه جینۍ اوس د ملنګ باچا جائداد وه ــ نصیبه چې د خپل نصیب په داؤ چا ګټلې وه ــ د ملنګ باچا د زیړه زیړه لویو ګڼو سپینو تورو ګڼو وړو وېښتو . . . د لویې ږیرې . . . سرو سرو سترګو او د زیړ زیړو غاښونو نه به ډېره ویرېده ــ د ورځې خو به ملنګ باچا په خپله دېره کې د ګڼو خلکو ترمینځه ناست وه خو د شپې به د نصیبې خوا له راغلی وه ــ لړې لړې به د سپو د غپلو اوازونو نصیبه ویروله . . . خو اوس به هغه د یو بل ځناور وحشي غاښونو، تېرو پنجو او نوکارو هم غوڅوله ــ د هغې د معصوم زړه دننه جهان به لکه د زلزلې په لړزان وه، د خوبونو د خیالونو دنیا به پرې رانسکوره شوه . . . او چې کله د دې ځناور دوو غټو سترګو په ډېر هوس د هغې د نازک بدن نه خپلې کلکې لکه د کاڼو لېچې راتاؤ کړې . . . د سینې تور

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیرن او کلك تامبو به یې پرې راپرېوتو نو د هغې د احساساتو دنیا به د ویرې نه په خوب اوده شوه ـ بس اوس به دوه بوږنېدلې سترګې پټې رڼا کېدې ... او بیا به د هوس غلام ورو ورو د هوس د بامه راغورځېدلی وه ... د ماشومې نصیبې ساګانې او سلګۍ به ډېرې بې کوره وې ـ زه خپل بابا ته ځم ـ خپلې ادې ته ځم ـ ماشومې به په سرو سترګو ژړل ـ هغې به په خپل مخ لاس بیا بیا وهلو ـ لکه چې هغې خپله ورکه څېره لټوله ـ د ټول بدن تماشه به یې لکه د ویر او ماتم په څیر کوله ـ هغې ته د خپلې مور ډېرې خبرې رایادې شوې ـ هغې به خپله نازو لې چېلۍ روزانه غره ته څرولو له بوتلله ـ او چې د تورو تورو وېښتو غبرګې کونځۍ به یې په تور لېلنې څادر کې کلکې پټولې نو د خپل پلار د نسوارو په ډبې لګېدلې شیشه کې به یې بیا بیا کتل ـ د ځان سره به مسکۍ کېدله ـ او ادې به یې د مندانو په لاس تکې سرې خاورینې کټوۍ ته ناسته وه شوملې به یې شاربلې ـ ویړکې پام کوه ـ!! نصیبو به په ترپکو ترپکو چېلۍ روانه کړې وه ـ کچې ـ کچې ـ ـ او مور به د هغې د نوي پېغلتوب ویرې واخسته ـ د نصیبې په زړه کې به د خپلې ګرانې ادې خبره ډېره اوریدله راورېده هغې د پردي نارینه څنګ ته نه تللو خبره د ادې نه ډېره اورېدلې وه ـ د پردي نارینه څنګ ته تلل ګناه ده ـ او دغه د ګناه او عذاب ویرې خو د اولس خان نه هم په څنډه ساتلې وه چې روزانه به یې ورسره په غره کې سترګې څلور کېدلې ـ څنګه په مینه مینه به یې ورته کتل ـ کله به په یوه بهانه د نصیبې څنګ ته رانږدې کېدو کله په بله ـ خو نصیبې اولس خان یو پردی نارینه ګڼلو ـ اولس خان هم د څوارلسوپنځلسو کالو مضبوط ښائسته زلمی وه ـ د چېلو یوه لویه رمه به یې روزانه دې ځای ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوستله ـ د نصیبې ښائست او پتې مینې د هغې ځنګ ته لېوالې کړې وه ــ خو... "ادې مې یائې ته پردای ویړکی یې ــ"
نصیبې به زر مخ په تور څادرګي کې پټ کړو ــ او اولس خان به غلی د هغې د ځنګ نه روان شو خو خپل پرېښې زړه به بیا بیا وروستو په کتو مجبوره کولو ــ نصیبې به هم په اولس خان پسې تر لرې لرې کتل ــ د زړه په درزا کې به یې د هغه د پتې مینې یوه کونتره ناسته لیدله ــ!! خو د ادې د خبرو د ویرې به په مخه روانه کړه ـ!! او بیا هم دغه ویره وه ... د هغې معصوم خواهشات وو د هغې ارمانونه او احساسات وو ــ د اولس خان پټه مینه وه چې نصیبه یې د یو ښائسته ذهني کېفیت ښکار کړه ــ اولس خان د هغې په خوبونو هم قبضه کړې وه په خوب کې به هغه اولس خان سره ډېره لرې لرې ګرځېده ـ خو هرکله چې به اولس خان په خوب کې د هغې ځنګ ته ډېر رانزدې شو دومره نزدې چې ..... د هغه ساګانې یې په خپل مخ محسوسولې، نو د اولس خان تودو تودو ساګانو هغه هم ډېره نشه کړه او بیا به هغې ته خپله ادې مخې ته ودرېده ــ هغه وویرېده او چغې به یې کړې ... خو په خوب کې دغه رنګ چغې او ویرېدل د نصیبې اوس برخه وه ــ خوبونو به هغه ډېره په لړزان کړې وه ـ خو هغې چاته هم د خپل زړه خبره نه شوه کولې ــ او داسې یې بابا هغې ته د پېریانۍ نوم ورکړو او خپله نصیبه به یې په دم درود او باباګانو ګرځوله ــ خدای خبر چې کله یې ملنګ باچا ته راوستې وه ــ نو د نصیبې پېریانو هغه لړه پرېښې وه ــ او د نصیبې د بابا اوس دا کلك یقین وه چې د ملنګ باچا دم او دعا د نصیبې نه پېریان پاڅولي دي ــ او دا یې په زړه کې کړې وه چې په شکرانه کې به خپله دغه لور ملنګ باچا ته ورکوي ــ !! اوس نصیبه د ملنګ باچا د کور جاګیر وه ــ خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر ځل به د ملنګ باچا د هوس ناکې غوټې نه پس به نصيبو خپل مخ او څهرې ته بيا بيا کتل ... لکه چې هغې خپله ورکه څهره لټوله ... خو د هغې د مخ نوکارې شوې څرمنې به د درد يوه څړيکه د هغې په زړه کې راوچته کړه ـــ هغې ته به د ملنګ باچا د هوس ډك نظر هر وخت کتل ـ!! اوس هغه هم په دې پوهـ وه چې دا يې نصيب دی ـــ هم دغه يې کور دی ـــ!!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشال په دې ډېر خوشحال وه چې زما خوښه مې د مور خوښه ده . د هغه دا هم زړه وه چې ډېر زر د سپوږمۍ کورته خپله مور په جرګه بوځي او د سپوږمۍ لاس وغواړي ــ خو لا يې د اوچتو زده کړو اخري کال وه او دا کامل د هغه او د سپوږمۍ ترمينځه پروت د ډېرې لويې فاصلې په څير هغه ته ښکارېدو ــ !! هغه د مور ټولو خوبونو ته کتل ــ پلار خو د هغه د ژوند نه د خپل نوم او وجود څادر ډېر پخوا راټول کړی وه ــ هغوي يې په ډاګه پرېښې وو ــ د مور په دنيا دولت يې پلار خپل دواړه لاسونه ډېر مخکښې پاك کړي وو ــ او دې تجربې يې مور ته لوی سبق ورکړی وه ــ هغه د خپلو لاسو پښو د ګټې سره د خپلې مور د خوبونو تعبير جوړېدل غوښتل . په خپل برکت به خپله سپوږمۍ خپل کور ته راولم ــ د پلار د لاسه ورته پاتې د يوې دشمنۍ بد يې هم په يك

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوائې سر هوار کړي ووـ او د مور ډېر دولت يې په روغه کې ورکړی وه ـــ د روبينې ورونو يې په پلار د مرګ دعوه کړې وه ـ او دلته به قانون ته د پلار په ځای دې ولاړ وه ـــ ډېرې سختې خو پرې دغه دشمنۍ هم راوستې وې ـــ اوس يې ايله ترېنه ساه اخستې وه ـــ د روبينې خله يې ډکه کړې وه ـــ د وخت د ډېرو سختو او کړمو تاريخ يې ټپ کړی وه ـ بس اوس يو ارمان ته ژوندی وه ـــ خو زېبو ډېره ګډه وډه وه ـ هغې د اقبال د ژوند اوس هم خېر غوښتو ـ د اقبال د راتګ هيله يې ژوندۍ ساتله ـ ښتنه وه ـ د اقبال کړه يې هېر کړي ووـــ خو په اقبال چې د روبينې د لاسه څه تېر شوي وو هغه يې ياد ووـــ د اقبال سره لرلې پټې همدردۍ به هر وخت ناقلاره ساتله ـــ د زېبو دا هم خيال وه چې په اقبال د حالاتو د لاسه ډېرې سختې تېرې دي اوس به زما سره په خپلو کړو ستومانه دي ـ که د پښېمانۍ سره زما څنګ ته راغلو زه به يې خامخا بخښم ـ خو هغې ته څه پته وه چې هغه خو په هر حال کې د خپل زړه دنيا اباده ساتي ـــ!! د اقبال ډېرو نخښو ته به يې پټ پټ ژړل ـ د مشال نه به هم ويرېدله، ولې چې د مشال په زړه کې يې د پلار لپاره هيڅ ځای نه ليدوـــ خو د مشال د واده کوېژدن په خوشحالۍ کې دې اقبال نه وي زېبو دا کله زغملی شو؟ بس د اقبال څه درك يې نه لرلوـــ خو دا يقين يې وه چې هغه ژوندی دی ـــ او په دې طمع هم وه چې هغه به خامخا راځي ـ بل خوا يې چې د کله نه سپوږمۍ ليدلې وه ـــ د هغې مخ او کړو وړو ورته د خپل ژوند د ماضي د ګوټونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـه نعـرې وهلې ـ هغـې دا هرڅـه یـو خـوب ګڼلو، یـو خیال ـ ـ ـ وخت او زمـانو خـو د ژونـد د تېـر ژوندپـه ټولـو هیلـو او حوالـو لوبې کړې وې خو خدای خبـر ولـې د سـپوږمۍ سترګې او غـږ یې خپله یـوه حوالـه ګڼلـه ـــ خـو سـوچ او فکـر بـه یـې پـه ځـای ودرېدوـــ!! دا ماتـه د چـا پـه شـان ولـې ښـکاري؟ او زېبـو د خپلـې دې پوښـتنې د جـواب لپـاره د مشـال د نـوم جرګـه د سپوږمۍ کور ته روانه کړه ـــ!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نصیبې ژوند اوس په یو تور کوهي کې وه . هغې ته دا هم نه وه معلومه چې د ملنګ باچا سره یې نکاح شوې ده او که نه دمال غنیمت په توګه ترېنه ملنګ باچااستفاده کوي ـ هغې هم د خپلې دې لرلې پوښتنې جواب غوښتو ـ او دا ځل چې د ملنګ باچاهوس سترګې بیاسرې شوې . . نونصیبه سمدستي دهغه مخې ته ودرېدله ـ!! ملنګ باچاته یقین نه راتلو . . هغه سترګې ځمبولې . . نصیبه یې دلاسه ونیوه اوبیا . . دهغې حوصلې هغه جوابي کړه . . . د هغې څهره بیانوکارې شوې وه . . ګرېوان یې تارتار وه . . . څو سلګو یې په شونډو سر وخوړو . . . سترګو کې راغلې اوښکې یې دخپل حلق نه تېرې کړې . . .!! اوس خوملنګ باچاوهل ټکول هم کول ـــ او چې نصیبې به ورته ووئیل چې نن ناجوړه یم نو د هغه وجود به اور واخستو . . . دا په کې لاچا راوستي . . . !! وهل خوړل . . . خپلې اوښکې څښل . . . او پانې پانې کېدل اوس د نصیبې نصیب وه ـــ ملنګ باچا نصیبه په نصیب موندلې وه ـــ هغه د نصیبې د رضا ساتلو لپاره اوس د نکاح لاره وکتله ـــ!! نصیبه نن ډېره خوشحاله وه ـــ د هغې د زړه نه د اولس خان مخ او تصویر اوس ورو ورو په ورانې وو ـ ملنګ باچا ورسره خپله ملنګې پرېښودله ـــ او دواړه یو بل ځای ته روان وو ـ د ملنګۍ کند کچکول چې نن هغه څنګه د ځانه اخوا کولو ـ نو هغه ته رایاد شول چې هغه اقبال وو ـــ او د هغه په ژوند کې زېبو او مشال هم راغلي وو ـ خو اوس هغه د خپلې نصیبې وه ـــ دا کور ورکوټې دنیا وه وه نصیبې په خپلو لاسو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سینګار کړو ــ اقبال څو جوړې جامې هم نن نصیبې له راوړې وې ــ نصیبه خوشحاله وه ــ او بیا داقبال په نکاح کې راغلې وه ــــ اوس د اقبال کواره بیا د مخکښې په شان جوړه شوې وه ــ اقبال به هر وخت نصیبې ته دا خبره کوله ــ ستا لپاره مې هر څه پرېښودل . . ته دې هم مور و پلار مه یادوه ـــ بس دا دې کور دی او زه دې خاوند ـــ نصیبې نور څه غوښتل اوس خو به اقبال ډېر سینګار کړی ګرځېدو. . . وخت خو یې په ځوانۍ لوبې کړې وې خو د هغه رنګ جوته اوس هم بده نه وه ــ بس که د لاسه یې څه تلي وو نو د ملنګۍ ګټه او پیسې . . . خو د هغه سره دومره مال راجمع شوی وه چې پاتې عمر یې پرې تېرېدی شو ــ د نصیبې وجود او ژوند ورته یو نوی سرور ورکړی وه . . . اوس د نصیبې په داسې صورتحال کې څه خاص رد عمل نه وه هغې به هغه څه کول څه چې به اقبال وئیل . . اقبال هم نصیبه اوس په نورو نورو لذتونو پوهه کړې وه هاغه عمل چې نصیبې به ترې چغې وهلې . . . خو اوس به یې خپل ټول ځان په ډېره مینه اقبال ته سپارلو ــ د اقبال ژوند او احساسات په ځای شوي وو. خو کله کله به نصیبې چې په غور سره خپل عمر اوداقبال عمرته وکتل نو هغې ته به بې اختیاره اولس خان رایاد شو ــ هغه به یې اوس هم د غره په لمن کې د خپلې رمې شړونکی شپونکی لیدو ــ اوس به د هغه په شپېلۍ کې د ځوانۍ د یوې سندرې سوز ژړېدو هغې به دا ګڼل چې اولس خان دا شپېلۍ زماپه یاداومینه کې غږوي داسندره یې زماده ـ خو زر به د اقبال څه خبرې لکه چې هغه دغرق خوبه راویښه کړه . . یو داسې ځای ته کډه نه وړو چې دشین غره لمنه وي ته به هم په چېلوپسې روان یې اوزه به هم خپله چېلۍ څروم ـ!! هغې نن د اقبال سره د خپل ورك ارمان خبرې کولې ـ اقبال به هغې ته نېغ نېغ وکتل ـ اوس داقبال لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ښځه وه ـ عامه ښځه چې دهغه کور پرې اباد وه ـ اقبال ته هاغه ورځې رایادې شوې چې نصیبه ورسره په نکاح رسېده ـ دهغې سره نزدیکت په دغه ورځوکې ډېرد خوندوه ـ د هغې بیابیادملنګ باچادلاسونودحصارنه تېښته یې هم د خوند وه ـ دهغې په چغه به یې زرد هغې په خله لاس کېښودونصیبه به غلې شوه اوبیابه ملنګ باچادخپل هوس سیندته ورودانګل ـ خواوس دنصیبې هاغه لاس پښې وهل نه وو ـ دهغه نه به یې منډې نه وهلې ـ!!خوملنګ باچا چې دکله نه دااقبال دکوارې زړه جوړه په غاړه کړې وه نونصیبه به ورته په کتونه مړېده ـ خود اقبال دننه یوسړی اوس هم دهوس غلام وو ـ په دې حقیقت هم خبر وه چې که وخت نصیبه د ده لپاره ـ ـ د ده په مقام ودروي ـ ـ ـ نوایا ـ ـ دنصیبې غوښتنې به اقبال پوره کړې؟؟؟ په دې احساس هغه ته چاپېره ژوند د هغه په مری ورو ورو زور کولو ـ!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپوږمۍ کور د ښار نه لې لرې په یو کلي کې وه ـ کلی ښه اسوده وه ـ د کلي شینکي او اونو بوټو د زیبو خیالات ډېر شنه کړل ـ د هغې په خیال کې اوس هم سپوږمۍ مسکۍ ولاړه وه ـ خو د زیبو فکر هم هاغه شان په یوه نقطه کې ګېر وه ـ د سپوږمۍ مخ سترګې او غږ ـ نن به هغې د خپلې تلوسې ذکر خامخا کولو ـ د سپوږمۍ کور رانزدې وه ـ مشال په مزه مزه ګاډی روان کړی وه ـ د مور توجه به یې بیا بیا ځان ته راړوله ـ خو زیبو ډېره لرې تلې وه ـ د هغې د فکر ټولې وزرې د سپوږمۍ د مخ سترګو او اواز په اسمان خورې شوې وې ـ موري ـ!! تاسو سره ستاسو مشال هم دی ـ مشال په ډېره مینه د خپلې مور خوا ته وکتل هنځ؟؟ او زیبو په خندا شوه ـ د سپوږمۍ د کور په درشل زیبو ایله پښه ایښې وه ... د هغې زړه نن خدای خبر ولې بې واره بې واره درزېدو ـ په هغې هاغه احساسات هډو ښکارېدل نه کوم چې د زوي لپاره د جینۍ د کتنې په موقع د یوې مور وي ـ! هغه خپله هم ډېره حېرانه وه ـ او چې څنګه هغې د کور په انګڼ کې قدم کېښودو ـ د یو مناسب کور چې د نفاست او سلیقې هنداره وه ـ مخامخ په دالان کې د بُرجۍ سره ولاړې یوې درنې خوږې ښځې چې د زیبو د عمر به وه ـ هغه په خپله مسکا کې راټوله کړه ـ او بیا څو قدمه د هغې د هرکلي لپاره د دالان نه راښکته شوه ـ په زیبو خو لکه چې سر وچورلېده ـ په ځای داسې ولاړه پاتې شوه لکه چې چا ترېنه ساه ایستې وي ـ اُف!! زیبو زر د دالان ولاړه بُرجۍ په دواړه لاسه ونیوله ـ خو د زیبو نه زیاته

(c) ketabton.com: The Digital Library

حېراني خو د دغې ښځې د مخ نه هم ښکارېده ـــ تت ... ته ... ګورګوره نه يې ... زېبو د هغې مخ اوس د نزدې نه ليدو ... او د زېبو د دې پوښتنې سره ګورګوره هغې ته ورترغاړه وته ... وئي زېبو !! ته؟ او دلته؟ دا زه څه وينم ... دواړو يو بل ته غېږه ورکړې وه ـ خو د لږ وخت لپاره په ولاړه ولاړه دواړو د يو بل په سترګو کې وکتل ـــ تېر وخت لکه چې بيا په دانګو راغلی وي ـــ!! ګورګوره او زېبو ... د ماشوموالي دوه همځولې، دوه ترلې، ... چې د عمرونو ډېره برخه يې د مشرانو د تربګنو او دښمنو د لاسه لرې لرې تېره کړې وه ـــ خو بيا يو دور يوې پېښې دواړه هم داسې د يو بل همځولې سهېلۍ ساتلې وې ـــ په لارو کوڅو کې يې يو ځای منډې وهلې وې ـــ خو بيا د وخت او حالاتو د لاسه د يوې بلې شرمناکې پېښې د يو بل نه د تل لپاره شوکولې دي ـــ زېبو ته چې خپل مشر ورور طاهرشاه ناڅاپي وژنه رايادہ شوه نو دا وخت د هغې په زړه يو ځل بيا د هاغه لوی غم ورغلي زخم خله وازه کړه ـ د هغه په وژلو کې خلکو د ګل پاڼې او شفيقي لاس يادوه ـــ او د موقعې د شواهدو ترمخه دا خبره په دواړو ثابته شوې هم وه ـــ خو د ډېر وس باوجود د دواړو درك نه وه لګېدلی ـــ او بيا زېبو ته د ګل پاڼې متېزتوب د يو کسبګر سره د تښتېدو پېښه هم رايادہ شوه ـــ وخت ډېر زخمونه ټکور کړي وي ـ خو کله کله هم د وخت د لاسه ټکور شوي زخمونه ... ورغلي پرهرونه بيا تازه شي ـــ دا حال که د زېبو وه نو د ګُرګُرې هم وه ـــ دواړو خپل غمونه ډېر وخت وژړل ـــ سپوږمۍ په دې نوې اتفاق ډېره حېرانه وه بيا بيا يې کله د مور او کله د زېبو مخ ته کتل ـــ او بيا ډېره موده پس ګورګوره او زېبو دواړو يو بل ته د مودو او زمانو قيصې کولې ـــ چې د ګل پاڼې په ناولي قدم مونږ د شرمه چرته لرې کډه يوړه نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور او پلار مې د تهمتونو ژوند نه شو کولی ځکه خو رانه دواړو پرله پسې سترګې پټې کړې ـــ زمری ورور مې د غیرت او پښتو د لاسه په اور کې سوزېدو خو د هغه په پښنو کې لویه زولنه زه وم ـــ که زه نه وی نو هغه به د زمکې د تل نه ګل پاڼه او شفیقی راویستي وو او په ګولو به یې ساړه کړي وو ـــ دغه وخت زما لپاره یوه کورنۍ راوچته شوې وه چې زمري ورته ډېر په سادګۍ زما لاس ورکړو ـ ننګيال په رښتیا د ننګ او ناموس یوه نمونه وه . زما نه یې په خپله مینه هرڅه هېر کړل ـــ د زمري پښنه خلاصه شوه او په دواړو پسې ووتو ـــ ګرګرې په دمه دمه خپله د ژوند کیسه کوله ـ او زیبو د ګرګرې د ژوند قیصې ته غوږ غوږ وه ـــ سپوږمۍ د مشال د خوا نه نه خوزېده ولې چې ګرګرې په ډېره مینه مشال او س خپل کور ته رادننه کړی وه ـــ ډېر وخت یې د خپلې سینې سره جخت کړی وه ـ بیا بیا یې ښکلولو د دې وخت د خوشحالو او غمونو کیفیت څه ډېر عجیبه وه که یو خوا ډېرو مئینو یو بل په مودو او زمانو پس راپیدا کړي وو نو بل خوا دوه میین زړونه هم اوس داسې بې واره درزېدل لکه د ژوند په دې ښکلې او حیرانونکې پېښه یو بل ته ډېر رانزدې شوې وي دومره نزدې چې روحونو او زړونو یې هم د یو بل سره د نزدیکت قیصې شروع کړې وې ـ نن د دې ټولو مئینو په زړونو هرڅو که زاړه پرهرونه لکه د پرانستو شونډو بیا غوړېدلي وو خو د ژوند ، د مینې او د زړونو د قربت یو لاژواله احساس پرې تودې پهې هم لګولې ـ دا وختونه ډېر ښکلي وو ـ زیبو او ګرګرې بیا د مینې جهان جوړ کړی وه د خپلو قیصو سره د خپلو یادونو سره یې د دې وخت د لمحو په فراخه میدانونو ـ او د مینې کوڅو کې منډې وهلې ـــ کله به یې د مشال او د سپوږمۍ د نومونو لولکۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانیولې ...او کله به زېبو د اقبال د نامې په یو رنګین پتنګ پسې د کوټې بام ته ورختله ـ!! د یادونو په دې جنج کې به یې کله مایوسه او خفه خفه وران کاری زمری لیدلو ـ او کله طاهرشاه او ظاهرشاه ـ خو چې ځنګه به د یاد ستنه د ګل پاڼې د نوم حد ته راورسېده ـ نو زېبو او ګورګوره به غلې شوې ـ یوه شېبه به دواړو سرونه ټیټ نیولي وو ـ خو بیا به د مشال او سپوږمۍ د پستو پستو لاسونو احساس د دواړو ټیټ سرونه په ډېر ویاړ راوچت کړل ـ د دواړو جوړه ډېره ښائسته لکه چې خدای د یو بل لپاره پېدا کړي وو ـ ګرګرې خپله پاتې کیسه په لنډو ټکو کې پایې ته کړه ـ زه په خپل کور کې ډېره اسوده وم ـ خو بیا خبر شوم چې زمري خپل ارمان سرته کړی وه ـ شفیقی او ګل پاڼه یې خپل انجام ته رسولي وو ـ خو ـ د ګرګرې مرۍ د اوښکو نه ډکه شوه ـ په سترګو پرتو تورو چشمو یې د سترګو حال نه شو ښکاره کولی خو اواز یې ډک ډک کېدو ـ زمري هم ځان ویشتلی وه ـ او داسې لکه چې د یوې کورنۍ غمونو ته ته یوائې پاتې شوې د بلې غمونه ماته راپاتې شول ـ خو د ننګیال مینې زه د غم لاسو ته نه یم ورکړی . د ژوند په چمن کې مې پرله پسې ځلور ګلونه وغوړېدل خو شکر ټول د خپلو خپلو کورونو شوي دي ـ دا یو پاتې ګل سپوږمۍ ده چې... د سبق او تعلیم ډېره مینه یې لرله نو د دې د ارمان د خاطره مو د ښار په یو پوهنتون کې د لویو زده کړو لپاره دېره کړې ده چې د مشال سره یو ځای سبق وائي ـ د ګرګرې کیسه پایې ته رسېدلې وه ـ د دواړو د ژوند قیصې د سپوږمۍ او د مشال بام ته رارسېدلې وې ـ وخت ډېر تېر شوی وه ـ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

اقبال د ژوند د يوې ډېرې عجيبه پرېشانۍ سره مخ شوی وه يوې ويرې يې د ژوند او اعصابو نه لاسونه چاپېره کړي وو۔ د نصيبې ځواني او پېغلتوب اوس داسې په درنجکو وه چې اقبال يې په رو ګودر نه پوهېدو۔ اوس به يې د نصيبې په ډېرو اشارو او نخرو سترګې پټې ساتلې ـــ د هغې شوخيانو ته يې ډېر نه کتل ـــ خو نصيبه ډېره بدله شوې وه ۔ هغه اوس خپلې ځوانۍ د احساساتو او خواهشاتو يوې اوچتې بلۍ ته خېژولې وه ۔ شپه ورځ به د هغې احساساتو لمبې کولې ـــ د اقبال ځواني خو کله خپل مانښام ته رسېدلې وه ۔ د هغه بدن اوس د نصيبې د احساساو سيالي نه شوه کولې ـــ هغه ته به خپل د ملنګۍ وخت او د نصيبې چغې نعرې او منډې رايادې شوې زړه به يې غوښتل چې يو ځل بيا هغه دور ته لاړ شي خو بيا به يې زر د خپله ځانه ماتې وخوړه ـــ زه که هر دور ته لاړ شم خو دا وخت او اقبال به راسره وي نصيبه به راسره وي ۔!! او بيا پرله پسې چې د نصيبې خواهشات به داسې راپارېدلي او لمبه لمبه پاتې شول ۔ نو اقبال به د ځان سره ډېر ملامته وه د نصيبې سره به د سترګو لګېدو نه پاتې وه ـــ هغه به يې کله په يوه خبره غولوله او کله په بله ـــ خو نصيبه نه غولېده د هغې مخ به د قهر نه تك سُور وه ـــ اقبال که به ورستو ډېره نازوله خو هغه به ډېره نيمګړې وه ـــ په قهر به يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اقبال نه ځان راخلاص کړو ــ د هغې په سترګو کې به خپلو د نيمګړو نيمه خوا ارمانونو يو جهان ډېر خفه خفه وه هغې ته خپله ځواني او پېغلتوب بې معنې ښکارېدل ــ يو ځل به ورته بيا خپل تېر وخت راياد شو ــ خپله نازولې چېلۍ يې په غېږه کې نيولې وه ـ کړه وړه د مستۍ نه به يې د غرونو په سر لکه د هوسۍ منډې وهلې ـــ يو خوا بل خوا به يې اولس خان ليدلو ـــ د هغه د مخ پلوشو به يې سترګې برېښولې ـــ د هغه په وړاندې رواني د بيزو رمه به يې ډېر خوښېده ــ او بيا چې به اولس خان پټ د هغې په خوبونو کې راتللو ــ د يوې شپې ليدلی خوب يې راياد شو اولس خان د هغې د خواهشاتو ترڅنګ رارسېدلی وه، هغې هم د اولس خان سره د خپلې ځوانۍ او نزديکت احساس شريك کړی وه ــ او چې سحر يې د خوبه سترګې پرانستې وې نو ډېره خوشحاله وه ــ د اولس خان نزديکت يې ډېر وخت احساسولی وه ـ! خو اوس اقبال د هغې مخې ته يو بې معنې تصوير وه ـ ګرځنده انځور ـــ!! او بيا هغې يوه فېصله وکړه ـ!!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

زېبو ډېره غلې غلې وه ــ ژوند هغه په يو داسې مقام ودرولې وه ــ چې يوخوا يې د مشال مينه وه ـــ او بل خوا يې دشمن . . . !! خو دا څنګه دشمن دی چې زما د ژوند او ماضي ډېرې حوالې ورسره تړلې دي . . . او بيا د ټولو نه لويه خبره . . . د هغې خپل ارمان د مشال د واده . . . !! د هغې مخې ته ډېر مشکلات راغلي وو ــ هغه د يو نه هم نه شوه تېرېدلی ـــ ايا زه د خپل زوي د خوشحالو قاتله جوړېدې شم ـــ؟ ايا زه د خپل ورور د وينې سره بې ننګي کولې شم ؟ ايا زه د خپل ارمان نه پښنه اړولې شم؟؟ اف خدايه!! دا دې په کوم ازمېښت کې واچولم ـــ هغه د ځان سره لګه د اور غرغنډه کېدله ــ او کله به د خپلو احساساتو په بڅرو لګه د ايره خول پرېوته ــ لګه د اوبو به پرې توې شوه ـــ ګړګړې !! ته چرته وې؟ ستا د خور د لاسه زما بې ګناه ورور وينې وينې تلی دی ـ!! زه به هاغه وينه څنګه بخښم ؟؟ هغه به د کرکې نه ډکه شوه ـــ د هغې زړه نه به مينې کډه وکړه ـ!! د غېرت او ننګ جهان به يې راولړزېدو ـــ خو بيا به يې د مشال سترګې سترګو ته رانغوتې ـ اف!! هغې به زر خپلې سترګې پټې کړې ـــ!! مشال اوس د مور په احساساتو پوهېدو ـــ هغه ته د خپلې مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

قربانۍ يادې وې ـ د هغې د سختو تاريخ يې هېر نه وه ـــ! هغه هم يوه فېصله وکړه د خپل ارمان نه د پښې اړولو فېصله ـــ هغه ډېر خوشحال وه ـــ د ننګ غېرت او ناموس مخې ته د سپوږمۍ مينه هيڅ هم نه وه ـــ هغه د خپلې مور ارمان په دې طريقه پوره کولی شو ـــ د خپلې مور د خوشحالو لپاره يې د خپل ماما د وينې د بدل اخستو اراده وکړه ـــ!! اوس هغه ډېر مطمئن وه ـــ!! مورې !! ته ژاړه مه اوس زه يم ـــ!! او ته ګوره !! چې زه د خپل ماما د وينې بدل څنګه اخلم ؟؟؟

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننګیال د خپلې لور سپوږمۍ لپاره د مشال په شان زلمی غنیمت ګڼلو ــ هغه ډېرخوشحال وه ــ خو د جینۍ پلار وه نو په داسې موقع به د هلك د کورنۍ د اړخه د پېل په طمع وه ــ!! ګورګوره خو د لور ارمان د اوس نه په ګډا کړې وه ــ د کشرې لور ارمان ورته ډېر ګران وه ــ بیا بیا به یې د خپلې همځولې زېبو ناڅاپي راتګ او د مشال رشته خپله خوش بختي ګڼله ــ!! څنګه راته خدای خپل زاړه مئین راکړل مشال خو یې د قدرت یو لوی انعام ګڼلو. د سپوږمۍ خوشحاله او مسکۍ لیدو ورته د نوو خوشحالو یو نوی جهان را ویړ کړی وه ــ!! په سپوږمۍ یې ډېر سبق ویيلو خو دا ارمان یې هم ورسره ورسره لرلو چې سم دستي د خپل کور شي ــ اوس به سپوږمۍ د هغې خپل خورئي ته ځي ــ خپلې ترور کره به ځي نو دا اطمینان او خوشحالي د ګرګرې د سترګو نه لکه د شرابو څڅېدله ــ!! هغې د ننګیال سره ټوله شپه په دې خبرو تېره کړه ــ!! خپل ارمانونه به ټول په سپوږمۍ ترسره کوم ــ او دا به د زېبو د خاطره وي ولې چې ډېرې سختې یې لیدلي دي ــ!! د ګرګرې په دې خبره ننګیال په خوب خوب کې ګرګرې ته خبرې کولې ــ!! ښه .. ښه ... !! او هغه به په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب ورغلو ـــ د ګُرګُرې درې لوښه واده وې ...او ځلورمه یې د ټولو نه کشره سپوږمۍ وه چې په مور او پلار هم ډېره نیازبینه وه ـ په مشرانو خوېندو هم او خپلو درېواړو اوښو باندې هم لکه د خور ګرانه وه ـــ! څه هم که د ګُرګُرې نارینه اولاد نه وه خو خپلو زومانو هغې ته دا کمی نه وه ورکړی او د مشال لپاره خو یې دا فکر لرلی وه چې دا به زمونږ او د زېبو په شریکه زوی وي ـــ!! ګورګوره هم په دې احساساتو کې د خوب غېږې ته ورغلې وه ـــ!!!

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اقبال خو رڼا ورځ لکه توره تياره شوه ــ د هغه ټولې پېسې او د کور نور قيمتي سامان نصيبې تښتولی وه ــ نصيبه د اقبال د کور نه تښتېدلې وه ــ د اقبال په لاس پښو کې دم نه وه ــ هغه د شرمه چا ته هم دا نه شو وئيلی چې ښځه رانه متېزه تلې ده ــ بس په پټه خله يې د هاغه ځايه پښې راسپکې کړې ــ هغه ته د نصيبې غوښتنې رايادې شوې ... هغه ته خپلې کمزورۍ مخې ته هم ودرېدې ــ وخت هغه څنګه لوبولی وه ــ داسې لکه هغه چې زېبو لوبولې وه ــ د هغې د مينې سپکاوی يې کړی وه ــ!! هغه ته ډېره ژړا ورتله خو هغه ژړلی هم نه شول ــ زېبو ورته مخې مخې ته کېده ــ مشال يې د سترګو نه نه اوړېدو ــ خو د خپلو کړو د لاسه يې د هاغه کور مخه نه شوه کولې ــ!! اوس هغه هرڅه د لاسه ورکړي وو ــ!! هغه د خپلو خواهشاتو نه وتلی وه ــ!! د خپلې مردانګۍ د ولاړ اس نه سر د لاندې راګوزار شوی وه ــ د خپل حرص او هوس د بامه پرېوتلی وه ــ اوس که د هغه د ژوند په لمن کې څه وو نو پښېمانۍ وې ــ ستومانۍ وې ... !! هغه روان وه ــ خو دا ورته نه وه معلومه چې زه چرته ځم ــ يو بې لارې بې منزله مسافر چې وخت او خپلو حرصونو، خپلو طمعو ... او خواهشاتو په يو پرله پسې زغل مجبوره کړی وه ــ هغه خپله سزا موندلې وه ــ د زېبو او د مشال سره د زياتي سزا د هغې اخلاص پورې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خندا سزا ــ د خپل عمل او خپلو کړو سزا ــ هغه یوې اوچتې غونډۍ ته ختلی وه ــ ښکته یې تور توري کندې لیدلې، لکه د تورو بلاګانو ــ هغه اراده وکړه ــ د دې ځایه دغه کندو ته ځان ګوزار کړه ــ!! هغه سترګې پټې کړې ... په دې کندو کې توري توري اژدهاګانې یې وازه خله اوړې لیدې . . . لکه چې ده ته په طمع وي ــ نا .. ځان په دې تورو بلاګانو نه خورم لاخو ژوند کول دي ــ یو ځل ... زیبو ته تلل دي مشال لیدل دي ــ د هغوي نه بخښنه غوښتل دي ــ په دې خیال هغه ورستو شو ــ او بیا په سترو سترو قدمونو د غونډۍ د سر نه راښکته شوــ هغه ته دا هم نه وه معلومه چې دا کوم ځای دی؟ لکه هغه چې یو خوب لیدلو ــ یو سترې خوب ــ او بیا د لږ وخت لپاره هغه . . . په یو نوی اخلاص د خپل ژوند او زړه په وړمبي اخلاص هغه د لږې دمې لپاره په زمکه کښېناستوــ!! او بیا چې د تګ لپاره د زمکې نه راولاړ شو نو د یو لاروي نه یې د لارې او ځای ځایګي تپوس وکړوــ هغه د زیبو او مشال نه ډېر لرې وه خو د هغوي په لور یې خپل قدمونه اوچت کړل ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

زېبو چې ناڅاپي ګورګوره د ننګیال سره په خپل کور کې ولیدله نو یو ځل یې بیا په سترګو کې وینو چپې ووهلې ــ څنګه د غم سېلاب یې په کور راختلی وه چې طاهرشاه یې په سرو وینو کې لت پت راوړلی وه ـــ!! که د ګل پاڼې لاس او صلاح په کې نه وې نو شفیقی یو غریب سړی وه هغه چرې هم دومره لوی ټوپ نه شو وهلی ــ زېبو دې خیالونو بیا ډېره زورله ـ ډېره یې ترخه کړې وه ـــ خو ګورګوره او د هغې د ژوند ملګری ننګیال ډېر ځیرك ووـ هغوي د ډېرو ورځو نه دا خبره محسوسوله چې د زېبو ردعمل داسې کېدلی شي ــ په داسې صورتحال کې دا یوه قدرتي خبره وي ـ دشمن ته د انسان زړه دومره زر کله سپېندی شي دا خو ډېر وختونه اخلي ـــ!! ګُرګُرې اخر د زېبو نه د هغې د زړه خبره راوویستله ـ!! او زېبو یوه تېره چغه کړه ـــ هو!! هم داسې ده ... ته زما دشمنه یې ... زما د ورور د سر قاتلان یئ ... ما پرېږده ... د خدای لپاره زه به خپلو پرهرونو ته یواځې ژاړم ـــ ته بیا مه راځه ...!! زېبو به نور هم څه وئیل ــ خو ګُرګُرې او مشال دواړو ترینه غېږې چاپېره کړې وې ــ ګُرګُرې خو بیا بیا ښکلوله د زېبو نه ډېر ګُرګُرې ژړل ـ!! ګوره !! زېبو ته ګرَمه نه یې ... خو زما څه ګناه وه ــ زه او ته خو دومره لویې هم نه وو ـــ چې هرڅه شوي دي هر چا کړي دي د خپلو کړو سزا یې موندلې ده ـــ مونږ به دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هرڅه هېر کړو ــ د خپلو بچو د خاطره، د هغوي د خوشحالو د خاطره ــ!! وختونه اوس ډېر بدل دي زېبو. . .ته د مشال سترګو ته وخت ودرولې يې او زه د سپوږمۍ خوشحالۍ ته ـــ راځه چې دا هرڅه هېر کړو ــ دا وختونه . . . خپل کړوـــ د تېرو وختونو د ماتم نه هيڅ هم نه جوړېږي زما خورې !! مونږ به بيا هاغسې وړې ماشوماني شو ــ منډې به وهو ــ!! اوس مو دا بچي مشران دي ــ دا مو مور وپلار دي ــ دا مو وختونه دي ــ دا مو سبا دی ــ او نن هم ــ تېر وختونه نور نه يادوو ــ د هاغه وختونو په سر به نن د نوي ژوند د خوشحالو لاسونه يو بل ته ورکړوـــ ته بيا ګوره چې وختونه څنګه خاندي. . .!! زېبو خپلې سترګې اوچې کړې ـــ يوه شېبه يې د ګُرګُرې سينې ته خپل سر نزدې کړو ــ خو بيا ډېر زر مشال هغه د دواړو مټو نه ونيوه ـــ د هغې په سترګو کې يې وکتل ــ او خپل سر يې د مور د مينې سينې ته ورجخت کړوــ وختونو لکه چې هم د ډېرو خوشحالو سره يو بل ته غاړه وکړې وي ـــ مشال ډېر خوشحاله وه ــ ګُرګُرې بيا بيا ځانله رانزدې کولوــ ننګيال د زېبو په سر د هغې لويه لوپټه سمه کړه ــ په سر يې ورته خپل دروند لاس کېښودو ــ خو اوس زېبو يو احساس يو غم بيا زورله ــ هغې بيا ژړل ــ ما درته ونه وئيل چې نوره مه ژاړه ـــ ګُرګُرې بيا هغه دلاسه کوله ـــ!! او په دې کې کړپ شو ـــ وختونو لکه چې بيا يو اوږد چورلك وخوړو ـــ اقبال ټيټې سترګې ستړې رانوتی وه ــ د زېبو سترګې د حېرانتيا نه وازې پاتې شوې ـــ ته ؟؟ او اوس يو ځل بيا د زېبو د سترګو نه د اوښکو رودونه روان شوي ووــ زېبو د اقبال د سينې سره خپل سر اېښی وه لکه چې خپل مخ او سترګې د دنيا نه پټوي ـــ وختونو ښه ژړل ـــ خپلوۍ بيا وموسېدې ـــ ژوند بيا په ګډا شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــــ د راتلونکو خوشحالو لاره پرانستې شوه زېبو او ګرګرې په مینه یو بل ته غاړه ورکړې وه لکه دوه تږې ارادې یو ځای ــــ د ډېرې ورکې نه یو بل ته لاس د ډېرو وختونو پس راغلي وي ــــ !! او چې زېبو د ګرګرې نه د سپوږمۍ او د مشال د واده نېټه غوښتله نو اقبال په خندا شو ــــ زېبو وطن د پښتنو دی د دې لپاره به ټول نن د ګرګرې خور کره خپله ورځو ــ او د ټولو په هیره خندا نوي وختونه په ګډا کړل ــ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه او کور وداني

د افغانستان ملي تحریک د هېواد پال او فرهنګپال شخصیت ښاغلي (قطب الدین رویدار) څخه د زړه له تله مننه کوي چې د دې اثر چاپ ته یې اوږه ورکړه. ملي تحریک ویاړي چې د علمي اثارو د چاپ لړۍ یې پیل کړې ده. دا لړۍ به دوام لري. موږ له ټولو درنو هېوادوالو څخه په خورا درنښت هیله کوو چې په خپل معنوي او مادي وس د کتابونو د چاپ دا لړۍ لا پسې وغځوي.

یو ځل بیا د دې اثر له لیکوالې او چاپوونکي څخه د زړه له تله مننه کوو چې د دې اثر د لیکلو او چاپولو جوګه شول.

په فرهنګي مینه

د افغانستان ملي تحریک

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوالې چاپ شوي اثار

شپون، شپول، شپېلۍ (شعر)

خو ته خبرې کوه (شعر)

دا هم هاغسې موسم دی (شعر)

افضل افضل شوق (تنقید)

له مانه مه بیلېږه (شعر)

نېمګړی کتاب (لنډې کیسې)

ملکه (ناول)

خپل اواز له تا نه اورم (شعر)

ته له ما څنګه یې جدا؟ (شعر)

د چاپ لاندې اثار

وختونه (ناول)

د اوښکو مارغان (لنډې کیسې)

په لاره ځم تږوله څنګېږم (یونلیک)

ناچاپه اثار

کله کله (شعر)

اوس بیا ځمه (د کابل یونلیک)

د خپرونو لړ: ۳۸

د افغانستان ملي تحریک
www.melitahrik.com

Get More e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library